

Rob MacGregor
INDIANA JONES
és az utolsó kereszties lovag

MATT, Budapest, 1989

A mű eredeti címe: Indiana Jones and
the last crusade
[Indiana Jones és az utolsó kereszties
hadjárat]

© Ballantine Books 1989

© LUCASFILM Ltd. * 1989

Fordította TRETHON JUDIT

Borítóterv Gábor József

© MATT Kft., 1989

© Trethon Judit Hungarian translation
1989

Kiadja a MATT Kft.

Felelős kiadó: Tölgyes Péter

Felelős szerkesztő: Németh István

Formakészítés: Typoprint DTP-centrum

Felelős vezető: Kökényesi Imre

Készült a Borsodi Nyomdában,
Miskolcon

Felelős vezető: Horváth Ferenc igazgató

A nyomdai rendelés törzsszáma:

ISBN 963 02 7414 0

1.

SIVATAGI ÜLDÖZÉS

Utah 1912

A csapat keresztülvágott a sivatagon, a lovak nyomában hatalmas porfelhő kavargóit. Keményen vágattak, mintha a nap elől akarnának elmenekülni.

Egy sziklaalakzat tornyosult előttük. Az egyenruhás lovasok parancsnoka felemelte a kezét.

– Lóó-ról! – kiáltotta.

Elsőnek egy borzas, szalmaszőke fiú ugrott le a nyeregből. Végignézett a többiekén. Egy bizonyos távolságból – gondolta – szakasztott olyanok, mint a hadsereg lovassága. Közelebbről viszont már egészen másként néznek ki. Még a legjobb szándékkal sem tévesztheték össze katonákkal. Teljesen

nyilvánvaló, hogy csupán egy cserkészcsapatról van szó. Hiszen Mr. Havelocktól eltekintve egyikük sem idősebb tizenhárom évesnél.

Végignézte, ahogy egy kövérkés fiú lekecmergett a lováról. Tudta, hogy Hermannek hívják, de nem ismerte igazán. Hallotta, amikor egy pár srác arról fecsegett, Hermannek gondjai vannak otthon. A részleteket nem ismerte, de azt látta, hogy a fiúnak itt is vannak problémái. Ahogy lekászálódott a lóról, kicsit imbolyogva, úgy tűnt, pillanatokon belül orra esik. Végre megtalálta egyensúlyát, de a térdére csapott, szája elé kapta a kezét, és öklendezni kezdett.

Körülötte mindenki röhögött. Könyökkel lökdösték egymást és a szánalmas cserkészre mutogattak.

– Herman tengeribeteg lett a lovon! – kiabálta egyikük.

– És be is vizezte a nyergét! –
bömbölte a másik jókedvűen.

A szőke cserkész, aki uniformisa fölött egy hopi övet viselt, odaballagott Hermanhez és megkérdezte, jól érzi-e magát. Arcán aggodalom és megértés ült, nyoma sem volt rajta a gúnyolódásnak. Meglátszott, hogy sokkal érettebb társainál, így senki sem kockáztatta meg, hogy megjegyzést tegyen, amikor maga elé engedte Hermant.

Mr. Havelock ráordított a fiúkra, hogy lovaikkal együtt kövessék. Az állatokat kantáron vezetve elindultak a szikla felé, majd egy nagy vándorkő árnyékában kikötötték a hátasokat. A fiúk a vezető köré gyűltek, aki elmesélte, hogy a barlangok természetes képződmények, amelyekben egykoron emberek laktak. Beszélt egy legendáról is, amely szerint ezeket a barlangokat a spanyol konkvisztádorok fedezték fel. A vezető

közismert tényként említette, hogy a múlt századi bányászok, akik aranyat kerestek, új járatokat vájtak a barlangrendszerben.

– Senki se kószáljon el! – figyelmeztette a fiúkat. – Néhány járat több mérföld hosszú.

Amint a csapat felsorakozott a vezető mögött, a cserkészek suttogni kezdtek, óvatosan a foguk között szűrve a szót.

– Ennél már csak jobb lehet – mondta valaki.

– Aha, ma megérkezett a cirkusz – mormolta egy másik. – Láttam, amikor felverték a sátrukat.

Felkaptattak a sziklához vezető ösvényen. Az út meredek és poros volt, a levegő remegett a forróságtól. Mindenki az emelkedőre koncentrált, senki sem figyelt oda Hermanre és a szőke fiúra, akik a menetet zárták.

Egy perccel később már a barlang bejáratánál álltak Hűvös volt és sötét, a

fiúk jóformán semmit sem láttak. Mr. Havelock meggyújtotta a lámpát és megnyugtatta őket, hogy a szemük hamar alkalmazkodni fog a komor sötétséghez. A cserkészek követték vezetőjüket, aki elindult előre.

A szőke fiú, bár a sor végén lépkedett, a csapat legfigyelmesebb tagjának látszott. Az járt a lejében, milyen lehetett ez a hely, amikor még az előemberek lakták. A csapat befordult egy sarkon, és a fiú hirtelen megragadta Herman karját.

– Pszt. Hallgasd csak!

Herman visszafojtotta a lélegzetét. Gyanakodva nézett körül, mi keltette fel új barátja figyelmét.

Az ösvény kettévált, és a sötét átjáróból hangok szűrődtek fel. Halkan, de érthetően. A szőke fiú intett Hermannek, hogy kövesse.

– Gyere, nézzük meg!

Herman abba az irányba pillantott, amerre a csapat elhaladt. Kissé

bizonytalankodott, hogy mit csináljon, aztán döntött.

– Oké, Junior. Jövök.

A fiúk hajába pókháló ragadt. Az átjáró egyre sötétebb és hűvösebb lett.

– Mit fogunk csinálni? – érdeklődött Herman.

A szőke fiú – Junior – mutatóujját a szájához illesztette. A hangok felerősödtek. A körülöttük lévő falakra hirtelen fény vetült. Kísérteties árnyak táncoltak körülöttük. A két fiú a falhoz lapult. Visszafojtott lélegzettel lopakodtak előre.

Aztán Junior négy alakot pillantott meg. Lapáttal és csákánnyal dolgoztak. Biztos volt benne, hogy tolvajok lehetnek, s azt is tudta, mit keresnek. A legenda szerint a spanyolok kincseket ástak el itt.

Junior apja egyetemi tanár volt, a középkor ismeretére oktatta a diákokat. A fiú megpróbálta rávenni, hogy jöjjön el

ma és meséljen a cserkészeknek a barlangok történetéről, meg az őseemberekről, akik valamikor itt éltek. De, mint mindig, most sem jutott ideje az együttlétre. Mindamellett, az észak-amerikai régészet nem is tartozik a szakterületéhez – mentegette.

Junior olyan jól megnézte magának a négy férfit, amennyire csak tudta. A legalacsonyabbról kisvártatva megállapította: csupán egy gyerek, alig idősebb náluk, bár eléggé vagánynak látszik.

– Stukker, emeld fel a lámpát! – reccsent rá az egyik férfi.

A durva hangú rojtokkal díszített bőrkabátot és lehajtott karimájú kalapot viselt, pont úgy nézett ki, mint egy bandita. A Stukker másik oldalán álló férfi indián volt. Nem, inkább félvér.

A társaság negyedik tagja az árnyékba húzódott; bőrzakó és barna filckalap volt rajta.

Junior néhány nesztelen lépést tett előre, hogy jobban lásson. Intett Hermannek. Hallotta a fiú ziháló lélegzetét és visszapillantott, hogy tekintetével megnyugtassa. Herman nyitott szájjal vette a levegőt és verejték csordult le a homlokán.

– Remélem, nem dobja ki még egyszer a taccsot...

Herman talpa alatt megcsikordult egy kavics. A fiú újra a falhoz simult, hogy visszanyerje egyensúlyát.

Junior leguggolt, igyekezett olyan kicsire zsugorodni, amennyire csak lehetséges. Herman követte a példáját.

– Sajnálom – suttogta.

Junior elfintorodott és egy kézmozdulattal elhallgattatta társát.

A filckalapos lassan megfordult, felemelte a lámpát. Most láthatták először az arcát.

– Mintha hallottam volna valamit – mormolta, aztán ismét hátat fordított nekik.

A fiúk megrémültek, szinte hipnotizáltán meredtek az alakra. Feszülten figyelték, ahogy a filckalapos vizet öntött a kulacsából egy sáros valamire. A lámpa fényénél Junior látta, hogy drágakövekkel kirakott arany kereszt bukkan elő a sárréteg alól.

A filckalapos haverjai közelebb nyomultak.

– Idesüss! Gazdagok vagyunk!

– Pofa be! Ne olyan hangosan... – sziszegte fenyegetően.

– Várjatok csak. Nemsokára ez a kis bigyó egy kalap pénzt hoz nekünk – suttogta rekedten Bandita.

A filckalapos, kezében a kereszttel, megfordult és csendben csodálta a csillogó tárgyat. Úgy tűnt, távol tartja magát a többiektől. Mintha felettük állónak gondolná magát.

Junior megérintette Herman vállát. Képtelen volt palástolni izgatottságát.

– Ez Coronado Keresztje! – suttogta. – Hernando Cortez adta neki 1520-ban! Ez bizonyítja, hogy Cortez Francisco Coronadót küldte ide, hogy megkeresse a Hét Arany Várost!

Herman zavartalan bámult a szőke fiúra.

– Honnan a csodából tudod ezt a sok marhaságot, Junior?

Társa elfordította tekintetét a férfiről és hosszan bámulta a többieket.

– A keresztnek múzeumban volna a helye! És kérlek, tégy nekem egy szívességet, ne nevezz Juniornak – suttogta.

– De hát Mr. Havelock is így hív téged.

– A nevem Indy.

Gyűlölte a Junior nevet. Ez legfeljebb egy rövidnadrágos gyerekre illik. De apja oda sem figyelt a tiltakozására.

Még egy pillanatig figyelték a férfiakat, Indy viselkedése egyre határozottabb lett, úgy tűnt, megtalálta a megoldást. Hermanhez fordult.

– Ide figyelj, szaladj vissza és keresd meg a többieket. Mondd meg Mr. Havelocknak, hogy valakik fosztogatják a spanyolok kincsét. Kérd meg, hogy hívja a seriffet.

Herman oda se nézve hallgatta a másikat. Szája mozgott, de egy szót sem tudott kinyögni, kidülledt szemmel, rémülten meredt egy kígyóra, amely a csípője tájékán tekergeti.

– Csak egy kígyó – jegyezte meg Indy. Lazán felkapta a hüllőt és odébb hajította. – Hallottad, amit mondtam, Herman? Nagyon fontos!

– Persze. Visszarohanok. Mr. Havelock... A seriff – biccentett és a férfiakra meredt.

– És te mit fogsz csinálni, Jun... Indy?

– Nem tudom, majd kitalálok valamit, Jobb lenne, ha indulnál.

Herman nekiiramodott. Indy pedig újra a tolvajokra fordította figyelmét. Azok félretették a keresztet és szorgosan kutattak újabb tárgyak után. Indy lassan elindult a fal mellett, egészen addig ment, amíg a kereszt már csak karnyújtásnyira volt tőle. Finom por borította, ám a rajta lévő ékkövek sziporkáztak a lámpa fényében, szinte vonzották Indy tekintetét.

Megragadta a keresztet, de ebben a pillanatban észrevett egy skorpiót rajta. Megpróbálta lerázni, de valósággal odatapadt hozzá. Indy némán átkozódott és tovább rázta a keresztet. A skorpió lepottyant, ám a zajra a tolvajok egy emberként fordultak hátra és rögtön kiszúrták a srácot.

– Hé, az ott a miénk! – kiáltott rá Stukker. – Megfújja a tulajdonunkat!

– Kapjátok el! – üvöltött fel a félvér.

Indy vakon rohanni kezdett kifelé, kezében szorongatva a keresztet, s úgy érezte, hogy szíve a bordáin kalapál. Egyszer hátrasandított, látta, hogy az egyik tolvaj megbotlik, elesik, a másik kettő pedig egymásnak ütközik, majd felbukik a földön heverő testben. Megállt egy pillanatra, amikor észrevett egy kürtőt, amelyet egykor az aranyásók vájhattak a barlang mennyezetébe. Halvány fénysugarak szűrődtek be rajta, s egy kötel csüngött le, néhány lábnyira a feje fölött. Visszanézett, hogy valóban megszabadult-e üldözőitől. Nem volt szerencséje. Meglátta a filckalapost, aki társait kikerülve rohant felé.

Oh, a francba! Az öve alá tuszkolta a keresztet és a kötel után kapott. Elvétette, újra megpróbálta, egyik kezével sikerült elkapnia, majd a másikkal is megragadta. Felhúzódkodott a nyílásba, szorosan markolta a kötelet, s egy-egy talpalatnyi

helyen óvatosan megtámaszkodott. Látta, hogy a filckalapos és társai utánaerednek, de azért egy kicsit megkönnyebbült. Még van ideje. Egy pillanattal később a kötélmegrándult, Indy lesandított. A filckalapost látta, aki mászni kezdett a kürtőben felfelé.

– Bár itt lenne az apám – gondolta a fiú, miközben a felszín felé igyekezett. – Papa ellátná a baját ezeknek a fickóknak...

Elképzelte, hogy apja ujjával vádlón rámutat a tolvajokra, s azok rögtön meghátrálnak. Igen, biztos valami ilyet csinálna.

Egyre több fény szűrődött be, Indy végre kimászott a kürtőből, s a ragyogó napfényben zihálva kapkodott levegő után. Megállt, hunyorított, kezét a szeme fölé emelte, amikor végre lélegzethez jutott. Körbetekintett, s látta, hogy egy nagy sziklán áll, nem messze attól a helytől, ahol beléptek a barlangba.

– Herman! Mr. Havelock! Akárki! Hol vagytok? – megrázta a fejét. – A fenébe, mindenki eltűnt, kivéve engem.

– Mi itt vagyunk, kölyök.

Megfordult és látta, hogy Bandita, a félvér és Stukker egy sziklás ösvényen feléje igyekszik. A szikla pereméhez rohant és észrevett egy odatámasztott létrát. Ahelyett, hogy leugrott volna, gyorsan felmérte, mekkora lehet a távolság a következő szikláig. Elkapta a létrát, rácsimpaszkodva nagyot lökött rajta és átlendült a túloldalra.

A három tolvaj egészen a szikla pereméig követte, majd megtorpant. Zavartalan pislogtak körbe, azt latolgatva, hogy kaphatnák el a fiút.

Indy ekkorra már elért a szomszédos szikla túloldalára, és azon gondolkozott, mit is csináljon. Itt már nem volt létra, de a szikla legalább húsz láb magas volt. Megpillantotta az árnyékban álldogáló lovakat, ott, ahová a cserkészek terelték

őket. Két ujját a szájába dugva füttyentett, amire lova megrázta a sörényét és a sziklához ügetett. Indy hátrapillantott, s látta, ahogy a félckalapos – társait hátrahagyva – éppen átlendül a két szikla közötti hasadékon. Amikor átért, megvetően nézett vissza rájuk, majd megrázta a fejét és átlökte nekik a létrát.

Indy lekuporodott és ugrásra készült, ám a ló nem állt nyugodtan. Lépteket hallott.

- Maradj nyugodtan – kiáltott rá a férfi.
- Ne mozdulj. Jó fiú legyél!

Odalépett hozzá, de ebben a pillanatban a fiú leugrott. A ló felágaskodott, s a srác elvétette a nyeret. Talpra érkezett, majd lehuppant a földre és odébb gurult, hogy fékezze az esés erejét. A kereszt kiesett az öve mögül és a porba hullott. Felkapta, a nyeregtáskába dugta és felpattant a lovára.

Ahogy elgaloppozott, visszanézve látta, hogy a filckalapos a szikla peremén állva utána bámul. Elvigyorodott és sarkával gyorsabb iramra ösztökélte lovát. Olyan gyorsan el kell jutnia a seriffhez, ahogy csak lehet, még mielőtt a tolvajok elinalnának.

A kalapos két ujját a szájába dugva füttyentett. Egyetlen ló sem mozdult. Ehelyett két autó gördült elő az egyik szikla mögül. Az egyik, egy cabriolet tett egy kört, majd hirtelen megfarolt és lefékezett a sziklánál, amelynek peremén a filckalapos álldogált. A férfi azonnal leugrott, s a nagy porfelhőben ért földet. Mire kitisztult a levegő, már az autó hátsó ülésén állt; a kocsi szinte kilőtt, oly gyorsan indult.

A fickó elégedett arckifejezéssel megigazította kalapját és felordított.

– Nyomás!

A vezető rálépett a gázpedálra. A másik kocsi hátramaradt, a sofőr megvárta Stukkert, a félvért és Banditát.

Indy már a sivatagban vágatott. A nap részvétlenül ontotta sugarait, perzselte a földet és szinte belesütötte a fiút a nyeregbe. A távolság egyre csökkent...

Indynek úgy tűnt, hogy egyáltalán nem közeledik a szemben lévő kopár hegyhez, mintha lova helyben galoppozna. Csupán az autók mozogtak, két oldalról közelítettek felé. Úgy érezte magát, mint akit présbe fogtak.

Jobbra pillantott és meglátott egy panamakalapos férfit a krémszínű luxus szedán kormányánál. A vezető drága, fehér vászonöltönyt viselt, arcát beárnyékolta a kalap széles karimája. A hátsó ülés melletti ablakból fintorogva rázta öklét Indy felé. Amikor a kocsi már a lábát súrolta, Indy megsarkantyúzta lovát, amivel némi előnyre tett szert.

De a rendkívüli erőfeszítést nem koronázta siker. Az autók rövidesen behozták csekély hátrányukat. Nemcsak lépést tartottak vele, hanem szorongatták is, mint valami kerekeken gördülő, hatalmas satu. Csak a forró szél és a homok választotta el az autókat a lovastól. Indy mélyen előrehajolt, szinte rádőlt a ló serényére, mindent megtett a menekülés érdekében. Szíve kalapált, adrenalinszintje gyorsan emelkedett.

A filckalapos kimászott az autó oldalára és megállt a felhágón. Indy lenézve az arcába bámult. A férfi elvigyorodott, mintegy tudatva vele, hogy élvezzi a dolgot. Aztán egy könnyed mozdulattal átugrott a lóra.

De Indy nemcsak gyors volt, hanem ugyanolyan óvatos is. Mielőtt a filckalapos elérte volna, jobbra vetődött és ráhuppant a szedán tetejére. Térdén landolt, majd megkapaszkodott a tető

peremében. Bandita és Stukker kinyúlt az ablakon és már éppen elkapta volna, amikor Indy rájött, hogy nincs nála a kereszt. Felkapta a fejét és a ló irányába nézett: a kereszt félig kilógott a nyeregtáskából.

A filckalaposnak fogalma sem volt róla, hogy csupán néhány arasznyira van tőle. Dühösen bámult, majd a szedán tetejére lépett. Kinyújtotta a karját Indy felé, de a fiú kitért a mozdulat elől, elsiklott Bandita és Stukker elől is, akik alaposan összeütötték a fejüket, ahogy utánaledültek, így neki sikerült újra felpattannia lova nyergébe.

Indy keményen hátrarántotta a kantárt, fékezve a ló futását, s a két autó elhúzott mellette. A porfelhő leple alatt irányt változtatott és a sínek felé lovagolt. A vonat éppen akkor tűnt fel. A két autó éles kanyart vett, s újrakezdte a hajsztát.

Amikor Indy a sínekhez ért, a vonat éppen mellette dübörgőit el. Valami

szokatlan van a szerelvényen – gondolta.

Az ismert barna és szürke helyett a vagonok oldalán színes foltokat vett észre. Arra nem volt ideje, hogy alaposabban tanulmányozza a dolgot, mert közben a két autó utolérte. Már csak egy választása maradt. A derékszíja mögé dugta a keresztet, felemelkedett a nyeregben és megragadta a legközelebbi vagon feljáróját. A tetőre akart ugrani, de amikor észrevett egy lehúzott ablakot, megváltoztatta a tervét. Megkapaszkodott a vagon oldalában, rátapadt, mint egy pók és az ablak felé araszolt. Válla fölött hátrapillantva látta, hogy az autók utolérték a vonatot.

Elérte a nyitott ablakot és bevetette magát rajta. Valami lágy, terjedelmes dologra huppant, mintha vattacukorból készült ágyra esett volna. Ám a vattacukor ezúttal ember volt. A fiú

domborulatokkal teli, puha húsrá esett: egy feltűnően alacsony termetű nő ölében kötött ki. Zavartan és riadtan ugrott fel. A széles pad elég nagy volt ahhoz, hogy a négyszáz fontnyi asszonyosság elférjen rajta. A fiú hátratántorodott és elmosolyodott. Hallotta, hogy valaki felnevet és megpördült. A szája tátva maradt.

Különös kinézetű emberek bámultak rá, a legfurcsábbak, akiket élete tizenhárom éve alatt valaha is látott. Volt közöttük csúcsos fejű, szakállas nő, törpék, gumiember és egy fiú, akinek úszóhártya feszült a lábujjai között.

Természetesen egy cirkuszos vonatra került, amely a városba tartott.

– Oh, helló! Remélem, nem zavarja magukat, hogy így idecsöppentem – miközben beszélt, körülnézett. – Igazán sajnálom. Volt egy lovam, de...

Abbahagyta mondókáját, mert egy törpe közeledett hozzá.

– Azt akarod mondani, hogy lóról ugrottál át a vonatra, mint a cirkuszban? Indy elmosolyodott.

– Igen, így volt.

– Nem láttam egy lovat sem.

– Hazudik – szólalt meg valaki.

– Fogadok, hogy a cirkuszhoz akarsz szegődni – mondta a törpe és hasbabökte a fiút.

– Túl normálisnak látszik – dörögte a gumiember.

– Hagyjátok békén a kölyköt – szólalt meg a szakállas nő és elsimította haját az arca előtt.

A törpe, akinek Indy derékszíja éppen szemmagasságban volt, előrehajolt és megszemlélte a keresztet.

– Mi ez? – kérdezte rosszállóan.

– Ó, semmiség.

– Nekem adod?

– Nem! – a válasz túl gyorsan és hangosan érkezett. – Elviszem a múzeumba. Ott a helye.

– Múzeumba – ismételte a törpe. –
Megesküdtem volna rá, hogy oda való.

Indy leült egy ládára, így a törpének abba kellett hagynia a kereszt tanulmányozását. A fiú elképzelte, hogy kiugorhatna a vonatból, amint a házuk közelébe ér. Ha végre a városban lennének, a tolvajok nem hajkurászhatnák tovább. Ha mégis megpróbálnák elcsípni, csak segítségért kellene kiabálnia. És ha végre hazaér, mindent elmesél majd az apjának.

Minden rendben lesz – biztatta magát. Az apja büszke lesz rá, hiszen mindig panaszkodik azokra, akik az ásatásoknál fosztogatnak. És most a fia, Junior – dehogy, Indy, az én nevem Indy – rajtakapott négy enyveskezű fickót.

Érezte, hogy valaki megveregeti a vállát. A törpe felé fordult, aki most éppen szemközt állt vele.

– Kérdeznék még valamit.

– Micsodát?

A törpe a fiú mögé mutatott.

– Ő is lovon jött?

Indy megpördült és észrevette a filckalapost, aki az ablakon keresztül meredt rá.

2.

Cirkuszi trükkök

– Új barátokra tettél szert? – kérdezte a filckalapos vigyorogva. Indy felpattant és hátrálni kezdett.

– Hát persze.

Tekintetét a férfira szegezte, de a többiekhez beszélt.

– Vigyázzanak ezzel az emberrel! Tolvaj! A filckalapos beugrott az ablakon és megpróbálta átpréselni magát a kövér nő mellett.

– Várjon csak – szólalt meg az és elállta az útját. – Ezen a vonaton nem szeretjük a magafajtát.

Indy kihasználta a lehetőséget és a kocsi végén lévő ajtóhoz rohant. Kivágta és átugrott a tehervagonba, amelynek közepén egy lenyűgöző méretű sípláda állt. A díszes billentyűzet mögött fényes gőzsípok magasodtak. A fiú lebukott a hangszer alá, hátrapillantott, s látta, hogy a fílckalapos – lerázva a nyakán csüngő szakállas nőt – éppen átszökken a tehervagonba.

Indy támasztékot keresve az egyik emeltyű után kapott, de az megmozdult, és a sípláda életre kelt. Gőz és zaj tört elő a sípokból. A fílckalapos társai, akik az autóból már átmásztak a tehervagonba, megtorpantak és kezüket a fülükre tapasztották, így védekezve az iszonyúan hamis dudálás, sivítés ellen. Hátratántorodtak, s a robbanásszerűen

kiáradó gőz kis híján kisöpörte őket a vonatból.

Ekkorra Indy már négykézláb mászott a következő vagon tetején, s addig kúszott, amíg el nem ért egy csapóajtóhoz. Felnyitotta, és leereszkedett a vagon tetejéhez erősített futóhídon. Néhány lábbal maga alatt több kádat látott, amelyekben a világ összes kígyója, gyíkja, aligátora és krokodilja nyüzsgött. Szemmel láthatólag a csúszómászóvilág Noé-bárcáját találta meg.

Megigézve és borzadva ereszkedett a kádak fölé. A legutolsó dolog lett volna, amit kívánt, hogy odalenn kössön ki. Abban reménykedett, hogy a többiek nem veszik észre a csapóajtót, így átjuthat a következő kocsiba. De alig gondolta ezt végig, a csapóajtó felvágódott. Stukker és a félvér máris ott termett a futóhídon.

A fiú tovább egyensúlyozott a vagon hátsó része felé, és azon tűnődött, mit is csináljon, amikor a futóhíd végére ért. Semmi kétség, erős és bátor legényke volt, ám azt belátta, hogy nem tud elbánni egyszerre mind a két fickóval. A pokolba, lenne csak egyedül, Stukker bajba kerülne. Az a fajta sunyi srác volt, aki alattomosan verekszik, majd úgy tesz, mint aki feladja, s végül rád ugrik, amikor hátat fordítasz neki.

Indy észrevett egy másik csapóajtót a feje fölött, a futóhíd végén. Óriási! Itt ki tud csúszni, mielőtt sarokba szorítanák. Hát persze. De mire egy lépést tehetett volna fémesen csikorgó hang hasított a levegőbe. A futóhíd rázkódni kezdett. Indy felnézett és a rémület elhatalmasodott rajta. A túlsúly meghaladta a futóhíd teherbírását, s a szerkezet egyik tartóvasa, amellyel a tetőhöz volt erősítve, lassan elengedett. A futóhíd elcsúszott és megbillent,

vésztyóslóan közeledve a hüllőkkel teli kádak felé.

Mindhárman mozdulatlaná merevedtek, attól tartva, hogy egy rossz mozdulattól lezuhannának. Indy felpislantott a csapóajtóra. El tudná kapni azt a fogantyút, odalendülhetne, aztán csak ki kellene rúgni az ajtót és kiugrani a vagon tetejére.

– És hogyan tovább, te forrófejű? – korholta magát. – A másik két tolvaj valószínűleg odakinn les rád.

Nem tudta, mihez kezdjen, de további fontolgatásra nem volt ideje.

Előrehajolt, majd a fogantyú felé ugrott. Ujjaival megragadta, de nem tudott megkapaszkodni benne. Egyik lábára nehezedett és belecsimpaszkodott a korlátba. A futóhíd elhajolt alatta, hallotta hogy a tartóvasak hangos reccsenéssel elszabadulnak a tetőtől. A félvér felordított, de a híd Indy oldalán csapódott le. A fiú leugrott a padlóra,

tompa puffanással ért le egy fából készült dobogóra.

Egy pillanatig meg sem moccant. Attól tartott, hogy eltört valamije – a lába, a karja, esetleg kitörte a nyakát. Ám félelménél is rosszabb volt a sötétség. Nem látott semmit. Rémület szorongatta a torkát, amelyből sikoly készült feltörni – ám egyszerre rájött, hogy esés közben behunyta a szemét. Csendesen nevetett magán, de amikor felpillantott, a kuncogás furcsa, kétségbeesett vihogássá torzult. Éppen egy hatalmas anakondával nézett farkasszemet.

A kígyó feje olyan óriási volt, hogy inkább Tyrannosaurus Rexnek látszott, semmint anakondának. Nyelve kivillant és Indy álla felé közelített. A fiú gerincén jeges fuvallat futott át, pupillája kitágult a borzalomtól. Hátragurult, felpattant és menekülni próbált.

Attól tartott, hogy ha elfordítja a fejét, a kígyó megtámadja. Oda se nézve

lépkedett hátra, majd lába a dobogó szélére ért. Egy pillanatig tétovázott, majd hátradőlt. Simán landolt, nem sérült meg. De rögtön rájött, hogy hová esett – egy kígyókkal teli kádba került.

Vonagló csúszómászók százai lepték el, s alatta is kígyók mocorogtak. A nyüzsgő tömeg úgy nyelte el, mint a futóhomok. A fiú fuldoklóit, a kígyók elszívták előle a levegőt.

Amikor végre sikerült felemelnie fejét a tekergő lidércnyomásból, megpillantotta a félvért és Stukkert, akik igyekeztek fennmaradni az éppen fölötte lévő, billegő futóhídon.

Belekapaszkodott a félvér lábába, de a sötét hajú tolvaj nem kért belőle. Elért a csapóajtóhoz, rúgott egyet, hogy megszabaduljon tőle. Stukker rémülten felordított. Halálosan megijedt attól, hogy egyenesen belepottyan a krokodil tátott szájába.

Aztán a kígyók újra ellepték Indyt, és már semmit sem látott, de nem adta fel. Harcolt az életéért. Tetőtől talpig csúszómászók borították, így képtelen volt feltápáskodni. Csak egy dolgot tehetett: a kád oldala felé rugdosott. Elérte a falat, amely számos, ugyanarra a helyre irányzott rúgás után megrepedt. Minden erejét összeszedve rúgott még egyet. Az oldal kidőlt és a tekergő kígyótömeg kicsusszant, magával sodorva Indyt is.

A fiú felugrott és levegő után kapkodott. Lerázta a kígyókat a válláról, a lábairól. Feje fölött fémes reccsenést, majd átkozódást hallott, s látta, hogy a két tolvaj igyekszik átküzdeni magát a csapóajtón. Figyelme azonban egymásik ajtóra összpontosult, arra, amelyik a padlón nyílt, s valószínűleg a vagon takarításakor használták.

Indy felcsapta az ajtót, s rögtön vissza is tántorodott a fülsiketítő zaj hallatán: a

vagon kerekei észvesztőén csattogtak a sín páron. Lenézett – a talpfák foltta mosódva suhantak el alatta. Habozott egy kicsit – apja kitekerné a nyakát, ha megtudná, mire készül. Éppen elég, hogy egy lóról ugrott át a mozgó vonatra; hogy egy kígyókkal teli kádba esett; most megkísérli a lehetetlent is.

Egyáltalán nem akart egy kocsiban maradni kígyókkal és aligátorokkal. Nincs hát más kiút. Ráadásul meg kell lógnia a tolvajok előtt is.

Mély lélegzetet vett és lehajolt az ajtóhoz. A vagon hosszában egy fémrúd húzódott. Éppen elég magasan ahhoz, hogy a vágányok felett, elhelyezkedjen rajta addig, amíg jobban meg nem tudja markolni.

Csak tíz láb. Ennyi volt az egész távolság, amennyit kúsznia kellett.

– Tíz láb, az nem lehetetlen. Tudok annyit kúszni, tudom, hogy tudok – szuggerálta magát.

Óvatosan leereszkedett, megragadta a fémrudat, majd átkarolta és lábbal is megtámaszkodott. Lassan előremászott; a vonat kerekeinek csattogása egész testében vibrált, szinte fenyegetően rázkódtatta minden porcikáját.

– Ó, a francba! Minek csinálom ezt az egészet?

Megpróbálta összpontosítani a figyelmét. Tudta, hogy ameddig koncentrálni, amíg minden erejét összeszedi, képes végigcsinálni.

– Megcsinálom. Meg fogom csinálni – hajtogatta magában, ahogy óvatosan araszolt előre.

A fémrúd végéhez érkezett, és rájött, hogy azt még nem találta ki, hogyan tud lemászni. A vagon eleje még egy lábbal odébb volt a rúd végétől. Talán ha ott marad, ahol van, megúszhatja.

De mennyi ideig tudja tartani magát? A karja előbb-utóbb elfárad, a vibráció pedig már a csontjait birizgálta.

Egy pillanatra eszébe jutott a derékszíja mögé dugott kereszt. Ha kicsúszott és nekicsapódott a síneknek, minden erőfeszítése hiábavaló volt. Csak egy kézzel kapaszkodott és óvatosan kinyúlt a vagon végéhez. Ujjai megérintették a kocsi alsó peremét, valami megragadható után kutattak, de nem találtak semmit.

Aztán eszébe jutottak a biztonsági kábelek, amelyek alul kapcsolják össze a szerelvényeket. De hol is vannak? Kinyújtotta a karját, ameddig csak tudta. Ujjával megérintett valamit, de az elcsúszott. Újra megpróbálta és most sikerült megragadnia a kábelt.

A kábel és a fémrúd között nyújtózott és vagy az egyik, vagy a másik irányba el kellett indulnia. A határozatlanság megbénította. Merre induljon? Számít ez egyáltalán? Behunyta a szemét, egyik kezével a fémrúdba kapaszkodott, míg a másikkal a kábel felé tapogatózott.

Elkapta és a rúd végére csúszott. Lábai egy ideig a levegőben kalimpáltak, közben mindkét kezével a kábelbe kapaszkodott. Tágra nyitotta szemét, amikor a vagonokat összekapcsoló vonóhorgot látta maga fölött. Kinyúlt, átkarolta, majd átvetette rajta a lábát, mintha lovat ülne meg. Sikerült! Ott lovagolt a két vagont összekötő csavarkapcsokon.

Majd a következő kocsi felé indult, ahol ketrecek sorakoztak. A medvék mellett hatalmas bengáli tigris tanyázott. Indy elérte a legközelebbi fémrudat, felállt az összekötő hurkon és igyekezett visszanyerni egyensúlyát, majd felkészült a ketrecekhez.

Elhaladt a mellettük lévő keskeny folyosón. Egy pillanatra megtorpant, mert úgy érette, mintha kúszna valami a lábán. Elfintorította az orrát, mert a nadrágjából egy kígyót rázott ki.

Megigazítva a derékszíja mögé dugott keresztet, folytatta útját.

A tigris oda-vissza mászkált, a ketrecében és Indyt nézte. A fiú visszabámult rá. Ahogy közeledett a ketrec rácsához, a tigris egyre közelebb húzódott. Indy lehajolva osont tovább, remélve, hogy a nagymacska nem törődik vele. De a medvék nem terelték el a csíkos teremtmény figyelmét, s már egyetlen mancslegyintés halálos veszélybe sodorhatta volna a fiút.

Igaz, egyelőre nem vette észre, de más veszély is fenyegette. A túloldalon Bandita nyomakodott előre. Éppen úgy, mint a tigris, a tolvaj is reménybeli prédájára függesztette tekintetét.

Indy a tigrisre bámult, szinte szuggerálta, hogy húzódjon vissza, amikor valaki nyakon ragadta.

– Megvagy! – kiáltotta Bandita.

E pillanatban a tigris előrelendült. Mancsával kicsapott a rácsok közül,

karmaival végigszántotta Bandita vállát és cafatokra tépte a zubbonyát. A tolvaj felordított fájdalomában és a sebéhez kapott. Megingott, majd lezuhant a vonatról.

Indy visszapillantott és látta Banditát a sínek között gurulni. A vagon eleje felé fordult, amikor egy ököl vágódott a gyomrába, szinte kiszorítva belőle a szuszt. A fiú meggörnyedt, levegő után kapkodott és úgy érezte, hogy már a halálán van. Amikor pedig felnézett, Stukker alakja tornyosult fölötte.

– A cserkész kislány! – vigyorgott a srác gúnyosan és felemelte öklét, hogy újból lesújtson.

De Indy elrántotta Stukker csizmája orrát, majd belebökött a szemébe és megharapta a kezét. A kölyök felordított fájdalomában, így Indy eliszkolhatott mögötte. Átmenekült a szomszédos marhaszállító vagonra, és az oldalán lévő létrafokokon felmászott a tetejére.

Ellenfele gyorsan magához tért és átkokat szórt Indyre, aki már éppen elérte volna a tetőt, amikor Stukker megragadta a bokáját. A srác elesett, dulakodni kezdtek, közben veszélyesen közeledtek a vagon pereméhez.

A sínek zakatolása visszhangzóit Indy dobhártyáján, amikor észrevette, hogy Stukker törkést húz elő. A penge hegye megvillant, ahogy a fiú felé döfött. Indy odébb hemperedett, hogy kikerülje a fegyvert. Arrébb csúszott, de Stukker utánamászott és megragadta, mielőtt felállhatott volna.

Bármit is szállítanak az alatta lévő tehervagonban, gondolta Indy, igen nagynak kell lennie, hiszen amikor ő vagy Stukker megmozdul, valami mindig nekiütődik a kocsi oldalának és megrázza.

De nem volt ideje a kérdés latolgatására. Azzal volt elfoglalva, hogy valamiképpen életben maradjon.

– Add ide azt a keresztet! – kiáltott rá Stukker és újra megvillantotta a pengét Indy fölött. – Most rögtön!

Indy megragadta a kölyök csuklóját, úgy próbálta tőle elvenni a tőrkeést.

De hirtelen egy rinocérosz szarutülke bökte át a tetőt fedő palát, alig néhány centire Indy fejétől. A fiúnak oldalra kellett fordulnia, így Stukker csuklója kiszabadult. A kést Indy torkának szegezte, de ő elrántotta a fejét, s a tör hegye a füle mellett a fába fúródott. Stukker megpróbálta kiszabadítani fegyverét, de az orrszarvú újra támadott, a szarutülek most Indy lábai között bukkant elő. Stukkernek sikerült a tört kirántania és a srác dereka felé döfött. Ő meglátta a fényben szikrázó pengét. Rúgott egyet, eltalálta Stukker mellkasát, mire az hátratántorodott, karjával hadonászva próbált egyensúlyt találni, de majdnem lezuhant a vagonról. Újra támadott, de ezúttal is sikertelenül.

Indy felpattant és észrevett egy víztartályt a sínek mentén. Kifolyócsöve egészen a vonat fölé nyúlt. Rájött, hogyan menekülhet el. A vagon oldalára rohant, felmérte a távolságot és felkészült az ugrásra.

Megragadta a kifolyócsövet, de a vonat sebességét nem vette számításba, így a cső kilendült. Indy becsukta a szemét és elkapta. Csak néhány lábnyit pördült és máris rájött, hogy ismét visszakerült a szerelvényre! Most egy másik tehervagon tetején landolt, rögtön beleütközve a félvérbe, aki éppen feltápáskodott.

Indy hátratántorodott, megdöbbenve attól, ami történt. De ami ezután következett, az még jobban megdöbbentette: a tetőnyíláson keresztül bezuhant a vagonba.

Ahogy földet ért, nagy porfelhő csapott fel körülötte. Napsugarak szivárogtak át az oldaldeszkák közötti réseken, de

időbe telt, amíg a szeme alkalmazkodott a félhomályhoz. Állatok bűze terhelte a levegőt. Indy elfintorította az orrát, aztán meglátta a szag forrását. Egy afrikai oroszlán tápászkodott fel lustán, hogy szemügyre vegye a teremtményt, aki betoppant hozzá.

Az oroszlán elbődült, hangja megremegtette a vagon falait. Porszemcsék táncoltak a beszűrődő fényben, a vadállat elindult, hogy becserkésze zsákmányát.

Indy nagyot nyelt.

– Ó, egek! – fohászkodott és lassan a kocsi sarkába húzódott. Észrevett valami fénytörést a padlón: a beeső sugarak egy tárgyról tükröződtek vissza. Rájött, mi az. A kereszt kicsúszott a derékszíja mögül, miközben ő beesett a vagonba, így most az oroszlán mancsainál hevert.

Körülnézett és tovább hátrált a vagon végébe, egészen addig, amíg háttal neki nem ütközött a deszkának. Az oroszlán

követte, s halálos csapásra készült. Indy a falhoz simult, jobb kezével valami szöveget érintett, amely alatt bőrszerű dologra tapintott. Odakapta a fejét, azt hitte, ismét egy kígyó bukkant fel, de korbács akadt a kezébe az oroszlánidomár munkaeszköze.

Óvatosan megmarkolta a korbács nyelét. Az oroszlán ráismert az eszközre és fojtottan morogni kezdett. Indy nagyot nyelt, majd suhintott egyet. A korbács kitekeredett, de a vége visszavágódott és az arcába csapódva felsebezte az állat.

Az oroszlán hangosabban morgott.

Indy összetekerte a korbácsot, megnyalta a szája szélét és újra suhintott. Ez alkalommal nagyot csattant: mintha a cirkuszban lenne az idomár éppen fegyelmezné az állatok királyát.

Leó felbődült, a levegőbe csapott, a fogát vicsorgatta, de – meghátrált.

Tapasztalatból tudta, mit jelent az ostorcsattogás.

Indy zavartan elvigyorodott, roppant élvezte a merész mutatványt. Újra felemelte a korbácsot, s az oroszlán megint visszakozott. A fiú előrelépett, egészen odáig, ahol a kereszt hevert. Az oroszlán mintegy tíz lábnyira állt tőle. Indy lassan lehajolt és tekintetét az állatra függesztve felvette a keresztet.

Visszahúzódott és észrevette, hogy remeg a keze és verejték csordul le az arcán. Mélyet lélegzett a dohos levegőből, nagy sóhajtással kifújta és erősen gondolkodott. Na, és most hogyan fog kikerülni innen?

Felnézett a nyílásra, amelyen át beesett ide és megpillantotta az éppen odaérkező filckalapost, aki mosolyogva bólintott és lenyújtotta a kezét. Ez volt a vég...

Indy úgy döntött, inkább szembenéz a filckalapossal, de nem tölt el még egy

percet sem az oroszlánnaal összezárva. Feldobta a korbács másik végét, a férfi elkapta. Lassan tekerte a fonott bőrszíjat, Indy pedig a vagon oldalán kapaszkodott felfelé. Egyszer visszanézett, látta a morgó oroszlaánt, amely ugrásra készen leste, hátha visszapottyan. Gyorsan elkapta róla a tekintetét, inkább a kijutásra koncentrált.

Amikor a nyílás pereméhez ért, a filckalapos megfogta a karját és odalökte a tetőre. A fiú a térdére és a kezeire érkezett, s kimerültén kapkodott levegő után. Az oroszlaánnak most már egyedül kell boldogulnia.

– Van vér a pucádba, kölyök – szólalt meg a filckalapos. Rábökött a keresztre.

– De ez az enyém!

Indy felnézett és észrevette, hogy a társaság megszaaporodott. Stukker és a félvér is megérkezett. Indy a filckalaposra bámult.

– A kereszt Coronadóé.

– Coronado halott. Mi az unokái vagyunk. A férfi nyitott tenyérrel nyúlt Indy felé.

– Gyerünk, kölyök. Ebből már nem tudsz kimászni.

– Fejezzük be! – horkant fel Stukker és elkapta a keresztet. Indy a másik végét szorongatta, s nem engedte ki a kezéből. Huzakodás kezdődött. Közben egy kígyó tekergőzött elő Indy ingujjából és rácsavarodott Stukker kezére.

– Szedjétek le rólam! – sikoltott fel. Elengedte a keresztet és addig rázta a karját, amíg a kígyó le nem esett róla. A vagon belsejében felbődült az oroszlán. Indy kihasználta, hogy a figyelem egy pillanatra elterelődött róla, nekirugaszkodott és átugrott a másik vagonra. A felver már utána akart iramodni, de a filckalapos visszatartotta.

– Maradj nyugton! Ne engedd vissza! – megfordult és Indy után ugrott.

A fiú lefelé igyekezett a két kocsi közötti létrán és belépett a személyzeti vagonba, amely ezúttal jelmezekkel és bűvészkellékekkel volt tele. Körülnézett, hol rejtőzhetne el. Hallotta, hogy a filckalapos közeledik a létrán, de nem látott semmit.

A filckalapos nyugodtan lépett be a vagonba és körülnézett. Már elege volt ebből a fiúból, aki folyton kicsúszik a kezei közül. Keresztültört a kosztümök és bűvészholmik halmán. Felkapott egy sétapálcát és bekotort a sarkokba, de a bot hirtelen összecsuklott és zsebkendővé változott.

– A fenébe! Hol a pokolban...

Észrevett néhány galambot, amely éppen kirepüli a vagon nyitott hátsó ajtaján. Rájött, mi történt és kirohant a hátsó peronra. A vonat úti céljához közeledve lassított, és a férfi még látta, hogy Indy eltűnik a házak között a távolban.

3.

Hazai terepen

Coronado keresztjével a hóna alatt Indy levegő után kapkodva rohant be a házukba. Gyorsan becsapta az ajtókat, a konyhából a nappaliba száguldott és kinézett az ablakon. Az utca üres volt.

Keresztülsietett a halion és belépett egy másik szobába. Ismét kipillantott az ablakon, de nem látott semmi gyanúsat. Hunyorgott a napfényben és még mindig érezte fogai között a homokot. Vízet! – gondolta. Hatalmas pohár jéghideg vízre vágyott. De először a fontosabb dolog. Az apja. Beszélnie kell az apjával!

– Apa?

Nem jött semmi válasz, Indy mégis tudta, hogy apja a dolgozószobájában

van. Amióta a fiú anyja meghalt, úgy tűnt, hogy az apja a dolgozószobában lakik, örökösen ódon könyvek és pergamenek fölé görnyed. A régmúlt sokkal valóságosabb volt számára, mint a jelen.

– Nézzük csak a házat – gondolta Indy. – A szobák elmondanak mindent: semmi nőies dolog, puha párna, színes holmi, csupán könyvek és régi tárgyak mindenütt.

A fiú takarította otthonukat. Néha úgy érezte, hogy apja csak a dolgozószobában létezik igazán. Ez volt az egyetlen hely, ahol a jelenléte valóságosnak tűnt.

Kinyitotta a dolgozószoba ajtaját. Minden polcot könyvek töltöttek meg, még a padlón is könyvhalmok emelkedtek. A falakon régi térképek, csodálatos, öreg kastélyok és katedrálisok képei díszlelegtek. A sarokban rozsdás páncél álldogált,

amelyet egykor egy lovag viselhetett. Minden tárgynak volt valami jelentése, bár Indy nem ismerte a titkukat. Mindez számára csupán a középkori Európa tanulmányozásának a szenvedélyét tükrözte.

Indy megköszöri a torkát.

Henry Jones professzor teljesen munkájába merülve ült a súlyos, sötét mahagóni íróasztal mögött. Papírok és könyvek heverték küldötte. Indy apja hátára szögezte pillantását, szuggerálta, hogy megszólaljon, bólintson, vegyen végre, tudomást róla. Tudta, hogy apja hallotta, amikor bejött, és az, hogy nem üdvözölte a fiát, sőt, meg sem fordult, azt jelenti: nem akarja, hogy zavarják.

Soha nem akarta, hogy zavarják.

De ez most fontos volt, Indy odalépett az asztalhoz, futó pillantást vetett az ősi pergamenre, amellyel apja éppen foglalatoskodott, aztán megszólalt.

– Apa, beszélnem kell veled.

– Ne zavarj! – horkant fel Henry anélkül, hogy megfordult volna.

– De ez nagyon fontos! Henry tovább dolgozott. Várj. Számolj húszig.

– Nem, figyelj...

– Junior – figyelmeztette Henry komolyan, enyhén fenyegető hangsúllyal.

Indy nyelt egyet, bólintott és engedelmesen hátralépett. Tudta, hogy felbosszantotta apját. Szinte semmit sem tehetett. Bátortalanul számolni kezdett és közben és közben apja válla fölött az íróasztalra meredt.

A pergamen felső részén egy lépet látott, amely mintha festett üvegablak lett volna, néhány római számmal. Apja szorgalmasan másolta a rajzot jegyzetfüzetébe.

– Ez is fontos... de miért kell ezzel sietni... kilencszáz évig ráért, hogy a konstantinápolyi Hagia Sophia egyik szarkofágja alatt lévő, elfeledett ládából

kikotort pergamen odakerüljön annak az embernek az íróasztalára, aki a világon egyedül képes megérteni.

– ...tizenkilenc... húsz. Ez igazán fontos. Figyelj végre rám!

Indy elővette inge alól Coronado keresztjét, majd gyorsan és hangosan beszélni kezdett

– A cserkészekkel a barlangban voltam és...

– Most görögül – parancsolta Henry, s még mindig nem tette félre munkáját és nem hallgatott a fiára.

Soha nem hallgatja meg.

Indy szinte gyűlölte ezért.

Hangos, mérges kántálással görögül kezdett számolni. Elképzelte, hogy minden szám egy átok, amely csökönyös apja fejére hull.

Hallotta, hogy kocsi áll meg a ház előtt. Kihátrált a dolgozószobából, még mindig hangosan számolva, és megpillantott egy rendőrautót.

Most mihez kezdjen? Ha apja meglátja a rendőröket, azt fogja hinni, hogy Indy megint bajba keveredett. Nem lesz alkalma, hogy kimagyarázkodjon. Ezt már tapasztalatból tudta.

Bekukkantott a dolgozószobába, ahol apja még mindig a vázlaton dolgozott. Hallotta, hogy Henry halkan beszél magában.

– Bár megvilágosítana engem is, aki ezt alkotta...

Indy visszafojtott lélegzettel óvatosan becsukta a dolgozószoba ajtaját és a hallba lépkedett. Éppen az inge alá rejtette a keresztet, amikor a külső ajtó kitárult és levegő után kapkodva Herman rontott be a nappaliba.

– Meghoztam őket, Indy! Meghoztam!

Az ajtó ismét kinyílt, a seriff lépett be a házba és körülnézett.

– Uram! Öten vagy hatan voltak! Majdnem elkaptak, de...

– Rendben van. fiam. – A seriff felemelte a kezét. – Még mindig nálad van?

– Igen, uram. Itt van.

Indy újra előhúzta a keresztet az ingéből és átnyújtotta a seriffnek, aki anélkül, hogy közelebbről megnézte volna, eltette. Ahogy a keresztet kiadta a kezéből, Indynek valami rossz érzése támadt a seriff viselkedésével kapcsolatban. Ha tudná, hogy min ment keresztül!

– Rendben van, fiú. Rendben... mert a kereszt jogos tulajdonosa azt mondta, ha együttműködsz, nem emel vádat ellened.

Indyt kétkedés fogta el. Összeszorította a fogát. Keze ökölbe szorult.

– Vádemelés? Miről beszél?

A filckalapos sétált be a nappaliba és megemelte a kalapját. Barátságosan

Indy felé biccentett, majd megveregezte Herman vállát.

– Lopás történt – szólalt meg a seriff. – Öt-hat tanú is van rá.

A seriff és a filckalapos összejátszanak. Csak erről lehet szó. A bíró meg sem hallgatja, nem fog törődni azzal, mi is történt valójában.

– És azt sem akarjuk, hogy a mamád forogjon a sírjában.

A seriff átadta a keresztet a filckalaposnak, aki a csípőjén függő bőrzacskóba süllyesztette. Amikor a seriff kiment, Indy kipillantott a bejárati ajtón és egy krémszínű szedánt látott, azt, amelyik keresztülhajszolta a sivatagon. A rendőrautó mögött parkolt, a karosszériát finom sivatagi por lepte be. A kormánynál, türelmesen várakozva, a panamakalapos férfi ült.

A filckalapos még egy darabig ott ácsorgott. miután a seriff elhajtott.

Amikor ironikusan megszólalt, úgy beszélt, mint férfi a férfihoz.

– Nos, kölyök, ma vesztettél, de nem kell beletörődnöd.

Levette a kalapját, egy pillanatig a tetejénél fogva tartotta. Aztán előrelépett és úgy látszott, hogy Indy fejére akarja tenni, elismerése és nagyrabecsülése jeleként. De amikor Indy megszólalt, megtorpant.

– Coronado keresztje négyszáz éves és még sok ideje van hátra Nem fogom szem előtt téveszteni. Számíthat rá.

A filckalapos elvigyorodott és a fiú fejébe nyomta a kalapot.

– Megmondom a főnöknek – mondta nevetve.

Egy pillanatra megállt az ajtónál és visszanézett Indyre.

– Jó voltál ma azzal a korbáccsal, kölyök. Tetszett a merészséged.

Indy belerúgott az ajtóba és bevágta a férfi mögött. Hallotta, ahogy az a járdán ballagva elégedetten kuncog.

Az ablakhoz rohant, látta, hogy az immár fedetlen fejű tolvaj beszáll a krémszínű szedánba és a kezében szorongatja a keresztet. Azt is észrevette, hogy a becses műtárgyat átnyújtja a volán mögött ülő férfinak, majd elhajtanak.

Megérintette a filckalap karimáját, s megesküdött magának, hogy vissza fogja szerezni a keresztet! És hogy ez mennyi időt vesz majd igénybe, az egyáltalán nem érdekelte.

4.

Atlanti átkelés

Az óceánon, 1938

Harminc láb magas hullámok ostromolták az öreg teherhajó fedélzetét és lesodortak róla mindent, ami nem volt rögzítve. Zuhogott az eső, bömbölt a szél. A hajó faeresztékei úgy nyikorogtak, mintha pillanatokon belül szét akarnának esni. Szörnyű hangot adtak ki, a fájdalom hangját és Indy erre nem számított.

Ágya peremébe kapaszkodott és biztos volt benne, hogy valamelyik következő pillanatban egy hullám megroppantja a fát, miszlikre töri, őt pedig kisöpri a kabinból. Behunyta a szemét, amikor a vihar megdöntötte a hajót, jobbra, balra, majd ismét jobbra billent az ócska alkotmány. Most a tatot ostromolják a hullámok. Most visszahúzódtak. Újra a hajó felé gördülnek, megremegtetik a hajótestet, emelkednek és süllyednek.

– Ki fogom dobni a taccsot...

Amikor kinyitotta a szemét, a hajóablakot támadó sötétség nyomása elakasztotta a lélegzetét. Aztán újra vízoszlop csapódott a hajó oldalának, elhomályosítva a kabin ablakát. Az ütközés ereje kirepítette Indyt az ágyból. Nagyot puffant a padlón, s egy-két másodpercig nyögve fekve maradt.

– Állj fel, ember. Mozdulj, most rögtön!
– biztatta magát.

Rendben van. A terve. Volt egy terve, ugye?

Kezére tápászkodva fölemelkedett és megrázta a fejét, hogy tisztábban lásson. Meg akart kapaszkodni valamiben, ami nem mozog. Talpra, első tiszt! Most. Láss neki, amíg a kapitány a hídon van.

Aha, a kapitány. A kapitány és a kereszt. Megszerzem. Megragadta az ágy peremét, felhúzódkodott, majd talpra állt. Fél kézzel begombolta a bőrzakóját, fejébe nyomta a filckalapot,

meggyőződött róla, hogy az ostor biztosan van-e rátekerve a derekára, majd az ajtó felé tántorgott.

– Előre, első tiszt!

Jobb láb, bal, majd újra a jobb. Jó, igazán jó. Kinyitotta az ajtót, kiment a fedélzetre, majd a parancsnoki hídra tartott. Oda, ahol a kereszt volt.

Indy azután váltott jegyet erre a teherhajóra, miután kapott egy tippet, hogy Coronado keresztje itt rejtőzik. Egy férfi hívta fel az egyetemen, és azt mondta, ha érdekli a kereszt, találkozhatnának Lisszabonban. Amikor megkérdezte a hívót, az tökéletesen leírta a férfit, akit Indy gyerekkorában látott – a férfit, aki megszerezte a keresztet. Azt az embert, akit évek óta üldözött. Amikor Indy megkérdezte a telefonálót, mennyibe kerül az információ, azt a választ kapta, hogy bosszúról van szó. A férfi, akinél a kereszt van, a főnöke volt és csak

nemrég jött rá, hogy a felesége megcsalta vele. A tipp – akárcsak az indoklás – ésszerűnek tűnt, és volt még néhány szabad napja. Követett már olyan nyomot is, amely kevésbé látszott lényegesnek, de ez talán kedvező alkalom lesz. Már többször megpróbálta elkapni a férfit, akinek védjegye a panamakalap volt, de éveken keresztül nem bukkant a nyomára.

Amikor megérkezett Lisszabonba, informátora közölte, hogy a keresztet elvitték és újabb értesítésre kell várnia. Nyolc nap telt el, már éppen fel akarta adni, s készült hazatérni az Államokba, amikor az informátor jelentkezett. Indy máris elkésett az új szemeszter kezdetéről, de amikor a férfi elmondta, hogy a keresztet egy teherhajó fedélzetén az USA-ba viszik, s a kapitányra bízták, cseppet sem habozott.

Indy tehát a hajón volt. s csak most kínálkozott alkalom arra. hogy bejusson a kapitány szállására. Ilyen időben a parancsnoknak a hídon kell lennie.

Az első és talán az utolsó lehetőség, pajtás!

Nyitva hagyta az ajtót és szinte mellbevágta a szél. Elindult az orkánnal szemben, egyik kezével a kalapját fogta, a másikkal pedig az ajtófélfába kapaszkodott.

A hajó balra billent; Indy elhajolt és a talaj majdnem kiszaladt a lába alól. A filckalap beleakadt a másik ajtófélfába, a szél belekapaszkodott a karimájába és lesöpörte Indy fejéről, vissza a kabinjába. Otthagyta. Újból elindult, nekifeszült a tomboló szélnek, a fedélzet felé lépkedett, de előbb becsapta az ajtót maga mögött.

A hajó felemelkedett egy hullámtarajon, az ócska tákolmány nyikorgóit és recsegett. Indy

belekapaszkodott a korlátba, várta, hogy a hajó a hullámhegy aljára érjen. Amikor lesüllyedt, vízfüggöny csapott át a fedélzeten, majdnem letépve kezét a korlátról. Néhány másodperccel később Indy újra előre igyekezett, lassú fogásokkal lépkedett tovább. A szél csak úgy örvénylett körülötte. Szájában sós ízt érzett, a tengervíz csípte a szemét, bármilyen szorosra zárta is.

A kapitány a hídon van, most vagy soha.

Továbbment. A vihar úgy dobálta a hajót, mint az uszadékfát.

Indy a keresztre gondolt. A kereszt emlékképet égetett az agyába, fényesebbet, mint a higany és forróbbat, mint a nap. Egy ideje már nem érezte a szél erejét, sem a vihart, sem a tenger hullámozását. Úgy mozgott, ahogy a hajó billent, mintha maga is részévé vált volna.

Egyre biztosabban haladt előre. Új erőre tett szert.

Mire a kapitány kabinjához ért, csuromvizes lett. Arcán vízpatakok folytak, sóréteg lepte be ajkát, nyelvét. Előhúzott egy hosszú, vékony szerszámot, amely jégcsákányra emlékeztetett, de sokkal rugalmasabb fémből készült. Ezt az eszközt, inkább a tolvajok használták, mint a régészek. Megragadta a kilincsgombot és olyan szilárdan fogta, ahogy csak tudta. Bedugta a szerszám hegyét a zárba, de a hajó meglódult. Indy megtántorodott és karja meglendült. Éppen úgy festett, mint egy karmester, pálcával a kezében. Újra megpróbálta, de ezúttal kis híján mellbeszúrta magát.

– A francba! – megrázta a kezét. – Csak biztosan. Biztosan.

Még kétszer próbálta meg beilleszteni a “szerszámot” a kulcslyukba. Sikerült beledugnia, óvatosan megpiszkálta és

megmozgatta, egészen addig, amíg tökéletesen nem illeszkedett. Mély lélegzetet vett és vigyázva elfordította a kilincsgombot. Elmosolyodott, amikor az ajtó kitárult.

Egy pillanat alatt a kabinban termett, becsapta az ajtót, kirekesztve a vihar zaját. Körülnézett, hogy megbizonyosodjon róla: egyedül van. Aztán egyenesen a kapitány fekhelyéhez indult. A falra erősített lámpa fénye pislákol, időnként kialudt, s a hajó az oldalára dőlt. Indy megkapaszkodott az ágy peremében és ott maradt, amíg az úszó alkotmány vissza nem billent.

Informátora azt állította, a kapitány a hajó széfjében őrizi a keresztet. Nemcsak azt mondta el, hogy hol van a páncélszekrény, hanem egy papírszeletet is átadott, a zár kombinációjával. Amikor Indy megkérdezte, hogy jutott hozzá, a férfi

elmosolyodott és azt válaszolta, a kérdezősködés nem hoz szerencsét.

Óvatos volt a fickóval, egyáltalán nem tetszett neki. De évek óta ez volt az egyetlen nyom – és ki állítja, hogy mindenkit kedvelni kell, akivel az ember együtt dolgozik?

Most kiderül, mennyire volt szerencséje. Lehet, hogy beugratás volt az egész.

Kezét a matrac alá dugta és felemelte. A széf valóban ott volt, a padlóba építették, az ágy alá. Felemelte az ágykeretet és odébb tolta.

Pont olyan messzire, amennyire kellett.

A következő kérdés az volt, vajon ki tudja-e nyitni a széfet. Ha a zárkombináció nem jó, semmivel sem kerül közelebb a kereszthez, mintha otthon maradt volna. Előre és hátra mozgatta a tárcsát, érezni akarta a játékát. Kívülről tudta a kombinációt, az

első számra fordított, majd a további ötre tekerte a tárcsát.

Percnyi szünetet tartott, amikor készen volt, aztán lassan elfordította a kart. A széf kinyílt. Belül teljesen sötét volt. Vakon tapogatózott a belsejében. Néhány dobozt érintett, ezek kétségkívül ékszerkazetták. Ujjai egy papírcsomót érintettek. Alányúlt és egy rongyba burkolt tárgyhoz ért, amelynek körvonalai keresztet sejtettek.

Növekvő izgalommal vette ki azt a valamit. Kicsomózta a bogot, aztán lehántotta a rongyot róla. Ami napvilágra került, az Coronado keresztje volt! Már nem emlékezett rá, hogy milyen gyönyörű, de az értékes műtárgy látványa így is megdöbbentette.

Amikor felemelte, érezte: a kereszt hűvös és nehéz. Jó érzés volt kézben tartani. Kabátja alá rejtette, a derékszíja mögé dugta, ugyanarra a helyre, ahová huszonhat évvel ezelőtt.

Bezárta a széfet, elfordította a tárcsát és helyére tolta az ágyat. Kiment a kabinból, s a nedves inge alá rejtett kereszt helyét melegnek, meghittnek, biztonságosnak érezte. Szinte szédült a megkönnyebbüléstől, a fáradtságtól – a győzelmi mámortól.

– Huszonhat év, te fattyú – gondolta. – Huszonhat év.

Valami mocorgóit az agyában, valami, amire nem figyelt, de ami fontos lehet. Megpróbálta megragadni a gondolatot, alaposan megvizsgálni, de túl fáradt volt hozzá, és a szél is erősen fújt... később, később visszatérek rá – mormogta.

Felnézett. Egy megtermett tengerész állt a folyosó végén és barátságtalanul meredt rá. Megfordult és észrevett egy másikat. Hirtelen mindent megértett.

Átverés volt az egész. Nem csoda, hogy olyan könnyen ment minden. Nem csoda, hogy az informátor ismerte a

kombinációt. Minden túl egyszerű volt. Ez zavarta tudat alatt.

A tengerészek mindkét oldalról megrohamozták. Már felkészült az ökölcsapásokra, amikor a hajó meglódult, és Indy a másik tengerész karjaiba zuhant. Hátracsavarták a karját, a folyosó végére vontak, majd kivitték a fedélzetre. Egy harmadik alak bukkant elő a nedves árnyékból és gyomron vágta.

Indy levegő után kapkodott, lábai remegtek. Az egyik tengerész megragadta és jobbra lökte, egy ponyva alá, amely többé-kevésbé védelmet nyújtott a vihar ellen. És ekkor Indy meglátta a pasast, aki gyomron vágta. A férfi panamakalapot viselt... Igen, ugyanaz volt, aki eredetileg ellopva a keresztet, és kétségtelenül ő húzódott meg az átverés mögött. Megöregedett, de Indy ráismert a hidegkék szemekről, amelyek ikerholdként csillogtak.

- Kicsi a világ, dr. Jones.
- Kettőnk számára túl kicsi. Látom, nem változtatott a stílusán – jegyezte meg Indy és a panamakalapra sandított.
- Milyen jó megfigyelő. Úgy tűnik, a maga kedvenc öltözéke viszont valahogy emlékeztet az enyémmre. De térjünk vissza az üzlethez!

A férfi olyan erővel ragadta meg Indy kabátját, hogy azt hitte, a bőr el fog szakadni. Aztán benyúlt az öve mögé és kivette a keresztet.

- Mint tudja, ez már a második eset, hogy vissza kell követelnem magától a tulajdonomat, de nem véletlen, hogy ma éjjel találkoztunk.

– Tudom. Átverték engem.

– Maga volt a csalétek, dr. Jones.

Elmesélte, hogy értesült arról, milyen állhatatosan keresi Indy a keresztet, gyűjteménye ékességét. Amióta a gazdasági válság meggyengíteti t-üzletének anyagi alapjait, megpróbálta

eladni a műtárgyat. Végül kapott egy olyan ajánlatot, amelynek segítségével véget vethetett volna financiális gondjainak. A csel az volt, hogy az üzlet csupán egy feltétellel jöhet létre: mielőtt a tranzakció lebonyolódik, meg kell szabadulnia a folyton kellemetlenkedő dr. Indiana Jonestól.

– Tehát úgy döntöttem, hogy összehozok egy találkozót. Becsületesen játszottam, adtam magának még egy lehetőséget, hogy ellopja a keresztet. – Indyre vigyorgott. – Megint rossz lapot húzott.

– A keresztnek múzeumban van a helye.

– Magának meg a vízben – a tengerészekre kacsintott. – Dobjátok át a korláton.

Indyt a korlát felé lökték. Amikor elhaladtak egy halomnyi üzemanyagos hordó mellett, Indy felfedezte a menekülés lehetőségét. A tengerészeket

támasztékul használva nagyot rúgott, s eltörte a tartályokat összefogó fémpántot.

A hordók elszabadultak és vadul görögtek szét a fedélzeten. Indy könyökkel gyomron vágta a megriadt tengerészeket és élete végzetes szereplője felé rohant.

A panamakalapos meglátta ezt és a hídra vezető lépcső felé igyekezett. De mielőtt elérte volna, egy hatalmas hordó csapódott a lépcsőhöz, elzárva előle az odavezető utat. Oldalra lépett, s a hirtelen mozdulattól a kereszt kicsúszott a markából, végigcsúszott a fedélzeten.

Indy a kereszt felé vetődött, de az egyik tengerész elállta az útját és egy emelőrúddal fejbe akarta vágni. Indy még időben behúzta a nyakát és alulról hatalmas ütéssel helyezte el a férfi állkapcsán. Az hátratántorodott, éppen akkor, amikor egy hullám vágódott a fedélzetre.

Indy eszeveszetten kereste a keresztet és néhány lábbal odébb észre is vette. Rávetette magát, hason csúszott végig a fedélzeten, karjaival szárnyként kapálózott. Megeragadta a keresztet, s éppen ekkor újabb hullám csapott át a felépítményen, elborítva Indyt.

Néhány lányit csúszott, majd meglátott egy hatalmas üzemanyagtartályt, amely éppen felé gurult. Fel akart tápázkodni, de elvesztette az egyensúlyát. Egy pillanattal azelőtt, hogy a hordó szétlapította volna, lebukott és odébb hemperedett, így az eldübörgött mellette.

Felnézett és látta, hogy további hordók gördülnek felé. Felugrott és oldalazva elkerülte valamennyit. A lidércnyomás véget ért. Ezután visszafordult és észrevett egy másik tengerészt, aki egy horgot forgatva közeledett.

Indy leoldotta derekáról az ostort és előrelendítette a karját. Az ostor csattant és rátekeredett a tengerész lábára. Indy rántott egyet, a többit a megdőlő hajó végezte el: a férfi a fedélzetre zuhant.

Indy megállt egy pillanatra, hogy megcsodálja, milyen remek munkát végzett. Ekkor háló hullott a fejére és a panamakalapos szorgalmasan öklözni kezdte. Úgy tűnt, örömét leli eme tevékenységben. Keményen és gyorsan ütött, újra és újra, Indy megpróbált kitérni az ökölcsapások elől, karját védekezően maga elé tartotta és megkísérelt kiszabadulni a hálóból, de hiába.

Azok a tartályok, amelyeket sikeresen kikerült, mos a hajó dőlése miatt irányt változtattak. Éppen felé gurultak, sőt, egy rekeszekből álló halom felé vették irányukat, amely Indy mellett tornyosult, így elolvashatta a ládák feliratát: TNT – Veszélyes!

Amikor az egyik hordó éppen rajta kötött ki, a régész felkiáltott. A panamakalapos megfordult, észrevette a hordót és lebukott a fedélzetre. Indy a másik oldalra vetődött, s éppen kikerülte a görgő veszedelmet.

Megpróbált kikecmeregni a hálóból, de a kereszt beleakadt. A menekülés egyetlen útjának az látszott, hogy eldobja a műtárgyat, de erre képtelen volt. Éppen jókor nézett fel, mert a következő hordó gurult felé, s egyenesen a robbanóanyag irányába.

Csupán egyetlen dolgot tehetett. Átvetette magát, a korlátún, belevette magát a háborgó óceánba.

Amint a hullámok közé csobbant, a hajó lángható tűzgömbként robbant darabokra. Égő roncsok záporoztak az ég felé, mintha csak a vihar részei lennének. A hajó maradványai rövidesen a hullámok zsákmányai lettek.

A vadul áramló tengervíz és a széllekedések megszabadították Indyt a hálótól. Lebukott, majd sikerült hátára fordulnia és úgy lebegett a felszínen, mint a parafadugó. Görcsösen szorongatta a keresztet. Lábaival eszeveszetten kapálózott, így próbálta magát a vízen tartani.

Meg akart kapaszkodni valamiben, ismét alábukott, majd felemelkedett, köhögött és kiköpte a vizet. Keze megérintett valamit – egy mentőövet, a hajó egyik fánk formájú életmentő eszközét. Egyik karját beledugta, aztán a másikkal is átölelte.

Észrevett még valami úszó tárgyat, amely ismerősnek tűnt számára. Kinyúlt, elkapta és felemelte. Egy panamakalap még felismerhető foszlányait tartotta a kezében.

A távolból egy amerikai teherhajó kürtszava hallatszott. Indy felemelte a karját, remélve, hogy így felhívja magára

a figyelmet. Ráébredt, hogy a keresztet lengeti a levegőben. Azon tűnődött, hogy a fenébe fogja ezt megmagyarázni. Pap vagyok. Megmentettem a keresztet. A kereszt megmentett engem... A pokolba, mit számít ez? Egyszerre sírhatnékja volt és nevetés is környékezte. Tudta, hogy véghezvitte, amit akart. És ami a fő, megvan a kereszt!

5.

Az egyetemen

New York, néhány nappal később

A meleg tavaszi délután kicsalta az egyetemistákat a szabadba. Térdig érő szoknyát viselő lányok és nyakkendős fiúk sétáltak a fák árnyékolta ösvényeken, amelyek keresztül-kasul vezettek a campus területén, a borostyánnal befuttatott téглаépületek között. A diákok könyveket cipeltek a hónuk alatt, golyóstollat tűztek a fülük mögé, de egyikükről sem látszott, hogy lóhalálában sietne valahová.

Egy fekete holló szárnyalt csendesen az egyetemisták fölött, majd leszállt az egyik borostyán fedte épület második emeletének ablakpárkányára. A teremben tweedzakót és drótkeretes

szemüveget viselő professzor állt, az ablak felé nézett. A madár egy pillanatra elvonta a figyelmét, majd visszafordult a diákokhoz. Az egyetemisták figyelmes tekintettel meredtek rá, várták, hogy folytassa az előadást.

A professzori öltözék ellenére volt valami markáns vonás a férfin, valami, ami jelezte: ha leveti elegáns öltönyét és nyakkendőjét és a régi leletek kutatásába veti magát, bármi történhet vele, és történni is fog. Egyfajta titokzatosság lengte körül – ugyanúgy, mint a szemérmes tartózkodás – ami nagy hatást tett a diáklányokra, akik – úgy tűnt – többen voltak az ő évfolyamain, mint másokén... Éppen ezért soha nem panaszkodhatott arra, hogy az attraktív fiatal nők nem hallgatják az előadásait.

Akik jól ismerték, biztosak voltak benne, hogy kisebbiteni próbálja eredményeit. Talán azért történt ez, mert

úgy érezte, hogy híres apja, az ismert, középkorral foglalkozó tudós árnyékában él. Bármilyen is volt az ok, csupán keveset lehetett tudni róla és a pályafutásáról, de – más oldalról nézve – gesztusai, ravasz pillantásai és rejtett mosolya, továbbá mondanivalója többet is elárult róla.

Végignézett a hallgatókon, kezét nadrágzsebébe süllyesztette.

– Felejtsek el minden képzelgést az elveszett városokról, egzotikus utazásokról, és arról, hogy felássák a világot. A régészek tevékenységének hetven százaléka a helyi könyvtárban zajlik. A kulcs: kutatni és olvasni. Nem vehetjük készpénznek a mitológiában írottakat, nem találhatjuk meg térképen az elrejtett kincseket, ezeken az X jel soha nem a lelőhelyet jelenti! Atlantisz, az elveszett földrész! A Kerekasztal lovagjai! Mindez semmi más, mint romantikus badarság.

Kis szünetet tartott, érezte, hogy az ékkővel kirakott kereszt súlya húzza a kabátja zsebét. Lenézett, megdörzsölte a fülét és folytatta.

– A régészet lényege a tények feltárása, s nem az igazságé. Ha önöket az igazság érdekli, hölgyeim és uraim, ajánlom figyelmükbe doktor Peterman filozófiai kurzusát, az jó kiindulópont lehet.

Az osztály nevetett, Indiana Jones professzor az egyik csinos lányra pillantott, aki mosolyogva ült az első sorban. Megköszörülte a torkát.

– A jövő héten Flinders Petrie naukratis-beli ásatásaival foglalkozunk, amelyek 1885-ben zajlottak le. Iréné, a titkárnőm megadja önöknek az idei szemeszter kötelező olvasmányainak listáját.

Észrevette, hogy több diák készül odatódulni a katedrához, ezért még hozzátette.

– Akinek kérdése van, jöjjön az irodámba.

Amint a diákok kivonultak, Indy az előadóterem végébe pillantva meglátta Marcus Brodyt, a tekintélyes múzeumigazgatót, apja régi barátját, aki szemmel láthatóan rá várt. Lelépett hát a katedráról és a padsorok között elindult feléje.

A hatvan év körüli, angliai születésű Brody állandó küzdelmet folytatott a múzeum folyószámlájának revizoraival és a gazdag mecénások szeszélyeivel. Többször elmondta már Indynek, hogy számára ő a fény a sötétségben, olyan ember, aki képes bebizonyítani, hogy ellent kell állnia azoknak, akik az ősi leletekből azonnali hasznot remélnek.

Barázdált arca kifejező tekintettel párosult, minden egyes ránc egy-egy külön történetről mesélt. Majdnem mindig aggodalmasnak tűnt, és Indy mindig kényszerítve érezte magát, hogy

megveregesse a vállát és biztosítsa arról, hogy a dolgok rendben fognak menni.

– Marcus! – Indy a zsebére csapott. – Megszereztem! Brody szeme kerekre tágult.

– Hallani szeretném a dolgot.

– Gyere!

Kiléptek az előadóteremből és az aula felé tartottak. Indy kivette a zsebéből Coronado keresztjét és megmutatta Brodynak.

– Tényleg megkaparintottad. Bravó! El vagyok ájulva. Sőt! El vagyok ragadtatva.

– Tudod, én mit érzek? Mennyi ideig hajsoltam ezt a keresztet?

– Egész életeden át.

– Egész életemen át.

Egyszerre szólaltak meg, mindketten felnevettek.

– Jól csináltad, Indy. Nagyon jól. És most meséld el, hogyan történt. Indy vállat vont.

– Nem tudok túl sokat mondani. Csak egy kis baráti rábeszélésre volt szükség, ennyi az egész.

– Valóban? – kérdezte Brody szkeptikusan.

– Nos. amikor a szívélvesség kifújt, szükség volt némi diplomatikusan ökölcsapásra is.

– Értem – biccentett Brody. Természetesen többet akart tudni, de attól is tartott, hogy amit hallani fog, nem illik igazán az általa képviselt múzeum profiljába.

Mielőtt Indy mesélni kezdte volna az igazi történetet, két kolléga tűnt fel szemben velük.

– Hát maga hol járt, Jones? – érdeklődött a magasabbik. – A szünet már egy hete véget ért.

A másik kolléga a termékenységistennő anyagból készült szobrocskáját mutatott Indynek.

– Nézze meg ezt, Jones! Mexikói utamon szereztem. Talán meg tudná határozni, melyik korból való. Mi a véleménye?

Indy megfogta a szobrocskát és körbeforgatta a kezében. Kényszeredett mosoly jelent meg az arcán.

– Melyik korból való?

Megigazította a nyakkendőjét és nyugtalanul nézett Indyre. Aztán hangjában kétes magabiztossággal hozzátette.

– Majdnem kétszáz dollárt üzettem érte. Az eladó azt állította, hogy pre-kolumbián.

– Pre-október vagy pre-november. Nehéz meghatározni. Nézze csak meg!

Mielőtt a megdöbben professzor válaszolhatott volna, Indy kettétörte a figurát.

– Vessen egy pillantást a keresztmetszetére! Értéktelen.

– Értéktelen?!

– Ahogy mondja – a szobrocska mindkét darabját a professzor kezébe nyomta és Brodyval együtt arrébb lépkedett.

– Szerettem volna megmutatni nekik, hogy néz ki egy valódi lelet – jegyezte meg Brody és felemelte a keresztet. Indy vállat vont.

– Miért bosszantanánk őket? Megálltak Indy irodája előtt.

– Ez a kereszt spanyol gyűjteményünk ékessége lesz – szólalt meg Brody.

– Rendben. A honoráriumomat majd megbeszéljük egy üveg pezsgő mellett.

– Mikor találkozhatunk?

Indy gondolkodott egy pillanatig. Még nem járt az irodájában és elképzelte, mekkora halom papírmunka várja, hiszen a szemeszter első hetében távol volt.

– Talán egy fél óra múlva.

Brody elmosolyodott, levéltárcájába csúsztatta a keresztet és még mindig ragyogva az örömtől, távozott.

– Jones professzor, lehetne-e...

– Doktor Jones, szükségem van...

– Hé, én voltam az első! Professzor...

Indy átfurakodott a tömegen, s végre odaért a titkárnője Íróasztalához. Iréné, a tanársegéd úgy ült ott, mintha begubózott volna. Kővé dermedt a hallgatók rohamától. Amikor meglátta Indyt, feléledt.

– Doktor Jones! Hála istennek, hogy megérkezett. A postája az íróasztalán van. Itt vannak a telefonüzenetek. Ez az órarend. Ezek a dolgozatok még nincsenek kijavítva.

Indy bólintott, felnyalábolta a papírokat és az irodája felé indult. A diákok még mindig lármáztak.

– Doktor Jones!

– Várjon, doktor Jones! A dolgozatom.

– Írja alá az indexemet!

– Hallgasson meg, doktor Jones. Ha most lehetne... Indy felemelte a kezét, a tömeg elhallgatott és figyelt.

– Irene... érkezési sorrendben írja fel mindenki nevet. Megnézem és mindenkit fogadok.

Iréné a diákokról Indyre pillantott. A társaság úgy lepte el pillanatokon belül, mint a moszkitóraj.

– Hát, én megpróbálom... – mormolta.

– Én voltam az első...

– Nem, én már előtted itt voltam...

– Én jöttem másodikként...

– Hé, nézz a lábad alá!

Indy a dolgozószobájába sietett és türelmetlenül beletúrt a leveleibe: főiskolai értesítők, régészeti közlemények, az Esquire és a Collier's friss számai és egy vaskos boríték, külföldi bélyeggel.

Rámeredt egy pillanatra.

– Hm... Velence.

Megpróbált rájönni, hogy milyen velencei ismerőse van, de nem jutott eszébe. Még mielőtt felnyithatta volna a borítékot, Iréné kétségbeesett hangja süvített a házitelefonból.

– Doktor Jones... Úgy tűnik, némi nézeteltérés van a társaságban, hogy ki érkezett először, és én...

– Jól van, jól van – vágott közbe Indy.

– Tegye meg, amit tud. Rögtön készen leszek. (A francot leszek kész!)

A zsebébe süllyesztette a leveleket, gyorsan körülnézett, majd kinyitotta az ablakot és kilépett a párkányra. Mély lélegzetet vett a késő délutáni tavaszi levegőből és kilépett az. ablak alatt lévő kertbe. Rózsák, gardéniák, fű. Csodálatos.

– Kellemes nap – mondta magában és keresztülballagott a pázsiton. Gyorsan, magabiztosan lépkedett. Elmosolyodott, élvezte a szabadságot és nem törődött a felelősséggel együtt járó gondokkal.

Azután, amin a kereszt megszerzésekor keresztülment, igazán megérdemel egy kis pihenést.

Ha valaki rossz néven vette nagyvonalúságát, ő soha nem védekezett azzal, hogy legalább olyan lelkiismeretes, mint az apja. Meg volt győződve róla, hogy apja hírneve olyan számára, mint egy kétélű penge. Ha az egyik oldalával vág, az megerősíti pozícióját az egyetemen. Ha a másik oldalát veszi elő, az olyan érzést kelt benne, mintha másodrendű tanár lenne, aki soha nem mérheti magát az öregúrhoz.

Talán ezért volt néha meggondolatlan és ezért próbált gyakran szerencsét. Fel akarta hívni magára a figyelmet. Ha tudományos téren nem is lehetett egyenlő apjával, a terepen professzor lehetett. Márpedig a terep mindig különböző kalandok lehetőségét kínálta.

A campus sarkán lévő épület előtti járda széléhez érve meglátta, hogy egy nagy, fekete Packard gördül oda mellé. Indy bekukucskált az ablakon és már folytatni akarta útját, amikor a kocsiját kinyílt és egy férfi szállt ki belőle.

Sötét, mellényes öltönyt viselt, kalapja karimája beárnyékolta a szemét. Külsőjét illetően Indynek semmi kétsége sem volt, hogy egy FBI-nyomozó áll előtte.

– Doktor Jones? Tekintetük találkozott.

– Igen. Segíthetek valamiben?

– Nagyon fontos kérdéstről kell beszélgetnünk. Szeretnénk, ha velünk jönne.

Indy habozott és jobban megnézte a férfit. A kabátján egy kidudorodás. *Csuda klassz. Pont erre van szükségem.* Mintha meg akarná erősíteni gyanúját, a férfi kinyitotta a kabátját, s egy vállszíj vált láthatóvá. Indy a fegyverre pillantott, majd a kocsiban ülő három férfira.

Teljesen egy kaptafára készültek, akárcsak az előtte álló fickó.

Nem tudta, mit akarnak és különösebben nem is akart rájönni.

– Nem hiszem, hogy most ráérnék – mondta unottan és közben az ésszerű távozás lehetőségét latolgatta.

– Nincs idő a gondolkodásra, doktor Jones. Attól tartok, ragaszkodnom kell ahhoz, hogy velünk tartson.

A következő fél órában Indy két természetes kísérője között, a Packard hátsó ülésén szorongott. Többször megpróbálta kitalálni, mi folyik itt, de a férfiak megnyugtatták, hogy hamarosan megtudja. Néhány megjegyzést tett a tavaszi időjárásra, mire a bal oldalán ülő ember csak felmordult, a jobb oldali pedig előremeredt.

Eszébe jutott, hogy egyikük sem mutatta fel igazolványát. A mellette ülőhöz fordult és az azonosító kártyája

után érdeklődött. A férfi süketnek tettette magát.

– Maguk szövetségiek, ugye?

– Csak kézbesítők vagyunk – válaszolt az egyik, a többiek pedig röhögésben törtek ki.

Indy szintén felnevetett, de kényelmetlenül fészkelődött. Nagyon viccesre fordultak a dolgok.

6.

A keresztes lovag kőtáblája

Már majdnem alkonyodott, amikor a Packard megállt egy előkelő, Fifth Avenue-i épület előtt, amely a Central Parkra nézett. Indy kiszállt a kocsiból, két kísézőjétől közrefogva sétált be a házba. Keresztülmentek az előcsarnokon és beléptek egy privát

liftbe. Amikor az ajtó félrehúzódtott, látta, hogy egy penthouse-ba érkeztek. Kilépett a liftből, körülnézett, s szinte elkápráztatta a luxuskörnyezet.

– Menjen be – mormogta az egyik kísérő. – Belül is körülnézhet.

Bevezették egy plüssel borított helyiségbe és felszívódtak. A szoba múzeumba illő bútorzata miatt inkább kiállításnak hatott, mint lakásnak. Indy körbesétált és alaposan szemügyre vette a dolgokat. Bárkié is ez a lakás, van pénze, ízlése és megbecsüli a régi tárgyakat. Észrevett egy kerámiafazekat, amelynek egy pávát festettek az oldalára. Görög eredetűnek vélte, és bár legalább kétezeröt száz éves volt, a színek hihetetlenül jól konzerváltak tűntek.

Indy kénytelen volt félbeszakítani a tanulmányozást, amikor feltárult egy ajtó. Halk zongoramuzsika és hangok szűrődtek be a helyiségbe. Indy

odapillantott és egy hangok szűrődtek be a helyiségbe. Indy odapillantott és egy koktélparti résztvevőit látta, majd a látványt eltakarta előle egy magas, szélesvállú szmokingos férfi. Ritkuló szőke haja és szögletes álla volt. Jó karban lévő ötvenesnek látszott, de korához képest izmos, jó kondícióban lévő embernek. Megjelenésében volt valami fejedelmi, s Indy egy csöppet sem kételkedett abban, hogy a penthouse tulajdonosához van szerencséje.

Ismerősnek tűnt – de honnan? Aztán rájött. A régészeti múzeum egyik fő mecénása állt előtte. Néhány, a múzeummal kapcsolatos társadalmi esemény kapcsán már találkoztak, s visszaemlékezett rá, hogy Brody milyen figyelmesen sürgölődött körülötte. Hogy is hívják? Walter... Walter Donovan. Ez az.

– A farktollakon lévő pávaszemeket vizsgálja? – kérdezte, és Indy felé bólintott, aki még mindig a kezében tartotta a görög relikviát.

A régész óvatosan visszahelyezte a műtárgyat.

– Valóban. Szép szemek.

– Tudja, kinek a szemei?

Indy elmosolyodott.

– Hát persze. Árgus szemei, a százszemű óriásé. Hermész megölte őt, és Héra úgy örökítette meg az emlékét, hogy száz szemét szent madara, a páva farktollaira helyezte.

Donovan elismerően nézett Indyre.

– Tudhattam volna, hogy egy kissé ismeri a görög mitológiát.

– Egy kissé.

A görög mítoszok tanulmányozása Indy gyermekkorának egyik sötét pontját jelentette, de kénytelen volt alávetni magát apja akaratának, aki ragaszkodott ehhez. Indy vonakodva olvasta a

mitológiai történeteket, néhány közülük még tetszett is neki, különösen a Héraklész tizenkét munkájáról szólók, de lelkesedése menten lelohadt, amikor apja megparancsolta, hogy tanulja meg kívülről a szövegeket. Most csodálkozva észlelte, hogy harminc évvel később a történetek és hőseik oly könnyen eszébe jutnak, mintha csak a múlt héten olvasta volna a históriákat.

– Remélem, hogy kényelmesen utazott, dr. Jones – mosolyodott el Donovan erőltetett szívélyességgel. – Bízom benne, hogy a munkatársaim nem ijesztették meg túlságosan.

Indy éppen azon volt, hogy megszakítsa az udvarias csevegést, amikor Donovan kezét nyújtott és bemutatkozott.

– Tudom, kicsoda ön, Mr. Donovan – szólalt meg Indy, amint Donovan viszonzta kemény kézfogását. – Az

Óvilág Múzeum évek óta respektálja nagylelkű adományait.

– Ugyan, semmiség.

– Néhány nagyon hatásos tárgyat őriz a gyűjteményében – tette hozzá a régész és körbepillantott. *És most mi a fenét akarsz tőlem?*

– Örülök, hogy észrevette.

Donovan odasétált egy asztalhoz, amelyen egy térítővel letakart tárgy feküdt. Ez azon dolgok egyike volt, amiket Indy nem nézett meg a szobában. Donovan leemelte a térítőt, alatta egy körülbelül két láb hosszú, kőből készült, négyzet alakú tábla hevert.

– Szeretném, ha megkülönböztetett figyelemmel vizsgálná meg, doktor Jones.

Indy közelebb lépett, a kőtáblán betűket és jeleket látott. Elővette drótkeretes szemüvegét a zsebéből, az orrára illesztette és az ősi relikvia fölé

hajolt, hogy alaposabban tanulmányozza.

– Kora keresztény szimbólumok. Gótikus jellegűek. Bizánci vesétek. A tizenkettedik század közepéről származik.

Donovan keresztbefonta karjait.

– Mi is pontosan így állapítottuk meg.

– Hol találta?

– A mérnökeim Ankarától északra, a hegyvidéken rezet kerestek, ők hozták a felszínre. – Kis szünetet tartott, a szeme sarkából tanulmányozta a régészt. – Le tudná fordítani a feliratot, dr. Jones?

Indy hátralépett. Tekintete a táblára tapadt. Tudta, hogy a felirat fordítása nem lesz egyszerű dolog, főleg az ő számára, mert nem volt e kor és nyelv szakértője.

– Miért ne próbálná meg? – kérdezte Donovan rábeszélő hangon

Mi a csudának ne próbálná meg?

– Nagyra értékelném – tette hozzá Donovan.

Remélem is.

Indy összeráncolt szemöldökkel meredt a feliratra. Végül megköszörülte a torkát és lassú, monoton hangon beszélni kezdett, mint a gyerek, aki éppen most tanult meg olvasni.

– "... Igyál a vízből, amit nyújtok neki, monda az Úr, s tavasz virul majd a bensődben... s örök életre teszel szert. Hozzátok ide a szent hegységbe... a helyre, ahol lakozol. A sivatagon keresztül és a hegyeken át... a Félhold Szurdokig, amely olyan szűk, hogy csak egyetlen ember juthat keresztül rajta. A Nap Templomához, amely minden ember számára szent kell legyen..."

Indy megállt és kutatóan tekintett Donovanra, de semmi reakciót nem látott a másik arcán, így folytatta a felirat utolsó sorával.

– “... A mi Urunk mindörökre ott lakozik, ahol a Jézus Krisztus vérének felfogó kehely...”

– A Szent Grál, doktor Jones – Donovan hangjából csendes áhítatot sugárzott. Indy felolvasása nagy hatással volt rá. – A kehely, amelyből Jézus ivott az utolsó vacsorán, amelyben felfogták az Ő vérének a keresztfeszítéskor és amelyet Arimathiai József bízott. A kehely nagy hatalmat jelent annak aki megtalálja.

Indy megdörzsölte az állát és kétkedve nézett Donovanra.

– Hallottam már ezt az esti mesét régebben is.

– Örök élet, doktor Jones – hangsúlyozta Donovan, mintha nem hallotta volna Indy szavait. – A fiatalság ajándéka bárki számára, aki kortyol a kehelyből.

Donovan – úgy tűnt – szó szerint veszi a felirat szövegét, ahelyett, hogy vallásos szövegekörnyezetben vizsgálná. Indy bólintott, de nem szólt semmit, nem akarta bátorítani a férfit, aki a végtelen élet után vágyakozott. Meg volt győződve arról, hogy józan tudósok számára a Szent Grál felkutatása nem több, mint rögeszme.

– Nos, ez az az esti mese, amelyből fel akarok ébredni – folytatta Donovan.

– Egy öreg ember álma.

– Minden ember álma – riposztózott Donovan. – Beleértve az apját is, úgy hiszem.

Apja említésére Indy megmerevedett.

– A Grál tudománya a hobbija – szólalt meg, s megpróbálta elleplezni azt a kényelmetlen érzést, ami mindig elfogta, amikor apját és a Grált együtt említették, mint elválaszthatatlanokat.

– Számára ez sokkal több, mint hobbi – erősítette meg Donovan. – Majdnem

két évtizede a középkori irodalom tanszékének vezetője Princetonban.

– A középkori irodalom professzora. Minden hallgató rémálma.

– Nagyszerű ember. Ő a Kehely legkiválóbb tudósa a világon.

Indy barátságtalanul pillantott Donovanra és éppen válaszolni készült, amikor kinyílt az ajtó. Zene és beszélgetés hangjai áramlottak a szobába, és mindkét férfi megfordult, amikor egy estényi ruhás, idős hölgy lépett be.

– Walter, elhanyagolod a vendégeidet
– mondta neheztelően. Férfjére, majd Indyre pillantott, de tekintete visszasiklott Donovanra.

– Egy perc múlva ott leszek, drágám.

Indy ismét a táblát kezdte tanulmányozni, mivel nyilvánvalóvá vált, hogy Donovan nem akarja bemutatni a feleségének. Mrs. Donovan felsóhajtott, mint aki már hozzászokott az ilyesmihez

és visszafordult a vendégekhez. Ruhája suhogott, miközben visszament a másik terembe.

Szkeptikus megjegyzései ellenére Indyt megigézte a Kehely tábla. Nem mert volna megesküdni rá, de majdnem biztos volt benne, hogy valódi. Létezésének ténye maga is fontos felfedezés volt. És hogy hová vezethet ez a dolog, azt most nem akarta fontolóra venni.

Már elfelejtette, hogy hogyan csípték fel az utcán. Lényegtelen volt. A tábla és a felirat, csak az számított.

– Nehéz ellenállni, ugye? – jegyezte meg Donovan, észrevéve a régész érdeklődő pillantását. – A Szent Grál végső nyugvóhelyének részletes leírása. Egyszerűen elképesztő.

Indy vállat vont és felöltötte a skeptikus tudós magatartását, amely egyetemi előadásain is jellemző volt rá.

– Mire jó az egész? A felirat sivatagról, hegységekről és kanyonokról beszél. Több sivatag van a világon – a Szahara, az Arab, a Kalahári. És a hegyláncok – az Ural, az Alpok, az Atlasz... Honnan akar elindulni?

Rámutatott a táblán világosan látható repedésekre.

– Talán ha teljesen ép lenne, több kiindulási alapot jelentene. De az egész felső része hiányzik.

Nem úgy tűnt, mintha Donovan elbátortalanodott volna. Cselekedni akar – gondolta Indy –, olyan ember, aki tud valamit, de nem mondja el. Valami nagy dolgot tud.

– Egyébként, doktor Jones, a Grál felkutatása már megkezdődött.

Indy rosszallóan megrázta a fejét.

– Azt akarja mondani, hogy a tábla szövegét már lefordították?

Donovan bólintott.

– Akkor miért hurcoltatott ide? Egy másik szakvéleményt akart? Feljelengetném emberrablásért. – Indy hangja élesen csengett.

Donovan kezet nyújtott.

– Megtehetné, de nem hiszem, hogy meg fogja tenni. Elmondom az okot. De előbb hadd mondjak el egy másik "esti mesét". Azután, hogy a Grált Arimathiai Józsefre bízták, eltűnt és ezer évig nyoma veszett, majd az első keresztes hadjáratban részt vevő három lovag bukkant rá újra. Hogy pontos legyek, három testvéréről van szó.

– Hallottam már erről – szakította félbe Indy és befejezte a történetet. – - Százötven évvel a Grál megtalálása *után* két testvér kísétált a sivatagba és elindult a hazafelé vezető hosszú úton. De csak egy érkezett meg és mielőtt *feltűnően* idős korban meghalt volna, elmesélte a történetet egy ferences barátinak.

Donovan bólintott, láthatóan elégedett volt, hogy Indy ismeri a sztorit.

– Jól van. És most engedje meg, hogy mutassak valamit.

Keresztülsétált a szobán és egy bőrkötésű régi könyvvel tért vissza. Óvatosan kinyitotta, a lapok szemmel láthatólag igen törékenyek voltak.

– Ez a ferences barát kézírása – hatásvadász szünetet tartott –, ez sem fedí fel a Grál lelőhelyét, de a lovag megígérte, hogy két "jelet" hagy hátra, amelyek megmutatják az utat.

Donovan rábökött a kőtáblára.

– Ez, doktor Jones, a "jelek" egyike. A tábla bizonyítja, hogy a történet igaz. De – ahogy rámutatott – a szöveg töredékes.

Eltelt néhány másodperc. Indy földbe gyökerezett lábbal várta, hogy Donovan folytassa. Teste megfeszült, izmai remegtek.

– A második "jel" a lovag testvérének sírjába van temetve.

A kutatás vezetője, aki már éveket töltött a kérdés tanulmányozásával, úgy véli, hogy a sír Velencében található.

– És mi történt a harmadik testvérral, akit a sivatagban hagytak? Nem mond valamit a barát kézírata róla is?

– A harmadik testvér ott maradt és a Grál őrzője lett. – Donovan óvatosan becsukta a kézirat lapjait. – Most már láthatja, doktor Jones, hogy befejezzük a nagy kutatást, amely majdnem kétezer éve kezdődött. Már csak egy lépésre vagyunk a Grál megtalálásától.

Indy elmosolyodott.

– Ilyenkor szokott a talaj eltűnni a lábuk alól.

Donovan foga között szűrte a levegőt, majd kifújta. Felsóhajtott, mint akinek valami teher nyomja a lelkét.

– Sokkal közelebb jár az igazsághoz, mint gondolná.

– Hogyhogy?

– Valami váratlanul közbejött. A kutatás vezetője eltűnt, az eredményei szintén köddé váltak. Kollégája, doktor Schneider táviratozott nekünk. Schneidernek fogalma sincs róla, hova tűnhetett és mi történt vele.

Donovan lenézett a régi kéziratra, majd ismét Indyre pillantott. Tekintete révedező volt, majdnem üveges, mintha Schneider elveszett kollégája egy testrésze lett volna.

– Szeretném, ha követné a hátrahagyott nyomokat. Találja meg az embert és rábukkan majd a Grálra is. Van ennél nagyobb kihívás a maga számára?

Indy felemelte mindkét kezét, legyintett és megrázta a fejét. Bizonytalanul felnevetett. A kihívás az egy dolog, a butaság a másik. Mindemellett – jutott eszébe – egyetemi kötelezettségei is vannak. Nem mehet el csak úgy, hiszen

egy másik terepgyakorlatról is késve érkezett vissza.

– Rossz Joneshoz fordult, Mr. Donovan. Miért nem próbálkozik az apámnál? Biztos vagyok benne, hogy el lenne ragadtatva a táblától és bármilyen módon kész lenne magának segíteni.

– Már megpróbáltam és vállalta is. Az apja az a férfi, aki eltűnt.

7.

A Grál-napló

Indy egy fák szegélyezte boulevardon hajtott egy régi városrészen keresztül. Megmarkolta a Ford coupe kormányát, az autó nagyot farolt a sarkon és majdnem elütött egy férfit, akit a járdán álldogált.

– Indy, az isten szerelmére és szegény szívem miatt, lassíts! – kiáltott fel Brody az első ülésen.

Egy háztömbbel később Indy áthajtott a másik oldalra és nagy kerékcsikorgással fékezett. A szélvédőn át kipillantott egy ház felé, amely szinte teljesen el volt rejtve a fák és az élősövény mögött.

Kétemeletes volt, számos ablakkal és szépen gondozott előkerttel. Akár egy hétköznapi családé is lehetett volna, amelyben gyerekek és háziállatok is élnek, egy olyan famíliáé, amely lacipecsenyét süt a hét végén, és amilyen családja Indynek soha nem volt. Ez a hely egyáltalán nem úgy festett, mint ahol Indy és apja élt, amikor ő még fiatalabb volt. De ugyanazt a zavart, kényelmetlen érzést keltette benne, mint régebben, pedig már két éve nem lépte át a ház küszöbét.

De most nem számított semmi, ami apja és közöttte történt.

Kiugrott a Fordból, és már félúton volt a bejárati ajtó felé, amikor Brody utolérte. Az erőlködéstől nehezen lélegzett, verejték csordult le a homlokán.

– Apád és én az idők kezdete óta barátok vagyunk. A szemem előtt nőttél fel, Indy. Azt is láttam, ahogy eltávolodtatok egymástól.

Egy lépéssel Indy mögött ért fel a lépcsőn a verandára.

A régész előrelépett.

– Egyetemi tanár. Könyvkukac, távol él a valóságtól. Persze, ami engem illet...

Elhallgatott, mert észrevette, hogy az ajtó félig nyitva van. A két férfi egymásra nézett, majd Indy óvatosan, izmait megfeszítve közelebb lépett. Megérintette az ajtót, az nyikorogva feltárult. A levegő, amely megcsapta arcát, hűvös volt – és üres.

– Apa?

– Henry? – Brody követte Indyt a házba.

Hangjuk visszhangtalanul kongott. Indyn elhatalmasodott a félelem. Újra és újra szólította apját, átsietett a haliba, benézett az üres szobákba, amelyek azóta sem változtak, hogy tizenöt éves korában Utahból ideköltöztek. Talán a bútor lett mutatósabb és *mindenből* több lett, de a környezet éppoly sivár és érzelemmentes volt, mint anyja halála óta a másik házban is.

A csendet óraütés törte meg. A hűtőszekrény motorja duruzsolt. A csend mintha csúfolódott volna Indyvel. Előre – gondolta és elhúzta a függönyt, amely elválasztotta a hallt a nappaltól.

Elfintorodott.

– Te jó isten – suttogta mögötte Brody.

A szobát nemcsak átkutatták, hanem fenekestől fel is forgatták. Szétszórt rajzok heverték a padlón, a polcokat

lesöpörték. A díványpárnákat felszaggatták és széthajigálták a szobában. A halmokon könyvek, borítékok és levelek heverték. Indy hosszú percekig csak állt és kutató tekintettel méregette a rombolást. Keresett valamit, bármit, ami nyomravezethette volna.

Lehajolt és felemelt egy fényképalbumot, amelyet félredobtak. Sok fénykép kihullott, Indy kihalászta őket a romok közül és rámeredt a kupac tetején lévőre. Egy fiatal fiú és egy mosolytalan öregember állt a képen, az idősebb férfi szakálla még nem volt egészen szürke. Mindketten merevek voltak, láthatóan kényelmetlenül érezték magukat és a fiún látszott, hogy szívesebben lenne bárhol másutt, mint ahol éppen volt. És ez – gondolta Indy – mindig így történt apjával és vele, már a régi időkben is, amikor ez a fénykép készült. Soha nem érezték jól magukat

egymással és most, hogy ez a régi érzés felelevenedett, valami elszorította a szívét.

A fénykép egy évvel anyja halála után készült. Apja komor volt abban az évben, és Indy tudta, hogy sokat gondol arra az asszonyra, aki az összekötő kapocs volt közöttük. Amikor meghalt, a kapocs eltört. Apja soha többé nem beszélt a fiának róla. Ha Indy megemlítette az anyját vagy valami vele kapcsolatos dolgot, apja hideg pillantást vetett rá, más tárgyra tért vagy mosogatni küldte.

Aztán itt volt a megfélemlítés kérdése. Visszaemlékezett az állandó figyelmeztetésekre, amelyek szerint soha nem mérheti magát az apjához. Soha nem lesz olyan fegyelmezett, határozott és értelmes. Persze – állapította meg az apja – kíváncsiság van benne. De mihez kezd vele? Bármit csinált, mindig bajba került.

Ahogy Indy idősebb lett, az apja iránt érzett harag és neheztelés csak növekedett benne. Egy napon azt mondta az öregnek, hogy: majd megmutatja! Szintén régész lesz, ráadásul a jobbak közül való.

Elhatározása, hogy legalább olyan tudós lesz, mint az apja, egyenes arányban növelte az öreg makacs meggyőződését, hogy a fia semmire sem fogja vinni.

Brody lépéseinek hangja térítette vissza a jelenbe. Apjával kapcsolatos rossz előérzeteit elsöpörte a hirtelen támadó büntudat azokért az időkért, amikor azt kívánta, hogy soha többé ne lássa az életben. És azokért az időkért, amikor azt kívánta, bárcsak meghalna az apja. Az öreg konoksága és húzódozása is mindennek ellenére hiányzott. Ebben a pillanatban nem volt senki a világon, akit kétségbeesettebben kívánt volna látni, mint őt.

– A házban nincs sehol – szólalt meg Brody.

– Nem gondoltam, hogy itt lesz.

Brody arcára aggodalom és nyugtalanság ült.

– Mi a csodába keveredett bele a vén bolond?

– Nem tudom. De bármi is az, a nyakába szakadt.

– El sem tudom képzelni, hogy Henry olyanokkal kerül kapcsolatba, akikben nem bízhat meg. Nézd, a postáját is felbontották.

Indy rábámult a szakadt papírok és borítékok kupacára és hirtelen eszébe jutott, hogy a saját postájáról megfeledkezett.

– A posta! Ez az, Marcus!

Gyorsan a zsebébe nyúlt és elővette a vaskos borítékot, amelyet azóta hurcolt magával, hogy kijött az egyetemről. Újra ránézett a külföldi bélyegre és megrázta a fejét.

– Velence, Olaszország. Hogy lehettem ilyen ostoba? Brody zavartan nézett rá.

– Miről beszélsz, Indy?

A régész feltépte a borítékot és kivett egy kis noteszt belőle. Gyorsan átpörgette az oldalakat. Úgy nézett ki, mint egy jegyzőkönyv vagy napló. Lapjain kézírásos feljegyzések és rajzok voltak.

Brody Indy vállán keresztül belepislogott a könyvbe.

– Henrytől jött?

– Ahogy mondod. Ez apa Grál-naplója.

– De miért küldte el neked?

– Fogalmam sincs róla! – Körülnézett a szobában, majd újra a noteszre pillantott. – Van egy olyan érzésem, hogy ezt keresték. Úgy néz ki, hogy valakinek nagy szüksége van rá.

Gyengéden megsimította a notesz bőrkötését.

– Megnézhetem? – kérdezte Brody.

– Természetesen. Minden benne van.
A kutatás, és a tudós életműve.

Ahogy Brody átlapozta a naplót, arcán a ráncok elmélyültek egy pillanatra.

– A kutatás volt a szenvedélye, Indy.

– Tudom. Hiszel a tündérmesékben, Marcus? Hiszed, hogy a Grál valóban létezik?

Brody abbahagyta a lapozást, amikor az egyik oldalon egy felragasztott képet látott, amely a kereszten lévő Krisztust ábrázolta, kiömlő vérét Arimathiai József fogta fel egy arany kehelyben.

Felnézett.

– Krisztus kelyhének keresése az isten keresését jelenti mindannyiunk számára – mondta meggyőződéssel.

Indy bólintott és megpróbálta elrejteni szkepticizmusát. De elnéző mosolya nem maradt hatás nélkül Brodyra.

– Tudom, te tényeket akarsz. De egyet sem tudok felmutatni, Indy. Az én koromban már képes vagyok hittel

elfogadni néhány dolgot. Sokkal inkább érzem, semmint bizonyítani tudnám.

Indy nem szólt semmit. Tekintete a falon függő festményre tévedt. A kép tizenegyedik századi keresztes lovagokat ábrázolt, akik egy magas szikláról éppen a halálba zuhannak. Az egyik lovag a levegőben lebegett, kezében a Szent Grált tartotta.

Visszaemlékezett, hogy apja rávette, olvassa el Wolfram von Eschenbach *Parzival*-ját- a Grál történetét. Indy még csak tizenhárom éves volt és el nem tudott képzelni unalmasabb dolgot nyári délutánjainak eltöltésére. Egészen a következő évig, amikor apja újból elolvastatta vele, ezúttal a kora német változatot. Ezt követte Richárd Wagner *Parsifal* című operája, amely Eschenbach művén alapult.

Apja mindennap kikérdezte a történetet. Biztos akart lenni benne, hogy valóban megértette. Ha valamelyik

kérdésre nem tudta a választ, apja visszaküldte, hogy olvassa el újra a kérdéses részt. Ösztönzésképpen megígérte neki, hogy ha megfelelően kiegészíti Wagner operáját, jutalmat kap.

Indy elgondolkodott rajta, vajon milyen jutalomra számíthat. Remélte, hogy egy egyiptomi utazásról lesz szó, hogy megnézze a piramisokat, talán az athéni Parthenon vagy a mexikói Yucatan-félsziget maja romjai jelentik az úti célt. Végül kiérdemelt egy utazást az állam fővárosának múzeumába, ahol megnézhetne volna a múmiákat.

Amikor ez ellen tiltakozott, az újabb jutalom az Arthur-korabeli Grál-legenda lett.

Először Sir Thomas Malory *Le Morte d'Arthur* című történetét adta a kezébe; franciául, majd angolul kellett elolvasnia. Ezután Lord Tennyson *Királyidill*-jei következtek. Szép kis jutalom – gondolta rosszkedvűen. Bármennyire is utálta a

bonyolult könyveket, s némán dühöngött az ajándékok miatt, soha nem felejtette a lovagok – Parzival, Gawain és Feirifs – kalandjait, vagy Eschenbach művének hőseit, az Arthur-mondakör szereplőit, a királyt, Lancelotot és Merlint. Talán, ahogy most végiggondolta, ezek a könyvek határozták meg életpályáját is.

Mivel Indy nem szólalt meg, Brody megköszörülte a torkát és folytatta.

– Apád hisz benne, hogy a Grál létezik. Indy nem volt biztos benne, hogy mit hisz, de cselekednie kellett, tenni valamit, el kellett kezdeni a keresést.

– Hívd fel Donovan, Marcus. Mondd meg neki, hogy elutazom Velencébe. Meg akarom találni apát.

– Rendben van. Megmondom, hogy két jegyet vegyen. Én is veled megyek.

Elegánsan hajtottak ki a repülőtérre, előkelő limuzinban ültek a tulajdonos, Walter Donovan társaságában. Indy váratlan esemény közbejöttével

indokolta távozását az egyetemről. Amikor beadta a kérvényt, a dékán ferde szemmel nézett rá. Hogy képzei, hogy távozási engedélyért folyamodik, amikor a mostani szemeszter első hetéről is elkésett? Ezután Indy részletesen felvilágosította a dékánt, aki apja említésére rögtön megenyhült.

Ünnepélyesen bólintott, kinézett az ablakon és elmesélt egy történetet dr. Henry Jonesról. Indy hallotta már korábban is, de most valahogy másként kerekedett ki a sztori vége, amely arról szólt, hogy dr. Jones egy különösen pimasz kollégája kiállítását rendezett az általa kiásott régészeti leletekből. A férfit kiváló tudósnek tartották és nagy tekintélye volt akadémiai körökben, ezért a megnyitót követő fogadáson számos tudós és régész vett részt, aki a keleti part egyetemeiről érkezett. Nem csupán azért jöttek el, mert tisztelték a

professzort, hanem azért is, mert kissé tartottak tőle.

Eljött a pillanat, amikor bemutatták a gyűjtemény legjelentősebb darabját. Dr. Jones a terem közepére ballagott, lerántotta a leplet a cserépedényről, amely feltehetően a legrégebbi lehet volt, amit az Újvilágban találtak. Felkapta és odacsapta az emelvényhez, majd közölte, hogy hamisítványról van szó. A rendeszek gyorsan elkapták és kivitték, de a bizonyíték megmaradt, így az említett professzor rémuralma véget ért.

A dékán visszafordult az ablaktól és Indy szemébe nézett.

– A professzor tanítványa voltam és már éppen ki akart rúgni, mert nem értettem egyet vele a cserépedény kormeghatározásában. Az apja véletlenül megmentette a karrieremet. Igen, mindenekelőtt menjen és találja meg doktor Jonest. A világnak szüksége van az olyan emberekre, mint ő.

A repülőtérre vezető úton Indy azon töprengett, mit is tud apja eltűnéséről. A probléma az volt, hogy még mindig túl kevés tény állt a rendelkezésére. Gyanította, hogy Henry szenvedélyes érdeklődése, amit a Szent Grál iránt tanúsított, valami szokatlan expedícióhoz vezette. Figyelembe véve az életkorát, talán úgy érezte, ez az egyetlen lehetőség arra, hogy megtalálja a kelyhet, ezzel koronázva meg életművét.

A fenébe az öregúrral és a rögeszméjével.

Ha jobb viszonyban lettek volna, ez soha nem történik meg. Hibáztatta magát, mindig rossz szemmel nézte azt, amivel apja foglalkozott. De bárhogy is volt, most korrigálja a múlt hibáit és helyrehozza a dolgokat.

Amikor a limuzin a repülőtér bejárata elé gördült, Donovan megrázta Brody kezét.

– Sok szerencsét, Marcus!

A szerencsével bármit lehet csinálni – gondolta Indy.

– Köszönöm, Walter – biccentett Brody idegesen. – Tehát, amikor megérkezünk Velencébe...

– Ne aggódj – nyugtatta Donovan. – Doktor Schneider várni fog benneteket. Fenntartattam nektek egy apartmant Velencében. Minden a rendelkezésetekre áll.

– Nagyra értékelem a segítségedet, Walter.

Brody kiszállt az autóból, Indy éppen követni akarta, amikor Donovan megérintette a vállát.

– Legyen óvatos, doktor Jones. Ne bízzon meg *senkiben*. Ért engem?

Indy a szemébe nézett.

– Minden lehetségest megteszek, hogy megtaláljam az apámat.

A repülőgép a nap fénylő sugarai között emelkedett a felhők fölé és úgy

simult az égbolthoz, mint egy pici, fehér vonal. Az Atlanti-óceán hullámozott alattuk, végtelen kék hullámtenger, kék sivatag, amely vakítóan ragyogott. De mindebből Indy semmit sem látott. Az utazás alatt csupán apja Grál-naplója foglalta el a gondolatait.

Átlapozta, gondosan elolvasott minden bekezdést, minden oldalt. "A *Grál* szó a latin *graduale*-ből eredeztethető, ennek jelentése fokról fokra, lépésről lépésre" – ez állt a notesz elején. "A Grál megtalálásához hat fokozat vagy szint vezet, s mindegyiket egy-egy állat jelképezi."

Az első fokozat jelképe a holló, az testesíti meg a Grál hírnökét, a "sors kezét", amely elindítja a kutatást.

A második fokozatot a páva szimbolizálja, s egyben a halhatatlanság keresését is jelenti. A páva színes tollai a kutatás bonyodalmaait sugallják.

A harmadik fokozat szimbóluma a hattyú, a Grál keresésére indulónak el kell énekelnie minden önzés és hívság hattyúdalát. A sikeres kutatás érdekében le kell küzdenie testi és lelki gyengeségeit és felül kell emelkednie a rokonszenv és ellenszenv jelentéktelen kérdésein.

A negyedik fokozat jelképe a pelikán, a madár, amely önnön vérével táplálja kicsinyeit. Ez jelenti az önfeláldozást is, azt, hogy emberei megmentése érdekében kész az életét is kockáztatni.

Az ötödik fokozat jele az oroszlán. A vezéri képességet, a hódítást és a magasabb célok elérését szimbolizálja.

A hatodik, egyben legmagasabb fokozatot a sas képviseli, s ez egyben azt is jelzi, hogy a Grál kutatója teljesítette küldetését és birtokában van annak a hatalomnak és tudásnak, amely szükséges ahhoz, hogy megértse,

tökéletesen felfogja a Grál keresésének értelmét.

Indy felnézett és megpróbált jobban elhelyezkedni a szűk ülésen. Jellemző apjára, hogy szimbólumokba és metaforákba rejtette a dolgok lényegét. Mint tudós, abszolút elvontan gondolkodott. Indy gyanította, hogy a Grál-napló legalább olyan rejtelmes, mint a Grál maga.

Az állatokról eszébe jutott valami, ami már régen nem gondolkoztatta el. Tizennyolc éves korában visszatért délnyugatra és egy öreg navajo indián vezetésével látomás keresésre indult. Új-Mexikóban felkapaszkodott egy magas fennsíkra, épített magának egy menedékhelyét, s egyedül, étlen-szomjan várakozott.

Az indián azt mondta, egészen addig várjon, míg meg nem jelenik előtte valamilyen állat, amely attól kezdve védelmezője, szellemi vezetője lesz. Két

nap telt el, a gyomra korgott, a szája kicserepesedett. Semmi mást nem akart, csak lemászni a platóról és vizet inni valahol.

Felállt, a fennsík pereméhez ballagott és lenézett. Mi a csoda vitte rá erre az örültségre?

Már éppen le akart ereszkedni, amikor úgy tűnt, az öreg indián hangját hallja. – Várj! – szólt a parancs. Megtorpant és körülnézett. Senki sem volt a közelben. Talán az éhség és a szomjúság okozta, hogy képzelődött. Mégis, ahelyett, hogy lekecmergett volna a platóról, visszament a menedékhez.

Alig tucatnyi lépést tehetett meg, amikor hirtelen egy sast vett észre, amely éppen lecsapni készült az égből, majd méltóságteljesen körözött a sima, sziklás felszín fölött, végül rászállt a menedékre. Megtalálta védelmezőjét. Amikor az öreg indiánnak elmesélte a dolgot, az bólintott és így szólt:

– Jövendő portyáidon a sas vezet majd.

Megjelent a steward és megérintette Indy vállát. A régész magához tért merengéséből és igenlően biccentett a kérdésre, hogy inna-e valamit. Elhelyezkedett az ülésen, közben egy papírdarab hullott ki a naplóból. A steward felemelte és az itallal együtt átadta neki. Indy az előtte lévő csapóasztalkára helyezte a poharat és a papírt kiterítette a térdén.

A Donovannál látott Grál-táblának egy dörzsölt másolata lehetett, mert a lap teteje tiszta volt, mintha a tábla hiányzó felső részéről készült volna.

– Nézz ide, Marcus.

Brody felé tartotta a lapot, de észrevette, hogy útitársa közben elszunyókált.

Összehajtotta és éppen bele akarta csúsztatni a naplóba, amikor valami

feltűnt neki az oldalakon, amelyek közül a papír kiesett.

Vázlatot látott, amely egy üvegablakra festett lovagot ábrázolt. Alatta csupán egy szó állt: Velence. Indy eltűnődött rajta, mit is jelenthet ez.

Hamarosan rá fog jönni.

8.

Római számok

Velence

– Ah, Velence! – sóhajtott fel Indy és körülpillantott, mintegy feltérképezve a látott dolgokat. Velence csodálatos város, s a látvány gyógyírként szolgált sebzett lelkére. Vaporettón keltek át a városon, s a kétségbeesés, amely apja

eltűnése óta elhatalmasodott Indyn, szinte elillant.

A levegőben a víz édes illata terjengett, a kék égen párnás felhők úsztak, s Indy úgy érezte, hogy lebeg. Minden rendben lesz – mondogatta magának. Megtalálja az apját. Erősen hitt ebben.

– Csak gondolj bele – szólalt meg Brody –, egy város, amelyet száztizennyolc szigetre építettek.

– És hogyan építették – tette hozzá Indy.

Az utcákon és a vízi utak mellett a múlt örökségének értékei sorakoztak. A város a kultúra és a tudomány menedéke volt, a történelem és a romantika levegője lengte körül, de kétségtelenül érezhető volt a kalandok és cselszövészek légköre is.

A vaporettó partot ért, Indy és Brody kiszállt. A régész eufórikus hangulata egy pillanat alatt tovaröppent. Egy

csapat egyenruhás fasiszta masírozott el előttük, egy civil gyanúsítottat kísérvé. A hajót észrevéve a civil menekülni készült, ám a katonák lecsaptak rá. Pálcával ütötték, nehéz csizmákkal rugdosták, a férfi nyöszörgőit, majd felkiáltott és újból neki akart iramodni. Végül a kövezetre zuhant, arcáról vér csurgóit, s úgy hevert a földön, mint egy hulla.

Indy egy szót sem tudott kinyögni. Iszonyúan feldühödött a katonák viselkedésén, amely jócskán áthágott minden szabályzatot. A nácik láthatóan élvezték, amit tettek, s ez a magatartás azokra a tengerészekre emlékeztette

Indyt, akikkel a teherhajón keveredett némi kalamajkába.

– Ah, Velence – mondta újra. De ezúttal hangja komorabb volt, s tükrözte az Olaszországban és egész Európában zajló dolgokról alkotott véleményét. A fasiszták pusztulásba taszították a

kontinenst. Az ördög tudja, hol fog ez véget érni? És mikor? És hogyan? És vége lesz-e egyáltalán?

Ismét korábbi gyászos hangulatába zuhant.

– Nagyon zavarnak ezek az ügyek – jegyezte meg Brody, miközben kifelé lépkedtek. – Remélem, hogy több erőszakra nem kell számítanunk az úton.

Indy Brodyra pillantott, látta, hogy a férfi arcára ismét kiült az aggodalom.

– Én is remélem – mondta, de olyan érzése volt, hogy nem egészen így alakul a dolog.

Körülnéztek, Indy hangosan tűnődött, hogyan fognak ráismerni dr. Schneiderre. Donovan semmi személyleírást nem adott apja kollégájáról, csak annyit mondott, hogy várni fogja őket.

– Talán van nála valami ismertetőjel – tűnődött reménykedve Brody.

Egy nő bukkant fel a tömegben és rájuk mosolygott. Szőke, vonzó külsejű, karcsú nő. Csillogó kék szeméből intelligencia sugárzott.

– Doktor Jones?

– Igen – mosolyodott el Indy. Schneider minden bizonnyal a titkárnőjét küldte eléjük, de a régész egy cseppet sem bánta ezt.

– Rögtön tudtam, hogy maga az – a nő hangjából némi kacérkodás csendült. – Éppen olyan a szeme, mint az apjáé.

Indynek nagyon tetszett a nő.

– A fületem pedig anyámtól örököltem. De a többi a magáé.

Remélte, hogy a lány zavarba jön, ám az elnevette magát. A nevetés csilingelt, tele volt élettel, és egy pillanatra Indy úgy érezte, hogy a nő kineveti őt. Mi a fene? – gondolta. Úgy látszik, ez nem volt jó duma, de ki figyel oda? Megismétli még egyszer, hogy hallja a könnyed nevetést.

– Úgy vélem, hogy a legjobb részek magukért beszélnek – jegyezte meg a nő.

Indy elvigyorodott, élvezte a visszavágást. A lány Brody felé fordult.

– Marcus Brody?

– Pontosan.

– A nevem Elsa Schneider.

Indy arcáról eltűnt a mosoly.

– Ó, doktor Schneider – Brody sikertelenül próbálta leplezni meglepetését.

Kezet nyújtott, és a lány elfogadta. Brody megköszörülte a torkát és Indyre pillantott, remélve, hogy bekapcsolódik a beszélgetésbe, majd ismét a nőre nézett.

– Örülök, hogy megismerkedhetünk. Walter nem említette...

A nő ismét elmosolyodott.

– Én is így gondoltam. Walter szereti meglepni az embereket. Erre, uraim.

A hatalmas Szent Márk térre érkeztek. Elsa a beszélgetést egyenesen az őket leginkább érdeklő témára irányította.

– Apját a Marciana könyvtárban láttam utoljára. Most odakísérem magukat. Doktor Jones nagyon közel járt a lovag sírjának felfedezéséhez. Soha nem láttam még olyan izgatottnak. Olyan szeles volt, akár egy diák. Biztos volt benne, hogy a sírba rejtőzik a Grál helyét pontosan megjelölő térkép.

Dr. Henry Jones professzor – szeles lett volna, mint egy diák? Erről az oldaláról soha nem ismertem – gondolta Indy. Soha nem volt szeles, sőt, az is kérdéses, volt-e valaha diák egyáltalán.

Elképzелhető, hogy az Elsával való együttes munka megszédítette az öregurat. Indy nem tudta levenni a szemét a nőről és be kellett vallania magának, hogy egy kicsit ő is elkábult. Séta közben észrevett egy virágárust, aki egy kordéról kínálgatta portékáját.

Indy odalépett és kiemelt a halomból egy vörös szegfűcsokrot. Az árus éppen egy vevővel foglalkozott, nem vette észre a gyors kézmozdulatot.

Mosolyogva Elsa felé nyújtotta a virágcsokrot.

– Megengedi, Fräulein...

– Általában nem szoktam... – válaszolta a nő és a virágról Indyre pillantott.

– Általában én sem szoktam... – így a férfi.

A nő tekintete a kelleténél hosszabban pihent meg Indyn.

– De ez esetben elfogadom.

– Boldoggá tesz vele.

Elsa átvette a csokrot.

– Csak az szomorít el, hogy holnapra elhervad!

– Holnap majd csórok egy másikat. Ez minden, amit ígérhetek.

Elsa ismét felnevetett, a csilingelő kacagás elbűvölte Indyt. Még mást is

akart mondani, de ekkor Brody szólalt meg.

– Ide figyelj, nem szeretek bárkit is zavarni, de ami miatt itt vagyunk...

– Természetesen – Elsa hangja komoly volt. Belenyúlt a táskájába. – Mindkettőjük számára van itt valami. Ahogy említettem, doktor Jones a könyvtárban dolgozott, amikor eljöttem. A professzor elküldött, hogy kerítsek elő egy régi városi térképet. Amikor visszamentem, már nem volt ott, s vele együtt eltűnt az összes papírja is. Kivéve ezt.

Egy papírdarabot nyújtott a két férfi felé.

– A széke mellett találtam.

Indy átvette a papírt és széthajtotta. Néhány római szám állt rajta: III., VII. és X.

Indy eltűnődött a dolog információértékén.

Elsa kesztyűs kezével jobbra mutatott.

– Ott van a könyvtár.

Felmentek a lépcsőn, és Elsa megmutatta a befelé vezető utat. Cipőjük kopogott a fényezett márványpadlón. Ezen a helyen – gondolta Indy – az ember csak suttogva, áhítatos hangon szólalhat meg.

– Hetek óta próbálom megfejteni, mint jelentenek ezek a számok – suttogta Elsa. – Három, hét és tíz, nem úgy tűnik, mintha bibliai utalások lennének. Utánanéztem minden evangéliumban, figyelembe véve az összes fejezet lehetséges kombinációit.

Indy felnézett a mennyezetre, amely ötven lábnyira felettük feszült, és a falakra pillantott, amelyeken számos festett üvegablakon át szűrődött be a fény. Ám ennek ellenére a hatalmas teremben félhomály uralkodott. A helyiség méretei akkorák voltak, hogy nyugodtan el lehetett tévedni benne.

Talán az apja még mindig itt van – merengett el Indy –, éppen belemélyed egy poros kéziratba, s eszébe sem jut, hogy hiányzik valaki.

– Most éppen Jean Froissart középkori *Krónikájá*-t tanulmányozom – folytatta Elsa. – Itt van egy másolat az eredeti szövegről. A három, a hét és tíz talán kötetszámokat jelent.

Indy bólintott. Teljesen lenyűgözte a könyvtár, mégis kényelmetlenül érezte magát itt, hiszen erről a helyről tűnt el az apja.

Némi irónia is volt az egészben. Visszaemlékezett arra, amikor Henry Jones professzor előadást tartott neki a könyvtárakról. “Minél több időt töltesz a könyvtárakban, annál bölcsebb leszel. A könyvtár a tudás tárháza, Junior.” Apja gyarapította a könyvtárát, beleásta magát a kötetekbe, elmerült bennük. Ha eltűnt innen, azt nem önként, hanem kényszer hatására tette. Nem az az

ember, aki megfutamodik a problémák elől, ehhez túl makacs.

Két tömör gránitoszlop között sétáltak el, majd beléptek egy terembe, amelynek falai mentén teli könyvespolcok sorakoztak. Elsa a helyiség sarkába vezette őket, megállt egy asztal mellett, amelyen becses, régi könyvek feküdtek. A lány végigsimított a bőrkötéseken.

– Hogy csillognak a szemei – jegyezte meg Indy.

– Egy ilyen hatalmas könyvtár mindig megkönnyeztet. Még ha egy könyvet is veszek a kezembe, mintha megszentelt tárgyat érintenék, amely történelmünk templomának egyik építőköve.

– Persze – mondta Indy gúnyosan –, én is szeretem a jó könyveket.

– Mintha templomban lennénk – bólintott Brody, aki egyetértett Elsával.

– Most szó szerint erről van szó. Szent helyen vagyunk. A könyvtár egykor a

ferences rend kolostora volt. – Elsa rámutatott a márványoszlopokra. – Ezeket Bizánzból zsákmányolták, amikor a keresztes hadjáratok idején kifosztották a várost.

Indy egy futó pillantást vetett az oszlopokra, ám az asztal feletti ablak most jobban érdekelte. A festett üvegen egy keresztes lovagot ábrázolt az egykori művész. Megkerülte az asztalt, közelebbről megszemlélte a figurát, majd Elsához fordult.

– Ennél az asztalnál ült az apám, amikor utoljára látta őt? A lány bólintott és végigsimította az asztal peremét.

– Éppen itt dolgozott. Meg kellett néznem valamit a térképtárban. Emlékszem, hogy itt ült és azt mondta, majd jön, ha készen lesz.

Indy megragadta Brody karját, amikor az oszlop egy pillanatra eltakarta Elsát.

– Marcus, én már láttam ezt az ablakot
– mondta és rámutatott a festett lovagra.
Brody összehúzta a szemöldökét.

– Hol láttad?

Indy elővette a Grál-naplót és kinyitotta annál a rajznál, amelyet a repülőgépen tanulmányozott. Rábökött a képre.

– Itt van.

Brody figyelmesen szemlélte a vázlatot, felnézett az ablakra, majd visszapillantott a lapra.

– Te jó Isten, Indy! Ez ugyanazt ábrázolja.

– Te is észrevetted?

– Igen, a római számok ott vannak az üvegre festve.

– Apa felfigyelhetett itt valamire. Brody visszaadta a naplót Indynek.

– Igen, de mi tűnhetett fel neki? Már tudjuk, honnan származnak a számok, de fogalmunk sincs róla, hogy mit jelentenek.

Indy észrevette, hogy Elsa közeledik, gyorsan becsapta a naplót és a zsebébe süllyesztette.

– Apa minden bizonnyal nem ok nélkül küldte el nekem a naplót. Addig, amíg rá nem jövünk, hogy miért, úgy vélem, legjobb lesz, ha megtartjuk magunknak a titkot.

– Egyetérték – mondta Brody. Elsa megrázta a fejét.

– Henrynek semmi nyoma. – Összeráncolta a homlokát. – Pont úgy festenek, mintha találtak volna valamit. – Indyre, majd Brodyra nézett. – Mire jöttek rá?

– Olyan nyilvánvaló? – kérdezte Indy.

Tekintetével végigpásztázta a falakat és a mennyezetet. Valahol itt kell lennie a rejtély kulcsának, ebben biztos volt. Még soha semmiről nem volt jobban meggyőződve egész életében, mint erről.

Brody az ablakra mutatott.

– Három, hét és tíz. Innen származnak a papírlapon lévő római számok.

– Istenem, *igaza* van.

– Apa nem egy *könyvet* keresett, hanem a lovag sírját. Magát a szarkofágot kutatta.

Elsa tanácstalan arckifejezéssel nézett rá.

– Ezt hogy érti?

– Figyeljen, Elsa. A szarkofág itt van valahol a könyvtárban. Maga mondta, hogy ez a hely egykor templom volt.

Indy tekintete az egyik oszlopra tévedt.

– Ott – mondta, és rácsapott a márványra, majd keresztülviharzott a termen, Elsa és Brody alig tudták követni.

– Három – Indy győzedelmesen elmosolyodott és rámutatott a márványoszlopba vésett számra. – Azt hiszem, hogy megszámozták ezeket. Nézzük csak! Keressük meg a többit, a hetest és a tízest!

Hárman háromféle irányba indultak és szemmagasságban vizsgálták az oszlopokat. Egy perccel később Brody kézmozdulattal jelezte Indynek, hogy megtalálta a VII-es jelzést.

Tovább kutattak, de egyiküknek sem sikerült rábukkannia a X-es, azaz tízes számra.

A terem közepén talákoztak ismét. Körülbelül félúton álltak a római hármassal és hetessel jelzett oszlop között.

– A fenébe, itt kell lennie – mormolta Indy. – Itt kell lennie, biztos vagyok benne.

Odasétált egy lépcsőhöz, amely a karzatra vezetett, fellépett rá, majd lenézett, remélve, hogy ez a perspektíva közelebb vezet a megoldáshoz. Egy pillantás alatt megtalálta, amit keresett. A padlót, amin Elsa és Brody álldogált, gondosan megmunkált burkolólapok fedték, amelyek tökéletes X alakban

futottak össze – ám ez csak felülről volt látható.

– Az X jelzi a célpontot – szólalt meg és elvigyorodott. Lejött a lépcsőn és odalépett a burkolólaphoz, amelyen az X középpontja feküdt. Letérdelt és feszegetni kezdte késével a kőlapot.

– Mit csinál? – suttogta Elsa és aggódva körülnézett, látja-e valaki a bolond külföldit, aki éppen felszedni készül a kőpadlót.

– Meg akarom találni a lovag szarkofágját – sziszegte Indy a foga között és tovább piszkálta a kőlapot. – Mit gondol, mit csinálok?

Néhány perc múlva a burkolólap felemelkedett, alatta kétlábnyi lyuk tátongott, Indy igazát bizonyítva. Hús levegő csapott fel a sötét üregből, s a légáramlat nedves, állott szagot sodort magával.

Indy felnézett Elsára és Brodyra, majd elmosolyodott.

– Megcsíptük!

9.

A keresztes lovag sírja

– Nem csalódtam magában, doktor Jones – szólalt meg Elsa és kisimított egy hajfürtöt a homlokából. – Maga is olyan belevaló, mint az apja.

– Attól eltekintve, hogy ő eltűnt, én meg itt vagyok.

Indy lenézett a sötét üregbe, majd kivett a zsebéből egy pénzdarabot és lehajította a mélybe. Egy másodperc múlva halk koppanást hallott. Az üreg feneké hat láb mélységben lehetett.

– Mindjárt visszajövök.

Már éppen bemászni készült az üregbe, amikor Elsa megérintette a vállát.

– Hölgyeké az elsőbbség, Indiana Jones. Kérem, segítsen.

Indy megbillentette filckalapját. Nagy hatással volt rá a nő vállalkozókedve. Elsa leült, lábát lelógatta az üreg szélén és felnézett Indyre.

– Készen áll? – kérdezte.

Elsa felemelte a karját. Indy megfogta, a nő pedig lassan ereszkedni kezdett. Egy-két másodperc múlva már a sötétség közepén lógott, Indy lassan tovább eresztette őt, majd Elsa felszólt, hogy elengedheti. Eleresztette a lány kezét, s hallotta, hogy egy szempillantás múlva földet ér.

Indy a válla fölött Marcusra pislantott.

– Tartsd szemmel a dolgokat, Marcus. Brody bólintott.

– Vissza fogom tenni a kőlapot a helyére, így senki figyelmét nem hívjuk fel magunkra.

– Jó ötlet.

A régész a zsebébe nyúlt, kivette a Grál-naplót, majd kihúzta belőle az összehajtogatott papírlapot és a zsebébe dugta. A noteszt Brody kezébe nyomta.

– Vigyázz rá.

– Meglesz.

Indy lekukkantott, majd Brodyra nézett.

– Hamar visszajövünk, legalábbis remélem.

Leereszkedett az üregbe, s a kőlap máris visszacsusszant a helyére. Hirtelen sötétség vette körül. Feje fölött léptek koppanását hallotta. Mi az ördögöt művel Brody, netán éppen táncleckét vesz?

– Elsa? – suttogta.

A nő cigarettájának vége felparázslott, a pici, sárgás fény furcsa, izzó lepkének tűnt. Indy pislogott, majd meglátta Elsát.

– Hallotta ezt? – kérdezte.

– Mit?

Indy felsandított és azon tűnődött, vajon továbbmenjenek-e vagy visszaforduljanak. Talán egy könyvtáros, esetleg egy rendőr fel figyelt arra, hogy Brody a kőlappal ügyködik. Ha most visszamennek, talán soha többé nem lesz lehetőségük rá, hogy megtalálják a lovag szarkofágját, amelyben a másik kőtábla rejtőzik.

– Ó, semmiség, azt hiszem.

Elkérte az öngyújtót Elsától.

– Gyerünk, járjunk a végére.

Csend vette körül őket, a nyirkos levegőben olyan szag terjengett, mintha nedves zoknikat szárítottak volna valahol. Előre indultak a folyosón, amelynek oldalfalait nagy kövek alkották. Indy tenyerével védte az öngyújtó pislákoló lángját.

Nem adott sok fényt, így csak néha látta, hogy mi van előttük.

Hirtelen megtorpant és egy fülkére meredt, amelyet a kőfal oldalába vájtak.

Közelebb lépett, először nem hitt a szemének, kételkedett abban, amit a pislákoló fényben látott. Aztán felemelte az öngyújtót és egy vigyorogni látszó koponyát pillantott meg, amelyhez vászonmaradvány okba burkolt, megfeketedett csontváz is tartozott.

– Úgy látszik, megtaláltuk a katakombát – szólalt meg mögötte Elsa.

– A másik oldalon is ott ácsorog egy csontfickó.

Indy hátranézett.

– Jól néz ki. Menjünk tovább. Nem hinném, hogy ezek között lenne a legendás lovagunk.

Továbblépkedtek, a falak mentén még számos csontváz vigyorgott rájuk. Elsa rámutatott egy falba vésett szimbólumra.

– Nézze csak ezt! – mondta. – Pogány jelképek, a negyedik vagy ötödik századból valók.

Indy felemelte az öngyújtót és közelebb lépett, hogy megvizsgálja a veséteket.

– Jeles. Körülbelül hatszáz évvel a keresztes hadjáratok előtt keletkeztek.

– Valószínűleg a keresztények ásták ki ezeket a járatokat és alakították ki a temetkezőhelyet – tette hozzá Elsa. Indy egyetértett.

– Ha egy lovagot, aki részt vett az első keresztes hadjáratban, ide temettek, akkor meg fogjuk találni. Tovább haladtak a folyosón.

– Mi is keresztes hadjáraton vagyunk, nem? – suttogta Elsa, és hangjából meggyőződés csendült ki.

– Vicces – gondolta Indy. – Ez a lány legalább olyan komolyan veszi ezt a Grál-dolgot, mint az apám.

– Szerintem is nyugodtan elmondhatjuk, hogy hadjáratba kezdtünk- elhallgatott, majd ismét megszólalt. – Fogja meg a kezemet.

– Miért?

A fenébe, nem tűnik túl lelkesnek –
tűnődött Indy, majd megmagyarázta a
dolgot.

– Nem akarok elesni.

A lány felnevetett, majd ujjáival
átkulcsolta a férfi kezét.

Száz yarddal odébb a folyosó balra
kanyarodott és a sziklába vágott
temetkezőhelyekhez vezetett. A helyiség
széles volt és nedves. Hamarosan
bokáig érő iszapos vízben gázoltak.

Indy foltokat vett észre a víz felszínén.
Lehajolt, belemártotta az ujját, majd
szétdörzsölte a tenyerén.

– Ez petróleum. Ha kutat ásnék itt,
máris visszavonulhatnék az egyetemről.

– Indy, nézze! – mutatott Elsa egy
másik vésetre a falon.

– Menóra. A tizedik században nagy
zsidó gettó volt Velencében.

– Szerintem ezt azt jelenti, hogy jó irányba tartunk. Elsa megtorpant egy másik szimbólum előtt.

– Ezt nem ismerem fel.

Indy gondosan megvizsgálta a falba vésett ábrát és rögtön rájött, mit is jelent. Bár még nem látott ilyet, megismerte a tárgyat, amelyet a fél földgömbön át keresett, halálos veszélyek közepette.

– Ez a Frigyláda.

– Biztos benne?

Indy ránézett Elsára, ajka mosolyra formálódott.

– Halálbiztos.

Egyre mélyebb területekre jutottak a katakombában. Az átjáró keskenyedett, a víz már a térdüket nyaldosta. Indy megállt. Valami csapkodást észlelt a vízben és sivítást hallott. Odavilágított.

– Patkányok.

Két, három, négy példányt látott. Nagy dolog. Alighogy megszámolta őket, még egy csomó bukkant elő, aztán még több

közeledett. Tucatnyi patkány kapaszkodott a párkányokra. Indy óvatosan előregázolt a vízben, amely már szinte örvénylett a patkányoktól. Újra felbecsülte a számukat. Több száz, talán ezer patkány özönlött az átjáróba.

Aggódni kezdett.

Elsára nézett. A nő arcán fények és árnyékok táncoltak, vonásain undor tükröződött, nem rémület, s Indy hálás volt ezért. Nem hiányzott neki egy olyan nő, aki egy patkány láttára elájul. A régész azt javasolta, hogy kapaszkodjanak fel a párkányra, Elsa beleegyezően bólintott.

A szikla kiszögellése éppen olyan széles volt, hogy elfértek rajta. A kő csúszós volt és nedves, hátukat a falnak vetve kéz a kézben araszoltak előre. Alattuk a patkányokkal teli víz fodrozódott, némelyik felkapaszkodott, ezeket Indy lerugdosta a párkányról. Mégsem kígyók voltak. Amióta

kamaszkorában belepottyant egy kígyókkal teli kádba, ellenérzéssel viseltetett a csúszómászókkal szemben. Néhány évvel ezelőtt, amikor a Frigyládát kereste, egy kígyótanyán kötött ki, s még mindig megborzongatta ez a lidércnyomásos élmény.

A párkányon oldalazva megnövekedett az adrenalinszintje. A veszély kétoldalú dolog: egyrésztől nyugtalanító, másrésztől viszont felvillanyozza ám embert. Megszorította Elsa kezét és elmosolyodott. Itt, az iszapos, patkányjárta katakombában kellett rájönnie, hogy Elsa Schneidernél aligha talált volna jobb társra a kutatásban. Elsa okos, elragadó nő, és úgy látszik, legalább annyira nem zavartatja magát a lidérces körülményektől, mint ő. Ez tetszett neki. Mindamellett számításba vette a körülményeket, amelyek összehozták a nővel és alaposan kiélvezte a leendő felfedezés gondolatát

– remélve, hogy mindketten túlélik az expedíciót.

Foglalkozását tekintve egyáltalán nem volt rendkívüli eset, hogy egzotikus, veszélyes körülmények között találkozik egy gyönyörű nővel, nem beszélve egyetemi előadásairól. De talán egyszer majd könyvet ír, amelyben elmeséli élményeit, különös tekintettel a kalandos történetekre.

A folyosó ismét elkanyarodott, széles helyiségbe torkolt, amelyet szintén elárasztott a sötéten csillogó víz, de legalább patkánymentesnek tűnt. Szemük alkalmazkodott a félhomályhoz, így már nem volt szükségük az öngyújtóra. Megálltak egy pillanatra, a terem közepére bámultak, majd felléptek egy kőemelvényre, amelyen számos koporsó sorakozott. – Sziget-oltár, gondolta Indy.

A koporsók felé indultak, a poshadt víz minden lépésnél toccsant egyet. Már a

térdükig ért, s. még mindig ötven lábnyira voltak a szarkofágoktól.

– Legyen óvatos! – szólalt meg Indy. – Maradjon mögöttem, csúszós a kőpadló. Amint ezt kimondta, megbotlott és térdre esett.

– Mit mondtam?

Feltápászkodott, szégyenkezve elmosolyodott, majd előrelépett. A víz már a melléig ért.

– Ez csak víz, jöjjön.

Óvatosan előrementek, a víz Indy mellét nyaldosta, s Elsa válláig ért.

– Ha még mélyebb lesz – figyelmeztette Elsa –, a hátára fogok mászni.

– Hát persze. Nagyszerű! És én kinek fogok a hátára állni?

Amikor a kamra közepére értek, felmásztak az emelvényre és máris megfélekedtek a vízről és a patkányokról. A két tudós tanulmányozni kezdte a régi, díszes vesétekkel ellátott

koporsókat, amelyek tölgyfából készültek és amelyeknek avított rézpántok tartották össze a geredáikat.

– Ez azok egyike lehet – jegyezte meg Indy.

– Ez az – szólalt meg Elsa.

Indy bólintott. Nem volt biztos benne, hogy a lánynak igaza van, de Elsa hangja magabiztosan csengett.

– Nem hisz nekem? Nézzze meg a művészi veséteket és díszítéseket! Ezt olyan ember készítette, aki azt tartotta, hogy az istenbe vetett hit és a szépség egy és ugyanaz – fortyant fel Elsa és gyengéden végigsimította a koporsó oldalát.

Indy előrelépett és megpróbálta felfeszíteni a koporsó fedelét. Elsa csatlakozott hozzá, a fedél nyikorogva felemelkedett, majd hirtelen félreecsúszott és nagy robajjal a kőemelvénnyel padlójára esett.

Belepillantottak, rozsdás páncélruha darabjait és egy bonyolult díszítésű pajzsot láttak.

– Ez az a lovag! – kiáltott fel Elsa. – Nézze a pajzsot! Ugyanazok a jelek vannak rajta, mint Donovan Grál-tábláján.

Indy örömtől mámorosán ragadta meg Elsa karját.

– A pajzs a második jel. Megtaláltuk!

– Bárcsak ő is itt lenne és láthatná...

– Kicsoda, Donovan?

– Nem, dehogy. Az apjára gondoltam. Nagyon izgatott lenne.

Indy körülpillantott a kamrában és megpróbálta elképzelni, hogy az apja itt van. Nem sikerült. Dr. Henry Jones kizárólag könyvtárakban tett kirándulást.

– Persze, halálosan izgatott lenne.

Indy áthajolt a koporsón, lesöpörte a port és a rozsdaszemcséket a pajzsról. Minden lelkesedése ellenére a múlt,

meg az apja és közte lévő bonyolult kapcsolat foglalta el a gondolatait.

– Apa nem csinálta volna végig, a patkányok miatt. Gyűlöli a patkányokat, halálra rémült volna tőlük.

Eszébe jutott egy eset, ami a gyerekkorában történt.

– Én csak tudom, higgye el. Egyszer egy patkány mászkált az alagsorban és mit gondol, kinek kellett lemennie, hogy agyoncsapja? Természetesen nekem, aki még csak hatéves voltam akkor.

Indy belenyúlt az ingébe és előhúzta a Grál-tábla dörzsölt másolatát. Kisimította és a pajzsra fektette. A tábla hiányzó felső része ott domborult a pajzson.

– Tökéletesen egyezik.

– Ez a papír honnan való?

– Üzleti titok.

– Ó, azt hittem, hogy társak vagyunk.

Hangja sértődötten csengett és Indy, aki éppen satírozni kezdte a pajzsról a

papírlapra a tábla hiányzó felső részét, abbahagyta, felnézett és elmosolyodott.

– Nem akartam megbántani, Elsa. De csak most ismerkedtünk meg – ismét dörzsölni kezdte a papírt.

– Most nincs idő a szakmai rivalizálásra, doktor Jones. Az apja eltűnt. Komoly veszélyben lehet és... Indy felkapta a fejét.

– Hallgasson! – kiáltotta, de nem azért förmedt rá a lányra, amit az mondott, hanem mert hallott valamit.

Körülnézett, lehajtott fejjel hallgatózott. Valami rosszat érzett. A távolból sivítást hallott, amely egyre közelebbről, egyre hangosabban hallatszott. Már megint a patkányok!

Hirtelen észrevette, hogy a falon izzó lángnyelvek árnyéka táncol. Egy pillanat múlva meglátta a patkányokat. Ezerszámra tülekedtek a keskeny átjáróban, fejvesztetten menekültek a

kamrába és a kőemelvény felé igyekeztek.

Másodpercek alatt szökőárként lepték el az emelvényt, a koporsókat; a sivító, hullámzó patkánytömeg elborított mindent. Aztán Indy rájött, hogy mi elől menekülnek. Hatalmas tűzlabda gördült elő a sarokból, a víz színén úszó olajréteg táplálta. Az ijesztő szörnyeteg szinte falta az oxigént és mindent felégetett. Keresztüllobogott a kamrán és közeledett feléjük.

Elsa felsikoltott.

Indy zsebébe dugta a pajzsról készült, satírozott másolatot, majd a hátát nekifeszítette az akarnak és felállította a koporsót, amely a kőemelvényre csapódott és utána a vízbe zuhant.

Elmerült, majd a felszínre bukott.

– Ugorjon! – kiáltotta Indy.

Egy másodpercig Elsa nem mozdult, Indy megragadta a kezét és maga után húzta. Belecsobbantak a vízbe, alig

kerülték el a hánykolódó koporsót, amelynek tetején lángnyelvek kígyóztak, és sivító patkányok tömege nyüzsgött rajta. Indy megmarkolta a koporsó peremét.

– Bukjon alá, gyorsan! Légtölcsér van alatta.

Elsa habozott, Indy a tenyerével leszorította a lány tarkóját, a víz alá nyomta és a koporsó belsejébe lökte. Elsa kiemelte fejét a vízből, köhögött és köpködött, majd megpróbálta kirázni a haját a szeméből, hogy lásson is valamit. Hirtelen elakadt a lélegzete, amint szembetalálta magát a Grál lovagjának kísérteties, reves csontkoponyájával, míg a páncél rémisztően zörgött alatta.

Indy bukkant fel mellette, grimaszt vágott a koponyára, majd megkísérelte elválasztani a testtől. Megrántotta és kilökte a koporsó alól a páncélt, amelyből légbuborékok szálltak fel, s a

hátborzongató koponya a felszínre emelkedett, üres szemgödreivel rájuk bámult.

– Eltévedt – jegyezte meg Indy és öklével kalapácsként csapott egyet a koponyára, amely eltűnt a víz alatt. A régész belerúgott a páncélba, az elsodródott a közelükből.

A forráság növekedett. Patkányok százai tolongtak a koporsó tetején, lábaik kaparászása és az állandó sivítés fülsiketítő lármát eredményezett. A koporsó előre-hátra billegett és a tetején lévő állatok súlyától már majdnem elmerült. Néhány patkány nagy sivítozás közepette bejutott a koporsó belsejébe.

– Indy, te jó Isten!

Elsa nagyot csapott egy patkányra, amely éppen feléje úszott, aztán lesöpört a válláról egy másikat. Úgy tűnt, mindenhol patkányok nyüzsögnek. Az állatok pánikba estek és mindenben meg

akartak kapaszkodni, ami a közelükben volt.

Indy egyik patkányt a másik után lökte ki a koporsó alól. Fűrészpor hullott a fejükre, mert a patkányok megpróbálták átrágni magukat a koporsó fáján. Az egyiknek sikerült, s a lyukon keresztül beesett a koporsó belsejébe, majd egyik a másik után csobbant mellette a vízbe.

Az egyik patkány bundája meggyulladt, majd amint a vízbe ért, a lángok sziszegve kialudtak. Égett hús és szőr bűze terjedt a levegőben, egyre növekedett a hőség és fogyott az oxigén, amelyet a tűz zabált fel. Indy köhögött és öklével megdörzsölte a szemét.

Egy patkány megharapta Elsát, a lány felsikoltott.

– Nem tart mar sokáig – próbálta meggyőzni magát Indy –, nem tarthat már sokáig.

– Meggyulladt a koporsó! – kiáltott fel Elsa a patkánysivítás közben.

– Akkor eltűnnek a patkányok – jegyezte meg Indy nemtörődöm hangon, de tudta, hogy a helyzetük reménytelen.

– Tud úszni?

– Osztrák úszóválogatott, nyári olimpia, 1932. Ezüstérem az ötvenméteres gyorsúszásban.

– Elég lett volna, ha igennel vagy nemmel válaszol. Vegyen mély lélegzetet, a tűz alatt kell úsznunk.

Tüdejüket teleszívták levegővel és alábuktak. Úszás közben Indy eltűnődött, vajon mitől keletkezett a tűz. Talán az öngyújtó szikrája lobbantotta fel. Ám ezt sokkal hamarabb észre kellett volna venniük.

Harminc másodperc. És ha valaki utánuk jött? Egyáltalán, mi történt Brodyval?

Negyvenöt másodperc. Indy érezte, hogy a kamra falához ütődik. Balra

halvány világosságot látott, arrafelé kezdett el tempózni.

Egy perc. A fény egy csatornanyílás-félén keresztül szűrődött be a kamrába.

Indy mozdulatlanul lebegett egy darabig és visszanézett Elsára.

A nyílás minden bizonnyal kifelé vezet, de vajon keresztül tudnak-e jutni rajta? Odaúszott, s alig ötven lábat tett meg, amikor meglátta a rést a tetőn. Fénysugár kúszott be rajta, Indy úgy vélte, hogy a vállát keresztül tudja erőszakolni.

Visszapillantott Elsára, rámutatott a lyukra és sürgette, hogy induljon el felfelé. A lány megrázta a fejét és intett, hogy ő menjen először.

Indy nem vitatkozott. Legalább másfél percet, vagy talán még többet töltött a víz alatt, s úgy érezte, hogy a tüdeje mindjárt szétpattan. Erőset rúgott, fellendült és máris kibukkant a felszínen. Vadul belekortyolt a levegőbe, úgy

érezte, soha nem szívott be ilyen édes illatot.

Egy perccel később Elsa is megjelent. Indy legnagyobb meglepetésére a lány nem kapkodott levegő után.

Felnézett, húsz lábnyira fölöttük egy akna szélesedett. Indy az oldalának vetette a hátát, lábát a szemközti falnak támasztotta és felfelé araszolt.

Elsa követte.

– Nehogy rám essen, Indy! – szólt rá a férfira.

– Eszembe sem jutna...

Csak egyszer pillantott le: Elsa szőke haja összekócolódott, a lány úgy tapadt a falhoz, mint egy különös rák, s lassan csúszott felfelé. Megérezte a férfi tekintetét és hátravetette a fejét, majd elmosolyodott. Indy kuncogott egyet, majd tovább igyekezett felfelé.

Amikor az akna tetejéhez ért, megpróbálta feltolni a fedőrácsot, amely néhány arasznyit emelkedett, majd

visszaesett. Újra próbálta, ám kevés sikerrel. Sétáló lábakat látott, majdnem felkiáltott. Valaki lenézett. Indy megkérte, segítsen felemelni a rácsot.

Az idegen megtette, majd lenyújtotta a kezét.

Amint Indy kikászálódott, gyorsan körülnézett, majd lenyúlt az aknába és odakiáltott Elsának, hogy adja a kezét. A lány megragadta Indy ujjait és felhúzódkodott a járdára.

A segítőkész férfi végigmérte őket és megkérdezte, jól vannak-e.

Elsa szintén olaszul válaszolt, biztosította az érdeklődőt, hogy minden rendben van.

Indy felmérte a terepet. A Szent Márk tér sarkán álltak, néhány lányira egy utcai kávéháztól, amelynek közönsége izgatottan tárgyalta az eseményeket.

A régész megszemlélte a képeslapra illő látványt, szélesen elmosolyodott és felsóhajtott.

– Ah, Velence!
Humorérzéke azonban rövidesen
cserbenhagyta.

10.

A halál ügynökei

Indy elfordult a kávéház szájtató tulajdonosától és a férfira nézett, aki segítséget nyújtott nekik. Már éppen meg akarta köszönni a dolgot, amikor rájött, hogy valami nincs rendben.

A többiekkel együtt a férfi a könyvtár épülete felé bámult. Indy követte a pillantását és négy embert látott, akik feléjük rohantak. Észrevette, hogy az egyik fezt visel. Aztán meglátott még valamit: egy másik férfi géppisztolyt szorongatott.

Ó, a mindenit!

Hirtelen összeálltak a dolgok: a lépések, amelyeket akkor hallott, amikor Brody visszacsúsztotta a kőlapot, a tűz keletkezésének talánya, és az irány, ahonnan a férfiak előrerohantak. Az a határozott benyomása támadt, hogy ezek rájuk vadásznak. Kézen fogta Elsát és futni kezdett az ellenkező irányba, a csatorna felé.

Megrántotta Elsa kezét.

– Mások is betársultak a kutatásba.

A lány hátranézett, aztán hirtelen elébe került.

– Igaza van.

Indy beugrott egy motorcsónakba. El akarta indítani a motort, de az sercegett egyet és lefulladt.

– Siessen, Indy! Már majdnem...

Újra próbálta, ezúttal beindult a motor. Indy sebességbe tette, amikor Elsa felkiáltott, s a csónak a partnak ütdött.

Indy levette a gázt és éppen időben nézett hátra ahhoz, hogy kikerüljön egy

ökölcsapást. Az egyik férfi a fedélzetre ugrott, a csónak vadul himbálózott, miközben Indy és a másik szorgalmasan öklözték egymást. Elsa elkúszott mögöttük, megragadta a kormánykereket és erősen megtekerte, a hajó éppen csak elsiklott néhány gondola között. A gondolierik torkán akadt az ének, és öklüket rázták az örült motorcsónak felé, amely oldalára fordulva siklott a csatornában. Az egyik gondolát alaposan megdobta a motoros farhulláma.

– Sajnálom! – kiáltotta oda Elsa.

Indy közben minden erejét megfeszítve küzdött a himbálódzó vízi járművön. Erős ütést helyezett el ellenfele gyomrán, majd újból odacsapott, ezúttal a bordáját találva el. A támadó feltápászkodott, a végső csapásra készült, de Indy ütött előbb. Most a férfi állán csattant az ütés, amelynek erejétől oldalra hemperedett.

Indy megrázta a kezét, mintegy lesöpörve róla a megpróbáltatásokat. Szerette volna, ha a támadó kézközeiben marad, így kikérdezhetne volna, annak ellenére, hogy nem tűnt túl közlékenynek.

– Úgy tűnik, megviselték a történetek – kiáltott oda Elsának.

– Pedig még nincs vége!

Néhány újabb motorcsónak tűnt fel mögöttük, az üldözők gyorsan közeledtek. Indy megragadta a kormánykereket.

– Hadd kezeljem én!

– Várjon, amíg...

A régész felnézett és összeharapta a fogát. Egy hatalmas gőzhajó felé sodródtak. A hajótest a dokk felé fordult és a köztük lévő távolság egyre csökkent.

– Megőrült? – kiáltott Elsára. – Ne menjen közéjük, soha... A nő csak szófoszlányokat hallott.

– Közéjük menjek? Marhaság!

Indy zavartan megrázta a fejét. Újabb lépést tett kormánykerék felé, de Elsa már a veszélyes irányba fordult: a gőzhajó és a dokk közé irányította a motorcsónakot. Indy eszeveszetten hadonászni kezdett.

– Nem, Elsa. Azt mondtam, kerülje meg őket!

– Azt mondta, hogy közöttük menjek át!

– Ki sem ejtettem a számon!

Már nem számított, mit mondott. A hajó teste és a dokk oldalfala tornyosult kétoldalt, akár egy barlang. Indy lekuporodott, megmarkolta a csónak oldalát, szorosra zárta szemét és várta az ütközést.

Fémcsikorgást hallott, de még mindig egy darabban voltak. Kinyitotta a szemét és visszanézett. Az üldöző csónakok egyike éppen akkor csapódott a hajótörzsnek.

Indy megkönnyebbülten felsóhajtott, de egy pillanattal később észrevette, hogy a másik motorcsónak felbukkan a hajó túloldalán.

– Adja át nekem! – mutatott a kormányra. – A frászt hozza rám!

Ahogy kimondta, elkapta a kormányt és megtekerte. A hajójuk jobbra fordult, vadul megfarolt, de az üldöző motorcsónak simán követte, s bal oldalról megközelítette őket.

– Oké, fiúk – bökte ki Indy összeszorított fogai közül. – Mindjárt kiderül, milyen fából faragtak benneteket.

Balra tekerte a kormányt, remélve, hogy a másik csónak felszalad a csatorna oldalára. Hirtelen egy géppisztoly kerepelt, majd faszilánkok röpكدtek a csónak oldaláról.

– Oké, látom, mit akartok.

Gyorsan irányt változtatott, cikcakkban haladt az üldözők előtt. De a géppuska

golyói eltalálták a motort, amely köhögött, felhördült, majd leállt.

Indy elővette a pisztolyát és tüzelt, amikor kikerült a golyózáporból.

– Indy, nézze!

– Mit?

Elsa a motorcsónak oldalára mutatott. Egy hatalmas gőzhajó forgó propellerei felé sodródtak.

A másik csónak egyre közelebb került. Az egyik férfi felemelte a géppisztolyt, a másik, aki a kormánykerék mögött ült, felállt és rámosolygott Indyre. Harminc év körüli, sötét bőrű férfi volt, bajuszt viselt és fekete, hullámos haj kandikált ki a fez alól. Sötét, éles pillantású szeme egyenesen Indyre szegeződött. A két motorcsónak összekoccant és együtt sodródott a forgó propeller felé.

Indy túl kimerült volt ahhoz, hogy gondolkodjon. Megfejtette az ősi jeleket, patkányokkal csatázott az iszapos vízben, rálelt a Grál lovagjára és

hajszálon múlt, hogy megmenekült a tűz elől. Aztán a mászás és a vízicsata következett gyors egymásutánban. És most rámeredt a férfire, s csak arra volt kíváncsi, mi a fene jöhet még ezután.

Aztán eszébe jutott Brody.

– Mi a csuda történt a könyvtárban hátrahagyott barátommal? – kérdezte hangosan.

A férfi hangosan felnevetett, sötét pillantása nem tükrözött semmit.

– A barátjával minden rendben van, jobb lenne, ha saját maga miatt aggódna.

Indy hátranézett a válla fölött, látta, hogy egyre közelebb kerülnek a vadul pörgő propellerhez.

– Ki maga és mit akar tőlem?

– A nevem Kazim és ugyanarra vadászom, mint maga, barátom!

– Nincs szükségem a magafajta barátokra. És nem is tudom, hogy miről beszél.

– Biztos vagyok benne, hogy tudja, doktor Jones.

A motorcsónak közelebb sodródott a forgó hajócsavarhoz. Indy Elsára nézett és tekintetével jelezte, hogy eljött a cselekvés ideje.

– Eleget beszéltünk – szólalt meg Kazim, túlharsogva a vízbe csapódó propellerszárnyak zaját. – Sok szerencsét a másvilágon! – a géppisztolyos férfi felé intett jelezve, hogy lője le őket.

Elsa átugrott a másik csónakba, ezzel elterelte a puskás férfi figyelmét. Indy átlépett a két csónak közötti résen és felütötte a férfi fegyvert tartó kezét, a golyók így ártalmatlanul a levegőbe süvítettek. Amíg a géppisztolyért küzdöttek, a motor beindult. A mesterlövész pánikba esett és segítségért kiabált.

Indy hangos reccsenést hallott mögöttük, a másik motorcsónak a víz alá

került. A propeller szárnyai fülsiketítő csattanással morzsolták darabokra a hajót, mintha csak egy darab balsafa lett volna. A motorcsónak roncsai a víz felszínén hánykolódtak.

Kazim megbillegttette a csónakot és olyan közel került a gőzhajóhoz, amennyire csak tudott. Indy az életéért úszott, Elsa kihajolt a csónakból, lenyújtotta a kezét, a férfinak végre sikerült megragadnia.

A pusvás nem volt ilyen szerencsés. Ott éviékéit a bugyborékoló örvény felett, néhány lábnyira az éles propellerszárnyaktól. Ismét Kazim felé sikoltott, de már késő volt. Indy éppen visszánézett, amikor a férfi eltűnt a sajátos darálóban.

A vizet vér festette vörösre.

Kazim sebességbe kapcsolta a motort és a csónak elszabadult a gőzhajó keltette hullámokból. Cikcakkban vezette a hajót, s megpróbálta lerázni a csónak

oldalán függeszkező Indyt. De Elsa megragadta a karját és elvonszolta onnan. A régész végső erőfeszítésekkel kiemelkedett a vízből és levegő után kapkodva a fedélzetre kapaszkodott. Felnézett és látta, hogy Kazim egyszerre próbál meg célozni a fegyverrel és akarja irányítani a motorcsónakot. Előrevetette magát és megfogta a kormányt, megpörgette, ennek következtében a hajó száznyolcvan fokos fordulatot vett és a gőzhajó felé indult.

– Indy, éppen visszafelé tartunk...

Mielőtt Elsa befejezhette volna, Indy lekapcsolta a gyújtást és kihúzta az indítókulcsot, majd a hüvelykujját Kazim torkába nyomta.

– Oké, és most csevegünk egy kicsit!

– Maga bolond – dadogta Kazim, amint Indy elvette kezét a torkáról. – Mit csinál, doktor Jones? Megőrült? – a férfi

nyugodt, méltóságteljes hangon
igyekezett beszélni.

– Hol van az apám?

– Engedjen el, kérem!

– Hol... van... az... apám?

– Ha nem ereszt el, doktor Jones,
mindketten meghalunk. Mindjárt
nekiütközünk a gőzhajónak!

Indy hallotta, ahogy a propeller
szárnyai belehasítanak a vízbe, de nem
fordult hátra. Szeme szélesre tárgult és
hangjából hisztéria csendült ki.

– Akkor meghalunk!

– Az én lelkem felkészült, doktor Jones
– jegyezte meg Kazim jéghidegen. – És
mi a helyzet magával? Lelkileg felkészült
a halálra, doktor?

– Ez az utolsó esélye, a fenébe! – Indy
megragadta Kazim ingét, ami elszakadt
és így napvilágra került egy tetoválás a
mellén, amely egy kereszt formájú, lefelé
keskenyedő pallost ábrázolt.

A férfi nyugodtan nézett vissza Indyre.

– Mit jelent ez? – kérdezte a régész.
Kazim büszkén felszegte a fejét.

– Ősi családi jelkép. Elődeim egy olyan birodalom hercegei voltak, amely Marokkótól a Kaspi-tengerig terjedt.

– Dicsőség Állatinak – vetette közbe Indy.

– Köszönöm és az ég oltalmazzon téged is. Ám én a keresztény bizánci birodalomról beszéltem.

– Természetesen – mosolyodott el Indy. – És miért próbált megölni? Elsa megérintette a vállát.

– Indy, ha nem megyünk el innen, mindnyájan meg fogunk halni...

– Nyugalom – válaszolta bosszúsan a férfi. – Beszéljen, Kazim! Kezd érdekes lenni a dolog.

– A Grál titkát ezer év óta őrzik. Ez idő alatt a Kard Testvérisége bármit megtehetett, hogy megőrizze a kelyhet.

– A Kard Testvérisége? – úgy tűnt, Elsa elfeledkezett a veszélyes

szituációról, és félelmén felülkerekedett a kíváncsiság.

Indy összehúzott szemmel még egyszer alaposan megvizsgálta a tetoválást, majd tekintete Kaziméba mélyedt. A propeller szárnyainak zaja most már olyan hangos volt, mintha valaki a vizet taposta volna. A motorcsónak veszélyesen himbálózott.

– Megkérdezte már magától, hogy miért keresi Krisztus kelyhét? A saját dicsősége miatt?

– Nem Krisztus kelyhét keresem, hanem az apámat. Ezért jöttem ide.

Kazim bólintott és Indy válla felett a gőzhajóra sandított.

– Ez esetben Isten kísérje útján. Apját az osztrák-német határ közelében, a Brunwald-kastélyban tartják fogva.

Indy hirtelen félrelökte Kazimot és elfordította az indítókulcsot. Már a hátán érezte a vízpermetet, amelyet a gőzhajó

hatalmas propellere kavart. A motor felhördült és leállt.

– Gyerünk, indulj!

Újra próbálta. Ezúttal a motor életre kelt és csupán néhány másodpercen múlt, hogy elkerülték az éles forgószárnyakat.

– Maga közveszélyes! – kiáltotta Elsa és kedves arca elvörösödött, mintha alaposan lesült volna a napon. – Majdnem mindannyiunk halálát okozta!

– Tudom – Indy elmosolyodott. – De megtudtam, amit akartam. Kérdezze meg Kazimot, hol tegyük ki. Indy gondolatai már mérföldekkel előre tartottak.

11.

Donovan otthona

A forró fürdő, az étkezés és a kilencórai alvás után Indy úgy érezte, hogy képes körülnézni a lakosztályban, amelyet velencei tartózkodásuk idejére Donovan a rendelkezésükre bocsátott.

A lakosztály kifejezés nem felelt meg a valóságnak, inkább egy palotáról volt szó, boltozatos mennyezettel és márványpadlóval.

Az antik bútorzat valóságos vagyonért. A háznak előkertje is volt, s legalább egy tucat erkélyes szobából állt az épület. A falakat a legjobb tizenhatodik századi velencei festők képei borították: Veronese, Tintoretto és Tiziano festményei függtek a szobákban a történelmi nevezetességű tárgyak között.

Indy számára nyilvánvaló volt, hogy a legtöbb festmény a tizenhatodik századi arisztokrácia képviselőit ábrázolja, akik idejük legnagyobb részében azzal foglalkoztak, hogy hivalkodjanak

gazdagságukkal és eldicsekedjenek vele a hozzájuk látogató magas méltóságoknak. Elmosolyodott és arra gondolt, hogy Donovant ugyanebből az anyagból gyúrták, pontos megfelelője egy huszadik századi patríciusnak.

A régészre nagy hatással volt a berendezés, mégis egy kissé hivalkodónak találta egy magánlakásban. A festmények némelyikének múzeumban lett volna a helye, ahol többen is megcsodálhatnák. Bizonyos szempontból kissé obszcénnek tűnt. hogy mindezt a sok szépséget csak azok élvezhetik, akik bebocsátást nyernek ezekbe a szobákba.

Átballagott a könyvtárba. A falak mentén mennyezetig érő polcok sorakoztak. – Hatásos – gondolta. – Az apám biztos el lenne ragadtatva.

Átnézte a könyveket és kiemelt egyet: James Harrington műve volt a tengeri

köztársaságokról. 1656-ban megjelent, eredeti kiadást tartott a kezében. Rálapozott egy megjelölt oldalra és elolvasott egy Velencéről szóló szakaszt.

“Mind a mai napig egyetlen köztársaság sem élt olyan zavartalan nyugalomban és békében magával és szomszédaival, mint Velence”.

– Igaza van – gondolta Indy. – Nyugalom, béke: három évszázad alatt ezek a dolgok egy kicsit megváltoztak. A brutális fasiszták képe villant az eszébe. Megdörzsölte sajtó bordáit és igyekezett arra gondolni, hogy milyen nyugodtan kutathatna a városban.

Lehetséges, hogy sokan zavartalanul éldegélnek itt, kivéve őt.

A második napot töltötte Velencében, és Elsa, Brody, meg ő még alig tértek magukhoz a tegnapi incidensekből. Brody tarkóján egy tojás nagyságú dudor jelezte, hogy leütötték, Indy még

nem lábalt ki az utazás és a küzdelem fáradtságaiból. Álla sajgott, két bordája még mindig érzékeny volt az elszenvedett ütésektől. Elsa néhány patkányharapás okozta sérülést gyógyíttatott és a karján egy égési sebet, amelyet a katakombában tomboló tűzben szerzett.

Indy meg volt hatva, hogy a lány nem említette sem a patkányharapásokat, sem az égési sebet azután, hogy rátaláltak a könyvtár környékén zavartan tébláboló Brodyra és megérkeztek az apartmanba. Elsa ma sokat töprengett és csak ránézett, amikor azt kérdezte, hogy van-e valami mondanivalója. De minden alkalommal, amikor beszédbe akart elegyedni vele, valami sürgős tennivalóra hivatkozott.

– Indy!

A könyvtár ajtajában Brody állt. Egyik kezével jeges borogatást szorított a

tarkójára, a másikban egy halom összegyűrt papírt szorongatott.

– Hogy van a fejed, Marcus?

– Jobban, de most nézd meg ezt! Végre megszáradtak.

A jeges borogatás ellenére Brody olyan izgatottnak tűnt, amilyennek Indy még soha sem látta őt. Besietett a könyvtárszobába és a súlyos mahagóni íróasztalra terített egy papírlapot, amelyen lovag pajzsáról másolt ábra látszott. A rajz elkenődött a gyűrött lapon, amely megsínylette a katakombában átélt viszontagságokat, de még mindig egy darabban volt. Már megszáradt, Indy ki tudta venni a jeleket.

– Tudjuk, hogy Donovan táblájáról csak a város neve hiányzott, ugye?

Indy bólintott.

Brody az ősi feliratra bökött, Indy közelebb hajolt, de társa nem tudta fékezni magát.

– Látod, ez itt Alexandretta.

– Biztos vagy benne?

– Tökéletesen!

Indy az egyik polchoz lépett és addig keresgélt a könyvek között, amíg egy atlaszt nem talált.

– Mit csinálsz? – érdeklődött Brody.

– Hatay állam térképét keresem.

Indy tudta, hogy az első keresztes hadjárat során egy évig ostromolták Alexandrettát a lovagok, s az egész várost földig lerombolták. A mai Iskenderum Hatay földközi-tengeri partján, romokra épült.

Megtalálta a keresett oldalt és rábökött.

– Itt van! Nézd, Marcus, ez a sivatag, ez pedig a hegylánc. Pontosan így írta le a Grál-tábla is. Valahol, ezek között a hegyek között kell lennie a Félhold kanyonjának – itt szünetet tartott és egy darabig tanulmányozta a térképet. – De hol a csudában van? *Hol* húzódik a hegyek között?

– Apád tudná – jegyezte meg Brody csendesen.

– Honnan veszed?

– Hadd nézzek bele a noteszbe! Indy átadta a naplót.

– Apád *tudta*. Mindent tudott, kivéve azt a várost, ahonnan el kell indulni. Rajzolt egy térképet, amelyen nem szerepeltek a nevek. Itt van.

Az asztalra helyezte a naplót és kinyitotta egy vázlatnál, amely két oldalt foglalt el. Indy már látta ezt a repülőgépen, de mivel nevek nem szerepeltek rajta, nem jelentett számára semmi különöset.

Brody az ujjával végigsimította a rajzot.

– Henry valószínűleg apránként szedte össze ezt a különböző forrásokból, amelyeket negyven év óta tanulmányozott.

– Mi ez? – kérdezte Indy, bár volt némi elképzelése a dologról.

– A keleti irányt mutatja, kifelé a városból, a sivatagon keresztül egy oázis irányába. Aztán délre kell fordulni egy folyó mentén, amely hegylánchoz vezet, majd egy kanyonba torkollik. De mivel nem tudta a neveket, nem tudhatta, *melyik* városról van szó. Vagy *melyik* sivatagról és *melyik* folyóról.

Most már tudták, annak segítségével is, amit az apja kikutatott.

– Biztos vagyok benne, hogy most már részletesen ismerünk mindent. Indy, én elindulok – Brody ránézett, arca ragyogott az örömtől. – Remélem, velem tartasz!

Indy megrázta a fejét és becsukta a Grál-naplót.

– Apa után megyek. Már holnap reggel Ausztriába utazom. Brody egyetértően biccentett.

– Természetesen, magam is így gondoltam. Talán jobban tenném...

– Nem. Csak indulj el, Marcus, majd utolérünk.

– Biztos vagy benne?

– Igen!

Brody csendben maradt egy percre, azon tűnődött, vajon helyesen döntött-e. Aztán felderült az arca.

– Nos, még van néhány óránk Velencében. Használjuk ki! Szeretném megnézni a Galleria dell' Accademiát, ott van a létező legjobb velencei képgyűjtemény. Menjünk, oké?

– Biztos, hogy jól érzed magad? Brody levette a jeges borogatást.

– Csodásán érzem magam! Tudtad, hogy itt állították ki Giorgione *Vihar*-ját, Carpaccio képét, a *Szent Orsolya legendáját*, és Tizianótól a *Mária bemutatását*? – áradozott Brody. – A tizennegyedik századi mesterektől a tizennyolcadik század közepéig alkotó nagy festőkig az összes nevezetes kép megtalálható.

Indy vállat vont.

– Menjünk. Megkérdezem Elsát, nem akar-e csatlakozni hozzánk.

A lány nem tűnt túl lelkesnek. Úgy látszott, megviselték az átélt események, amelyek utóhatását még nem heverte ki. De az is lehet, hogy azért volt lehangolt, mert azt hitte, csupán a véletlennek köszönhetik, hogy túléltek az egészet.

– Azt hiszem, kihagyom a galériát – mondta végül. – Inkább vásárolok valamit vacsorára.

– Csatlakozhatnék? – kérdezte Indy, mert nem bánta volna, ha a délután hátralevő részét kettesben töltik el, míg Brody a múzeumokat járja. Sőt még a vacsorakészítésben is segédkezhetne.

Elsa megrázta a fejét.

– Csak menjen el Marcusszal, majd találkozunk, ha visszaérkeznek.

Hát ennyit a romantikus vacsoráról – gondolta Indy és elment átöltözni.

Alig öt percet kellett sétálni az apartmantól, s máris a Ponte dell' Accademia nevű fahídhöz érkeztek, amely átvírt a Canal Grandén. Velencében legalább négyszáz híd volt, de csupán három keresztezte a főcsatornát. A hidat öt éve, a gazdasági válság idején építették, és látszott, hogy ideiglenes alkotmányról van szó.

Megálltak a híd közepén és körülnéztek. Balra, a Szent Márk-bazilika távolságában egy tizenegyedik századi bizánci emlékművet láttak. A templom külseje a tizenharmadik századot idézte, és Indynek eszébe ötlött Bizánc megsarcolása a negyedik keresztes hadjárat idején. Jobbra a Dogé-palota volt látható, tetején obeliszk sorakoztak.

– Végiggondoltam a dolgot, Marcus. Nem tetszik nekem, hogy egyedül indulsz el.

– Indy, biztos vagyok benne, hogy apád támogatná az ötletet. Ha várunk még egy ideig, annak a különös testvériségnek az erőszakos emberei megtalálhatják a kelyhet, s akkor ki tudja, mi fog történni a Grállal.

– Nem akarlak visszatartani. De mielőtt elutazol, vedd fel a kapcsolatot Sallah-val, találkozzatok Iskenderumban.

Brody beleegyezően bólintott, Sallah mindkettőjük régi jó barátja volt. Amikor Indy a Frigyládát hajszoalta, Sallah többször is megmentette az életét. Indy sokkal biztosabb lenne abban, hogy Brody megtalálja a Grált, ha Sallah vele lenne.

A következő két órát az Akadémia képtárában töltötték. Brody lelkes és hozzáértő idegenvezetőnek bizonyult, egyik képet értelmezte a másik után. Azt is megjegyezte, hogy a velencei reneszánsz egy kissé paradox volt, hiszen Itália egy részéhez hasonlóan

nem rendelkezett római örökséggel, a város kelet és nyugat között terült el, az ókor és a középkor közötti időkben. Velence megőrizte a korai keresztény hagyományokat, ennek eredményeképpen a reneszánsz nem csupán átvette a stílusokat, hanem igazi újjászületéssé vált, sőt itt születtek meg az itáliai reneszánsz legjobb alkotásai.

Indy érdekesnek találta a festményeket, de őt nem nyűgözték le annyira, mint Brodyt. Az egyetemen mindig azt mondogatta tanítványainak, hogy van némi átfedés a művészet és az archeológia között, s egy darab megkövesedett ürülék legalább olyan érdekes és figyelemreméltó lehet, mint egy festett kerámia vagy egy művészien megmunkált aranytárgy.

Eltelt egy óra. Indy figyelmeztette Brodyt, hogy kezd fáradni, nem beszélve arról, hogy barátja friss sebe is sajoghat, így nem ártana, ha lepihenne.

– Jól vagyok, Indy. Egy kis agyrázkódás és némi fejfájás, ennyi az egész. Reggelre rendbejövök.

De Brody is egyetértett vele abban, hogy ideje hazamenniük.

Ahogy közeledtek a lakosztályhoz, Indy egyre nyugtalanabb lett, úgy érezte, mintha egy tucat vékony tűvel szurkainak a tarkóját. Az eltelt évek alatt megtanulta, hogy oda kell figyelnie erre az érzésre. Valami veleszületett figyelmeztető jelzés volt ez, ami már többször segített rajta.

Amikor lakosztályuk bejáratához értek, ismét megbizonyosodott arról, hogy a figyelmeztetés jókor jött. Az ajtó résnyire nyitva volt, Indy bekukucskált, aztán óvatosan belépett és körülnézett.

– Elsa? – szólalt meg bizonytalanul.

A kérdés visszhangtalanul halt el a levegőben.

– Elsa? – ismételte meg emeltebb hangon. Most sem kapott választ. Elűnt, mint apa. Indy hátán a hideg szaladgált.

– Megnézem a konyhában – szólalt meg Brody.

Indy besietett a hálósobájába és észrevette, hogy a helyiséget átkutatták. A matrac a padlón hevert, a fehérneműket széthányták.

– Ó, Istenem! Mi történhetett vele?

Átviharzott a halion és Elsa szobájához lépett. Megállt, mély lélegzetet vett és lassan elfordította az ajtógombot. Ezt a szobát is átkutatta valaki. A betolakodó szétdobálta a ruhákat és felhajtotta a lepedőt is.

Hol a pokolban van ez a nő?

Éppen kihátrált a szobából, amikor távolról egy tompa hangot hallott. Visszalopózott a haliba, most már jobban, kivehetőbben észlelte a hangot. Egy nő énekelt, a dal a fürdőszobából szűrődött ki.

Indy résnyire nyitotta az ajtót.

– Elsa?

– Hello, Indy!

A víz felszínén fürdőhab úszott, a nő a kádban feküdt. Derűsen Indyre mosolygott. Nyakát buborékok vették körül, mintha furcsa, áttetsző gyöngyökből készült láncot viselt volna, keskeny, fehér válla kiemelkedett a habokból.

– Ide figyeljen, kislány! Az emberek aludni szeretnének. – Indy kilépett a fürdőszobából, megnyugodott, hogy minden rendben van, s hagyta, hogy a lány élvezze a fürdést.

Visszatért a szobájába és megszemlélte a felfordulást. Bárki is lopakodott be ide, minden bizonnyal elrejtőzött, mikor Elsa visszatért a vásárlásból, s az után kutatta át a szobát, hogy a nő fürödni ment.

Várt egy darabig, hallotta, hogy Elsa dúdol a szobája felé vezető folyosón.

Indy az órájára nézett és megsaccolta, mennyi időt vesz igénybe, hogy új dallamot kezdjen.

Elsa felsikoltott, Indy elmosolyodott. Lépéseket hallott, és kitárta szobájának ajtaját. Elsa fürdőköpenyt viselt, a haja még nedves volt.

Vacogó fogakkal rontott be Indyhez.

– A szobámat...

– Az enyémet is... Elsa megrázta a fejét.

– Mi a csudát kereshettek?

Indy előhúzta zsebéből a Grál-naplót és az asztalra dobta.

– Ezt keresték.

– Doktor Jones Grál-naplója magánál volt!

– Aha.

– Nem is említette – csóválta meg a fejét. – Nem bízok bennem.

Indy észrevette, hogy Brody kukkant be a szobába, minden rendben van-e, de miután észreveszi, hogy a dolgok

személyes fordulatot vettek, gyorsan visszahúzódik.

– Nem ismerem magát – Indy belenézett a kék szemekbe és végigsimított a lebiggyesztett ajkakon. Krisztusom, de nehéz ellenállni neki. – De lehet, hogy szeretném jobban megismerni!

– Én is így vagyok vele – sóhajtott fel Elsa. – Attól a pillanattól kezdve, hogy megláttam.

– Ez mindig így van magánál?

– Nem, soha, de nagyon jó érzés.

Indy közelebb lépett és megérintette az arcát.

– Ne bízzon benne, Elsa!

– Ezt hogy érti?

– Veszélyes lehet. Élve kell kikerülnie belőle, azt jelenti.

– Valóban? – félénken elmosolyodott, a régész már egészen közel állt hozzá, megfogta az állat, felemelte és lágyan megcsókolta. Érezte a fogkrém és a

szappan illatát. Elsa felágaskodott, Indy erősen rátapasztotta száját a lányéra, s az szenvedélyesen viszonzta a csókját.

– Vigyázzon rám, Indy – suttogta, meleg lehelete megborzongatta Indy fülét. A férfi a fürdőköpeny övét babrálta.

– Tegnap nagyon jól vigyázott magára, ahhoz képest, hogy művészettörténész.

– Maga semmit sem tud a művészettörténészekről, doktor Jones, ugye?

– Csak annyit, amennyit szeretnék.

– Örülök neki, Indiana Jones.

Elsa fellebbentette a haját és Indyhez simult. Átölelte a férfit és hosszan megcsókolta. A csók olyan heves volt, hogy Indy foga az ajkához ütődött.

A régész a kézfejevel letörölte a szájáról egy csepp vért.

– Maga veszélyes!

– Talán az vagyok, de ezt maga is elmondhatja magáról.

Elsa szeme ragyogott. Nehezen lélegzett, várta, hogy Indy közeledjen hozzá. Arcán mosoly derengett. Haját lágyan lebegtette az esti szellő, amely a nyitott ablakon hatolt be a szobába. Odakinn egy gondoliere énekelt.

– Ah, Velence! – mondta Indy félhangosan és becsukta a hálószoa ajtaját.

12.

A Brunwald-kastély

Ausztria/Németország

Az autókölcsönzőből való Mercedes Benz simán gurult az ausztriai Alpok éles hegyi kanyarjai között. Amikor elindultak, az ég tisztán kéklett, de késő délutánra, mire Indy és Elsa a német

határra ért és a Brunwald-kastély felé vette útját, viharfelhők gyülekeztek a horizonton, és távoli mennydörgés jelezte a közelgő vihart.

Éppen megfelelő idő egy baráti látogatásra – gondolta a régész és Elsára kacsintott.

A lány előrehajolva ült az első ülésen. Szőke haját hátrafésülte és kontyba tűzte, a halványodó fény megvilágította bájos arcvonásait – szépen ívelt száját és egyenes orrát, amelyet rózsaszínre festett a beáradó hús levegő. Indy visszagondolt a szenvedélyes velencei szerelmes éjszakára és megsimogatta a lány tarkóját. Elsa bőre száraz volt és hűvös, amikor Indyre nézett, halványan elmosolyodott, úgy, mint akinek sok minden jár az eszében.

– Ha túl leszünk mindenen – gondolta a régész –, vajon lehetséges lesz-e, hogy ő és Elsa...

Nos, nem tudta biztosan, de gondolt valamire. Elsa érdeklődött az egyetem iránt, a régészeti és művészettörténeti előadásokról kérdezősködött és célzott arra, hogy szívesen meglátogatná ott – ki tudja, mi történhet.

Indy behajtott az előkertbe. A szélvédőn át látta a fenyegetően magasodó kastélyt, amely bevehetetlennnek tűnt. A felső emeletek sötét ablakaiból nem szűrődött ki fény, az épület tömör kőtömbnek látszott.

Indy kíváncsi volt rá, vajon melyik lehet az apja szobája, ha egyáltalán kapott egyet. Talán a pincében hever megláncolva. Esetleg már nincs is életben.

Nem. Erre gondolnia sem szabad.

Most nincs idő a komor gondolatokra. Fogalma sem volt róla, hogy fog rájönni, hol tartják fogva az apját, s halvány sejtelme sem volt arról, hogyan fogja kiszabadítani. Talán nincs is itt.

Hátha Kazim ezzel a trükkel akarta elterelni a Grál nyomáról.

– Itt volnánk – szólalt meg nyugodtan. Tarkójában a veszélyre figyelmeztető ismerős bizsergést érezte. Igen, az apja itt van, ebben már egészen biztos volt.

– Tiszteletet parancsoló épület, nem? – jegyezte meg Elsa.

– Tud valamit róla?

– Generációk óta a Brunwald családé. Nagy hatalmú urak voltak ezen a vidéken, de nem örvendtek mindig közkedveltségnek.

Indy a kastélyhoz közel észrevett egy tavacskát, amelynek felszínén magányos hattyú úszkált. Hosszú nyaka kecsesen görbült, hófehér tollazata szinte világított a sötét vízen. A régész visszaemlékezett apja Grál-naplójára. A hattyú jelképezte a Grál keresésének harmadik fokozatát és valami olyasmit jelentett, hogy felül kell emelkedni a testi és lelki gyengeségeken.

Indy gyenge pontja Elsa volt. Úgy csillapította le a vágyait, hogy pontosan úgy érezte magát, mint a vándor, aki napok óta a sivatagban botorkál, végre egy oázishoz ér, amelynek kiszáradt a kútja. Indy mohón akarta a lányt, s az teljesítette minden kívánságát. Miért is akarna ő vagy bárki más felülemelkedni ezeken a gyönyörűségeken?

– Mire gondol? – kérdezte Elsa.

– Semmi különösre.

– Veszem észre – mondta a nő lágyan.

Indy összeráncolta a homlokát. Cseppet sem tetszett neki, hogy érzelmei így napvilágra kerültek.

Elsa a tarkójához nyúlt és kiszabadított néhány hajtincset a gallérjából. Indynek úgy tűnt, mintha ez egyfajta elbocsátás lenne, jelzés, hogy ideje indulniuk. Hátranyúlt a korbácsáért és megpróbált a kezében lévő dologra összpontosítani. Derekára tekerte, majd kiszállt a kocsiból.

– Mihez kezd most? – kérdezte Elsa, miközben a kastély felé lépkedtek.

– Nem tudom, majd kitalálok valamit.

Indy megkopogtatta az ajtót és várt. Az égen villámok cikáztak. A vihar dőreje már közlelről hallatszott és eleredt az eső is. A vízcseppek gyöngyszemként csillogtak Elsa hosszú, jól szabott kabátján.

– Kölcsönadná a kabátját?

– Fázik?

– Nem, csak van egy ötletem.

A lány kibújt a kabátból és Indy gyorsan a vállára terítette, hogy eltakarja bőrzakóját és az ostort, éppen akkor, amikor a tömör faajtó feltárult.

– Éppen ideje! Hogy képzeli, hogy egész nap itt hagy minket ácsorogni az ajtóban! – Indy furcsa hanglejtéssel beszélt, kölcsönvette egy angol főrend döllyfös stílusát és szándékolt arroganciával folytatta.

– Csuromvizesek lettünk.

Miközben szónokolt, hátrébb tolt a komornyikot és Elsát magával húzva belépett. Tüszentett egyet.

– Szép dolog, jól megfáztam.

Arcát zsebkendőjébe temette, Elsa meglepetten bámult rá.

– Be vannak jelentve? – a komornyik kérdése barátságtalanul hangzott.

– Ne beszéljen ilyen hangon *velem*, jóember, hanem szedje a lábát és közölje Brunwald báróval, hogy lord Clarence Chumley és kísérője óhajtják megtekinteni a gobelineket.

– A gobelineket? Indy Elsára nézett.

– Te jó ég, ez az ember nem komplett! Gondolja, hogy hallotta, amit mondtam?

– visszapillantott a komornyikra és folytatta.

– Ez egy kastély, nem? Vannak gobelinjeik?

– Ez valóban kastély, gobelinek is vannak a falakon, de ha maga angol lord, én Jesse Owens vagyok.

– Hogy merészel! – háborodott fel Indy, s mesterkélte, angol akcentussal lökte ki a szavakat, majd egy jól irányzott ökölcsapással leterítette a komornyikot.

A férfi úgy hemperedett végig a köpadlón, mint egy hirtelen beindult felhúzzható játék. Indy megdörzsölte a kezét.

– Az idegeim! – még mindig enyhén affektálva beszélt. – Hallotta, hogy beszélt velem ez, kétségbevonta a származásomat, a méltóságomat, a tehetségemet?

Elsa nevetve megrázta a fejét és segített a férfinak behúzni a komornyikot a sarokfülkébe.

– Hihetetlen! Nagyon meggyőző volt, lordom. Indy felegyenesedett, megragadta Elsa kezét és a tágas, boltozatos előcsarnok felé tuszkolta.

– Oké, lássunk munkához!

Kibújt Elsa kabátjából, a lány felvette, majd siettek tovább a foyér-ba. A nő

súgni akart valamit, de Indy az ajkára tette ujját.

Hangok közeledtek.

Megálltak. Indy gyorsan körülpillantott, majd behúzódta egy nagy szobor mögötti alkóvba. Néhány náci tiszt sétált el előttük. Egyikük hangosan nevetett valamin, amit a másik mondott, a hangok visszhangoztak az előcsarnokban.

– SS-ek, tudhattam volna – suttogta a régész, amikor a férfiak eltűntek.

Előővakodtak rejtekhelyükről és továbbindultak az előcsarnokban.

– Mit gondol, hol tartják fogva apát?

– A pincében.

– Humorizál?

Bár kissé túl közel áll ahhoz, amire korábban gondolt.

Egy inas tűnt fel a folyosón, nagy zsúrkocsit tolva maga előtt, amelyen egy lakoma maradványai heverték.

Indy és Elsa a lépcső mögé bújva nézték. Már jó néhány órája nem ettek, ezért mohó pillantásokat vetettek a maradékokra. Indy a gyomrára tapasztotta a kezét, hogy megakadályozza a korgását. Kíváncsi volt rá, vajon apja vacsorájának nyomait látja-e. Remélte, hogy így van, mert foglyot nem traktálnak ilyen étkekkel.

Hosszú ideig rejtőzködtek a lépcső alatt. Indy ismerkedett a hellyel, ki kellett következtetnie, hány ember lehet itt, milyenek a szolgálati szokások, ha egyáltalán vannak itt ilyenek, és hogyan használhatná ki azokat.

Mennydörgést hallott, az eső a fejük felett lévő ablakot csapkodta.

Elsa gyomra kordult egyet az éhségtől.

Indy válaszolt rá.

Egymásra néztek és csendesen elnevették magukat.

A fölöttük lévő lépcsőn lépések koppantak, ez felkeltette Indy figyelmét.

Az inas, akit egy német katona kísért, tálcával a kezében lépkedett lefelé. A tálcán bádogedény volt, amelynek oldalához egy fém kanalat láncoltak. *Megérkezett apa vacsorája.*

– Ez sokkal inkább fogolykosztnak látszik – suttogta, ahogy a másik kettő kikerült a látóteréből.

– Én is attól tartok.

Eljött a cselekvés ideje. Előbújtak rejtekhelyükről és felfelé igyekeztek a lépcsőn. Elmentek egy félig nyitott ajtó mellett, ahonnan hangok szűrődtek ki. Indy bekukucskált a résen, nácikat látott, akik buzgón tanulmányoztak néhány műalkotást.

Zsákmány – gondolta.

Hitler arra törekedett, hogy Európa műalkotásaiból és a primitív korok emlékeiből annyit halmozzon fel, amennyit csak tud, de nem csupán a valódi érték érdekelte. Indy jól tudta, hogy Hitler különösen érdeklődik az ősi,

misztikus tárgyak iránt, amelyekről azt hiszi, hogy növelik hatalmát és a segítségükkel ki tudja terjeszteni birodalmát.

A nációkkal kellett megküzdenie, amikor a Frigyláda keresésére indult. Végül megtalálta az ősi ereklyét, ám a tökfilkó németek el akarták orozni előle. Egészen addig nem értette meg Hitler indítékait, amíg szemtanúja nem lett a Frigyládában rejlő erőnek, amelynek mibenlétét nem tudta megfejtetni. Végül sikerült eljuttatnia a Frigyládát az Államokba, de az ottani bürokrata rákattintott a kezüket erre a hihetetlenül értékes és rejtélyes tárgyra, amely – tudomása szerint – jelenleg egy poros raktárházban szunnyad valahol.

Arról is hallott valamit, hogy Hitler azt a lándzsát kerestette, amelyet a római katona döfött Krisztus oldalába. És a Harmadik Birodalom vezére kétségtelenül rá akarja tenni kezét a

Grálra, a szent kehelyre, amelybe Jézus vére ömlött. Most már biztos volt benne, hogy ezért tartják fogva apját itt, a kastélyban.

Visszahúzódott az ajtóréstől, és Elsával együtt csendesen továbblépkedtek a folyosón, amelynek végén három ajtót láttak. Indy egyikről a másikra nézett, majd a bal oldalra bökött.

– Ez az.

– Honnan tudja? – suttogta Elsa. Indy egy vezetékre mutatott.

– Mert ide bevezették a villanyt. Keresek egy másik utat, ahol bejuthatok.

Visszafelé lépett, gondolkodott egy kicsit, majd odament a szomszédos ajtóhoz.

Megforgatta a kilincsgombot: az ajtó zárva volt. Belenyúlt az övéen függő tasakba és előkotort egy hosszúkás szerszámot. Úgy tűnt, egy emberöltő telt el azóta, hogy utoljára használta, akkor,

amikor behatolt a kapitány kabinjába, hogy a széfből visszaszerezze Coronado keresztjét. Pedig alig két hete történt a dolog. Becsúsztotta a vékony eszközt a kulcslyukba, megmozgatta, aztán újra elfordította a gombot. Az ajtó nyikorogva kitárult.

A szobában halvány fény derengett. Majdnem üres volt, csupán egy ágy és egy asztal volt benne. Amint Elsa is belépett a szobába, Indy gyorsan becsukta az ajtót.

– Mi ez? – mutatott a lány a betörőszerszámra, amelyet Indy éppen visszacsúsztatott az övén függő táskába.

– Üzleti titok.

– Aha, úgy érti, hogy erről nem beszél a diákjainak? – kérdezte Elsa színlelt meglepetéssel.

– Csak a kiválasztottaknak – válaszolta Indy és az ablakhoz ment.

Az eső vadul dobolt az üvegtáblákon. Indy felhúzta a rolót, majd kinyitotta az ablakot és kidugta a fejét. Odakinn majdnem sötét volt. Az esőcseppek az arcába csapódtak és megnedvesítették a haját. Hunyorgott, majd belemélyesztette tekintetét a kinti homályba. Az ablak alatt egy keskeny párkány vezetett a szomszéd szobába, majd néhány lábbal odébb hirtelen véget ért.

Indy visszahúzta fejét a szobába és meglazította derekán a korbácsot.

– Mit akar csinálni?

– Kiállok az esőre.

Elsa kipillantott az ablakon.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy kimegy?

Indy letekerte derekáról a korbácsot.

– Nem hiszem el – hitetlenkedett a lány.

– Nézze csak meg, semmi az egész!

Kihajolt az ablakon és átlendítette az ostort egy vízköpőn, amely éppen a szomszédos szoba felett emelkedett ki a kastély falából. Tökéletes találat volt: a korbács rácsavarodott a vízköpő vastag nyakára. Indy keményen megrántotta, biztos akart lenni benne, hogy megbírja a testsúlyát.

Átlépett az ablakpárkányra és visszanézett Elsára.

– Maradjon itt! Hamar visszajövök.

– Indy, ez örülség! Nem teheti. A régész legyintett.

– Ne aggódjon, gyerekjáték. Rögtön itt leszek.

Indy kilendült az ablakon, lábai a levegőben kalimpáltak. De minden rendben volt. Könnyűnek tűnt a dolog, ámbár egy tényezőt nem vett számításba. Az esőtől síkos párkányon megbillent, a sima felületen nem tudott megtámaszkodni, talpa megcsúszott, térde megroggyant, egy pillanatig

bizonytalanul ingadozott, de aztán elkapta az ostort és visszanyerte egyensúlyát.

Következő képesként át kellett hatolnia a redőnyökön, amelyek páncélként védték az ablakot. Megrántotta, de szorosan zártak. Újra neki akart rugaszkodni, de ekkor zajt hallott. Lenézett és náci öröket vett észre, akik kutyák kíséretében zseblámpafénynél portyáztak.

Úgy látszik, megtalálták komornyikot.

Az egyik fénysugár a kastély falát pásztázta és éppen feléje irányult. Az ablakmélyedésbe simult és lélegzetvisszafojtva állt. *Az ostor!* Le kellett volna szednie a vízköpőről, de már késő volt. A fény fölötte táncolt. Várt, szusszanni sem mert. Aztán távolodó lépteket hallott. A nácik nem vették észre sem őt, sem a korbácsot.

Újból a redőnyök felé fordult. Ujjait a két szárny közötti nyílásba csúsztatta és

olyan keményen megrázta, ahogy csak tudta. Meg sem moccantak. Most vállál rugaszkodott neki, de így sem ért célt.

Oké – gondolta. Sokkal drasztikusabb eszközöket kell alkalmazni. De ezúttal tökéletesen kell mennie a dolognak. Egy villám fényénél észrevette, hogy az eső csendesedik. Amikor meglátta a villanást, számolni kezdte a másodperceket, amíg meg nem hallotta a dörgést. Kénytelen volt módosítani a számításain, mert úgy tűnt, hogy a vihar hamarosan elül. Nekirugaszkodott és két lábbal keresztültört a redőnyökön. Pontosan időzítette a rúgást, éppen akkor csattant a talpa, amikor az ég dörgött.

Bezuhant a szobába, térdén és kezén landolt. Eső és hideg süvített be a törött ablakon keresztül. Felpattant és körülnézett. Úgy vélte, hogy apja nincs itt, ám ekkor valami súlyos tárgy csapódott a tarkójára.

Indy megbotlott, majd féltérdre esett. Szédült, káprázott a szeme, segítségkérően pillantott körbe, amikor valaki kilépett az árnyékból.

– Junior!

– Igen, uram! – válaszolt rögtön, egy felrémllett gyermekkori reflex alapján. Megrázta a fejét, tekintete az apjára esett.

– Te vagy az! Junior!

Indy feje kitisztult. Most már mérges volt.

– Ne hívj így!

– Mi az ördögöt csinálsz itt?

Indy azt hitte, hogy a nácik kissé megzavarták apja fejét.

– Mit gondolsz? Azért jöttem, hogy kiszabadítsalak innen.

Henry lenézett a kezére, zavarba jött és elszörnyedt attól, amit látott.

– Várj egy percet!

Indy megfeszült, visszafojtotta a lélegzetét és ránézett.

– Mi baj van?

– Tizennegyedik század vége, Ming dinasztia – mormolta Henry.

Indy összeráncolta a szemöldökét, majd rájött, hogy miért van az apja úgy elkeseredve.

– Megszakad a szívem – jelentette ki Henry.

– Nekem meg beszakadt a fejem.

Még mindig a váza cserepeit nézve, Henry folytatta.

– Soha nem fogom megbocsátani magamnak. Indy félreértette apját, aki még mindig a vázáról beszélt.

– Felejtsd el, jól vagyok.

– Hála Istennek!

Henryn némi megkönnyebbülés látszott, amint a váza roncsait vizsgálta.

– Hamisítvány. Nézz csak ide, megállapítható a...

–...keresztmetszetéről – mondta Henry és Indy egyszerre, majd egymásra néztek és elvigyorodtak.

– Sajnálom, hogy fejbecsaptalak – szólalt meg Henry habozva, mintha most látná először a fiát. – Azt hittem, valaki azok közül.

– Azok az ajtón át jönnek be – jegyezte meg Indy –, nem az ablakot használják bejáratul.

– Jó érv, de jobb félni, mint megijedni. Ezúttal tévedtem. De, Istenemre, milyen igazam volt, amikor elküldtem neked a naplót. Ereztem, hogy történni fog valami. Megkaptad?

– Megkaptam és használtam is – bólintott Indy. – Megtaláltam a katakombá bejáratát. Henry izgatott lett.

– A könyvtáron keresztül, ugye? Valóban rátaláltál?

– Így van – mosolyodott el Indy és örült annak, hogy apja végre valami

olyasmitől van meghatva, amit ő vitt véghez.

– Tudtam! – öklével a levegőbe csapott. – Hát persze, hogy tudtam! És Sir Richárd sírja?

– Azt is megtaláltam. Henrynek elakadt a lélegzete.

– Tényleg ott pihent? Láttad őt?

– Azt, ami megmaradt belőle.

– És a pajzs... Sir Richard pajzsának felirata? – Henry suttogó hangjából izgatott reménykedés csendült ki.

Indy bólintott, hatásszünetet tartott, majd egy szóval válaszolt.

– Alexandretta.

Henrynek tátva maradt a szája. Hátralépett, megdörzsölte a szakállát, megpróbálta feldolgozni magában az imént hallottakat. Gondolataiba merülve dörmögött magának.

– Alexandretta, természetesen. A keleti birodalomból vezető zarándokút mentén.

– Arcán öröm tükröződött, visszafordult Indy felé. – Junior...

A régész összerezsent. Ismét szóvá akarta tenni apjának, ne hívja őt gyermekkori nevén, de a pillanat nem volt alkalmas erre.

Henry folytatta.

– Véghez vitted...

– Nem, apa, ez a te műved! A tudás és a kutatás negyven évének köszönhető.

Henry szeme felcsillant, egy láthatatlan pontra meredt Indy válla fölött.

– Bárcsak ott lehettem volna! – tekintete fiára tévedt. – Milyen volt?

– Tele volt patkányokkal.

– Patkányokkal?! – Henryt már nem érdekelték annyira a kaland részletei.

– Igen, hatalmas példányok voltak.

– Értem.

– Patkányokról szólva... hogy bántak veled a nácik?

– Hát... adtak nekem még egy napot, hogy beszéljek, aztán durvábbak lettek

volna. De egy szót sem mondtam nekik, Junior. Úgy képzeltem, ha engem meg is ölnek, te befejezed a kutatást. Tudtam, hogy számíthatok rád, hogy elrejtetted a naplót a nácik előtt.

Indy a zsebéhez kapott, megérintette a notesz körvonalait.

Képzeld, apa! Nincs is olyan jól elrejtve a nácik előtt.

– Igen, úgy vélem... – hirtelen kényelmetlenül érezte magát. – Jobb lenne, ha odébbállnánk.

Visszhangzó puffanás szakította félbe szavait. Az ajtó felé pördült, amely kivágódott, és három náci masírozott be a szobába. Ketten közülük géppisztolyt szegeztek rájuk, a harmadik, egy SS-tiszt, megszólalt.

– Doktor Jones!

– Igen – válaszolta Henry és Indy egyszerre.

– Meg akarom kapni azt a könyvet.

– Milyen könyvet? – kérdezték ismét egyszerre. A tiszt gúnyosan mosolyogva Indyre nézett.

– A maga zsebében lévő naplót.

Henry fojtottan felkacagott, Indy pedig azt gondolta, Istenem, mindjárt kidobom a taccsot.

– Maga tökfej! Tényleg azt hiszi, a fiam olyan ostoba, hogy magával hurcolja a naplót különböző helyekre, ráadásul ide is?

Henry félbeszakította mondanivalóját és lassan Indy felé fordult.

– Ugye, nincs nálad, Junior?

– Hát... – Indy kényszeredetten mosolygott.

– Csak nem? – dörrent rá Henry.

– Úgy áll a dolog.

– Nálad van! Atyaisten!

– Nem beszélhetnénk meg ezt később, apa? Nem hiszem, hogy most...

– Ezzel az erővel a Marx testvéreknek is elküldhettem volna – füstölgött Henry. Indy pattintott egyet az ujjával.

– Ne vedd annyira a szívedre, apa.

– Mit gondolsz, miért küldtem el éppen *neked*? – a nációkra mutatott. – Nehogy az ő kezükbe kerüljön!

– Azért jöttem, hogy megmentselek – bökte ki Indy bizonytalanul, és a gépfegyverekre sandított. Henry arca elvörösödött a méregtől.

– És téged ki fog megmenteni, Junior? – ordította.

A következő pillanatokban olyan gyorsan zajlottak az események, hogy később Indy alig tudta elhinni, hogy mindezt ő cselekedte. Tekintete lángot vetett, orrcimpái kitágultak a dühtől. Úgy nézett Henryre, hogy az megvolt győződve róla, fia leüti a következő másodpercben. Hátrahúzódott, hogy elkerülje a csapást. De ehelyett Indy az egyik náci felé sújtott és kikapta kezéből

a géppisztolyt. Egy gyors ütéssel felcsapta a másik fegyver csövét a levegőbe. A golyók a mennyezetbe csapódtak.

Egy szempillantás múlva Indy ujjá a gépfegyver ravaszára feszült.

– Már mondtam neked – kiáltotta, miközben a három nácit a padlóra kényszerítette –, hogy ne nevezz Juniornak! – s tüzelt.

Henry hitetlenkedve bámult a vérző holttestekre.

– Nézd, mit csináltál! Megölted őket – hördült fel rémulten.

Indy megragadta a karját és kivonszolta a szobából. Megfogta a szomszédos helyiség ajtajának gombját, ahol Elsa várakozott, és elfordította.

– Nem tudom elhinni, amit tettél – suttogta Henry rekedten, a meglepetéstől tágra nyílt szemekkel. – Megölted azokat az embereket!

Indy belökte az ajtót.

– Mit gondolsz, *ők* mi a fenét akartak csinálni velünk?

Henry összehúzta a szemöldökét, mintha felmentést keresne fia erőszakosságára.

Indy becsapta az ajtót és felemelte kezét, hogy intsen Elsának: ideje továbbállni. Karja hirtelen megmerevedett, egy náci képébe bámult. A német izmos karja úgy fonódott a nő dereka köré, mint egy megtermett kígyó. Másik kezében egy Lügert tartott, amelyet Elsa fejének szegezett.

– Abbahagyhatja, doktor Jones!

Magas fickó volt, ezredes. Világító fogsor, apró, sötét szemek, egy féreg szemei. Ha meg kellett volna határozni a *brutális* szó megfelelőjét, semmi kétség, a tipikus példa itt állt előtte.

– Tegye le a fegyvert, most rögtön! – parancsolta az ezredes, iskolás akcentussal ejtve az angol szavakat. –

Hacsak nem akarja hölgyismerőset holtan látni.

– Ne hallgass rá – szólalt meg Henry.

– Dobja el a fegyvert! – követelte az ezredes újra.

– Ne! – kiáltotta Henry. – Ő velük van!

– Indy, kérem – esedezett Elsa, szeme tágra nyílt a félelemtől.

– Ez a nő náci – kontrázott Henry.

– Micsoda? – rázta meg a fejét Indy zavartan. Nem tudta, mit tegyen. Elsára, majd apjára nézett. Mindenki egyszerre kiabált.

– Bízzál bennem! – ordította Henry.

– Indy, ne! – könyörgött Elsa.

– Megölöm a Fräuleint – szúrte fogain keresztül a szót az ezredes.

– Csak rajta – biztatta Henry.

– Ne lője le! – kiáltotta Indy.

– Nem fogja – válaszolt Henry.

– Indy, kérem – esedezett Elsa. – Kérem, tegye, amit mond!

– Az Isten szerelmére, ne hallgass rá!
– dörrent rá Henry a fiára.

– Elég, a nő meghal – az ezredes Elsa füle mögé szorította a Lüfert. A nő felsikoltott a fájdalomtól.

– Várjon! – Indy ledobta a géppisztolyt és odább rúgta.

Henry felhördült.

Az ezredes elengedte Elsát és Indy felé lökte. A nő a régész karjai közé bújt és arcát a mellére hajtotta.

– Sajnálom, Indy.

– Minden rendben van – vigasztalta a férfi.

– Annyira sajnálom – Elsa belenyúlt Indy zsebébe és előhúzta a Grál-naplót, majd szomorúan rámosolygott. – Most jobb lett volna, ha hallgat az apjára.

– Sose hallgatott rám – szólalt meg Henry elkeseredetten. – Soha...

Elárulva

Elsa kibontakozott Indy karjából és a náci ezredes felé mozdult. A régész szótlanul, megkövültén állt és gyűlölte a fasiszta arcán előmlő önelégült mosolyt, s a nő szeméből sugárzó édes ártatlanságot. Meg akarta ragadni Elsát és addig rázni, amíg mindent el nem mond neki. Tudni akarta, hogy miért cselekedett így.

Az ezredes felemelte a géppisztolyt, Indy a helyén maradt. Csak bámult a nőre. Hogyan tehette ezt velem? – gondolta.

Elsa elmosolyodott, mintha meghallotta volna a gondolatait. Indy végre elfordította róla tekintetét és apjára pillantott. Henry kővé dermedten állt. Nem csoda, hogy még mindig Juniornak nevez – gondolta Indy, aki az

eseményektől letaglózva legalább olyan döbbenten állt, mint az imént apja, amikor meglátta, hogy bezuhan a szomszédos szoba ablakán.

– Maguk ketten jobban tennék, ha követnének minket – szólalt meg Elsa hidegen, egy olyan nő hangján, akit Indy nem ismert. Még az arca is megváltozott, az álla erőszakosabb lett, akaratosan szegte előre, sápadt bőre porcelánfehér volt, szeme jeges pillantása megdermesztette Indyt.

Az ezredes jelentőségteljesen megemelte a géppisztolyt, Indy bólintott.

– Valóban jobban tesszük, ha követjük őket.

– Bárcsak választásunk lehetne – jegyezte meg Henry szemrehányóan.

Keresztülvonultak a kastélyon, a rájuk szegeződő puskacső előtt. Indy szinte érezte az apjából áradó undorodást, amely úgy sugárzott, mint a hő vagy valamilyen illat, amelyet könnyen

nyomon lehet követni, s ez nem csökkent egészen addig, amíg be nem léptek a folyosó túlvégén lévő főúri terembe.

A falakon értékes gobelinek és páncélöltözékek függtek. Hatalmas kandallóban tűz lobogott, a lángnyelvek sziszegve nyújtóztak, árnyékuk a szemközti oldalon és a mennyezeten tükröződött. Indy megérezte Elsa bőrének illatát, a lány mögöttük lépkedett a két náci őrrel, akik időközben csatlakoztak hozzájuk.

A németek hátrakötözték a két tudós karját. Profik – gondolta Indy és megpróbálta meglazítani a köteleket, amelyek fájdalmasan szorították a csuklóját. Mialatt a németek a kötözéssel foglalatoskodtak, Elsa csendesen tanácskozott Vogel ezredessel. Indy lopva körülpillantott. Több ablak is volt a teremben, de a harmadik emeleten voltak, s

összekötözött kézzel, rájuk szegezett fegyverekkel minimális esélyük volt a menekülésre. Mindemellett – gondolta Indy – a gondolatkísérlet sosem árt.

Igyekezett másra is odafigyelni és Elsára nézett, elképzelte, mit tenne vele, ha kiszabadulna. Láta, hogy a lány odasétál a magas hátú székhez, amely éppen a kandallóval szemben volt. Megállt mellette és elővette a Grál-naplót. Indynek feltűnt, hogy ül valaki a székben. Henryre siklott a pillantása, közelebb húzódott hozzá.

– Honnan tudtad, hogy náci? – kérdezte suttogva.

– Beszélt álmában.

– *Micsoda?* – Indy felkapta a fejét. – Úgy érted, hogy... te és az a nő?!

– Csend! – dörrent rájuk Vogel.

Elsa és az én öregem...

A részek hirtelen egészé álltak össze. A naplót keresve Elsa kutatta át a szobáját Velencében, majd felfordulást

csinált a saját szobájában is, hogy úgy tűnjön, mintha valaki betört volna az apartmanba.

Bevettem a dolgot.

– Nem bíztam benne. Te miért hittél neki? – mormolta Henry Indy felé fordulva. A széken ülő férfi felállt és válaszolt Henry kérdésére.

– Mert nem fogadta meg a tanácsomat. Ennyi az egész.

Indy tátott szájjal bámult Donovanra, aki elsétált előttük, méltóságteljesen és arisztokratikusán, viselkedése illet a teremhez. Jézus! Nem hitt a saját szemének.

– Nem figyelmeztettem magát, doktor Jones, hogy ne bízson senkiben? – szólalt meg Donovan jóindulattal a hangjában, és szórakozottan átpörgette a napló lapjait.

Indy nem volt képes visszavágni, egy szó sem jött ki a száján. Ez a férfi közölte vele, hogy apja eltűnt, hogy dr.

Schneiderrel kell találkoznia Velencében, ez a csibész mozgatta a figurákat a színfalak mögül. Bármilyen mondana, nem számít.

Minden olyan gyorsan történt. Az elmúlt percekben Elsa és Donovan egyaránt elárulta őt. S az mindennek a teteje, hogy Elsa ráadásul ágyba bújt az apjával, aki nemrégiben csapta fejbe egy vázával.

Henry méltatlankodva felhorkant, de amikor megszólalt, hangja öreg volt és fáradt.

– Lebecsültelek, Walter. Tudtam, hogy az anyádat is eladnád egy etruszk vázáért, de azt nem képzeltem, hogy a hazádat és a lelkedet is odaadod egy csomó örültnek.

Donovan nem figyelt Henryre. A ráncok elmélyültek a homlokán, ahogy egyre gyorsabban lapozgatta a Grál-naplót.

– Doktor Schneider – nyögte ki.

– Mi a baj? – lépett oda Elsa.

Donovan felemelte a naplót és Elsa felé mutatta.

– A noteszben van egy térkép, egy térkép, amelyen nincsenek feltüntetve a nevek – de megadja az ismeretlen város pontos irányát a titkos kanyonban, amely a Szent Grált rejt.

– Igen – válaszolta a nő. – A Félhold Kanyonról van szó.

– Hol van a *térkép*?

Elsa habozva vállat vont. Azt felelte, úgy tudja, hogy a naplóban kell lennie. Donovan elvörösödött a méregtől és Elsáról Indyre nézett.

– Hol vannak a hiányzó oldalak? Szükségünk van rájuk. Henry meglepetten és elismerően nézett a fiára. Indy elégedetten elvigyorodott.

– Csak az idejüket pazarolják, ha őt kérdezik – szólalt meg Elsa. – Nem fogja elmondani nekünk. És nincs is rá

szükség. Teljesen nyilvánvaló, hol vannak a hiányzó lapok.

Győzedelmes mosolyt villantott Indyre és Donovanhoz fordult.

– Odaadta Marcus Brodynak.

Henry szorosra zárta a szemét, mintha ezzel kizárhatná a valóságot. Amikor kinyitotta, pillantása Indyre esett.

– Marcus? Magaddal cipelted szegény Marcust? Istenem, ő nem képes az ilyesmire.

– Meg fogjuk találni – jelentette ki Donovan, nem törődve a két Jonesszal.

– Ne legyen olyan biztos benne – szólt oda Indy. – Két nap előnye van magukkal szemben, ez több, mint amire szüksége lehet.

Donovan eltűnődött a hallottakon. Indy tovább ütötte a vasat.

– Brodynak minden városban, innentől Szudánig jó barátai vannak. Beszél egy tucat nyelvet és ismeri a helyi szokásokat. Jó kezekben lesz, el fog

tűnni a maguk szeme előtt. Sohasem látják többé. Ha van egy kis szerencséje, már meg is találta a Grált.

Henry elvigyorodott.

– Ez nagyon hatásos – mormolta –, remélem, igazad lesz.

Donovan Indyhez sétált, miközben a férfi a festményeken lévő repedéseket tanulmányozta.

– Doktor Jones, sajnós nem fog addig élni, amíg kiderül, mi történik. Egyikük sem lesz szemtanúja a dolgoknak.

Olyan pillantást vetett Indyre, amelyből a régész arra következtetett, hogy Donovan többet tud, mint amennyit elmondott. Hirtelen eszébe jutott, talán Donovannak is lehet valami köze Coronado keresztjéhez. Talán nemcsak meg akarták akadályozni, hogy a kereszt a birtokába kerüljön, hanem annak is elejét akarták venni, hogy apja nyomába eredjen. Aztán, amikor a dolgok rosszul

sültek el – a napló eltűnt, Indy túlélte mindent –, megváltozott a szituáció.

De ez csak spekuláció volt. Biztos volt benne, ha rákérdezne, Donovan letagadna mindent és nem értené, miről van szó. Túl öntelt volt ahhoz, hogy beismerje: valaki túljárt az eszén.

– Valami az eszébe jutott, doktor Jones? Indy szótlanul meredt rá.

– Vigyék el őket! – parancsolta Donovan az öröknek.

Indyt és Henryt két székre ültették, majd háttal egymásnak mellmagasságban megkötözték őket. Két nagydarab német vigyázott rájuk. Egy másik teremben voltak, amelynek ablakait földig érő függönyök fedték, kizárva a szobából a nedves éjszakát. Ugyanúgy, mint ott, ahol Donovannal voltak kénytelenek szembenézni, itt is hatalmas kandalló állt az egyik oldalon, amelyben azonban nem lobogott a tűz, a terem sötét volt és hideg.

Néhány óráig összekötözve üldögéltek, majd Elsa és Donovan lépett be. Donovan németül kérdezte meg az őrköt, hogy viselkedtek a foglyok.

– Muszáj így összekötözve ücsörögnünk? – kérdezte Henry, miután az őr jelentette, hogy a foglyok nyugodtan viselték helyzetüket.

– Úriemberek vagyunk, nem közönséges bűnözők.

Donovan felnevetett.

– Az őrkkel együtt megnéztem, mit művelt a fiad odafenn. Három ember lelövését nem nevezném úriemberhez méltó viselkedésnek. Mi a véleményed, Henry?

– A társaságodat tekintve, Walter, nehéz válaszolni.

Donovan összefonta a karjait.

– Már nem tart soká, s egyikőtöket sem fogjuk megkötözni. Rövidesen mindennek vége lesz.

Indynek nem tetszett ez a hanglejtés, sem Donovan kuncogása, amely valahogy dühvel keveredve tört ki belőle. A maga sajátos módján – gondolta Indy – jól passzol a nácikhoz. Könnyen el tudta képzelni Donovant, amint éppen Hitlerrel cseveg a régiségekről és ereklyékről, azok értékéről és felhasználásukról.

A régész most Elsára nézett. A nő az árnyékban állt, de elég fény esett rá ahhoz, hogy észrevegye, Elsa őt figyeli. Szomorúnak látszott, visszahúzódónak, befelé nézőnek, de lehet, hogy ezt csak Indy képzelte. Egyáltalán, miért törődik vele, hogy a lány hogyan érzi magát? Átverte. Kihasználta. Elárulta. És lefeküdt az apjával.

Talán ezért nincs kibékülve magával.

Az ajtó kinyílt, és Indy Vogel ezredes hangját hallotta.

– Doktor Schneider, üzenet érkezett Berlinből. Azonnal vissza kell térnie –

konferencia lesz az Árja Kultúrák Intézetében.

– Hogyan?

– Az ön jelenléte kívánatos – megköszörülte a torkát. – A legmagasabb helyről értesítettek.

– Köszönöm, Herr Colonel.

Tekintete Indyre siklott, majd Donovanra nézett, mintha neki címezné mondanivalóját.

– Találkozunk Iskenderumban, mihelyt vissza tudok jönni.

Donovan átnyújtotta neki a Grál-naplót.

– Vigye ezt magával. A térkép nélkül nem vesszük semmi hasznát, de hajói haladunk, majd bemutatathatjuk. Vigye a Birodalmi Múzeumba, szép ajándék lesz nekik.

Vogel megállt Donovan és a foglyok között.

– Engedje meg, hogy megöljem őket. Akkor nem fordulhat elő több olyan eset, mint odafenn.

Donovan habozott. Úgy szemlélte Indyt és apját, mintha érdekes és különösen értékes műtárgyak lettek volna.

– Nem – mondta Elsa. – Ha nem tudjuk visszaszerezni Brodytól a hiányzó lapokat, még szükségünk lesz rájuk.

– A doktornő parancsai szerint cselekedjen – fordult Donovan Vogelhez. – Várjunk egy darabig. Aztán átadom maguknak a foglyokat.

Az ezredes összeráncolt szemöldökkel meredt Indyre, majd szó nélkül biccentett. A régész úgy vélte, az ezredes azt hitte, rögtön kivégezheti őket. Mert sokkal inkább érdekelte, hogy megbüntesse azokat, akik felelősek emberei haláláért, mint az, hogy megtalálják a Szent Grált.

– Gyerünk! – szólalt meg Donovan és elsétált a kandalló előtt. Megállt és kinyitott egy rejtekajtót, Vogel és az örök követték. Donovan előreengedte őket és Elsára nézett.

– Maga nem jön?

– Még utána kell néznem néhány dolognak, pár perc múlva maguk után megyek.

Donovan biccentett, majd Indyre és apjára mosolygott, mintha csupán barátok vagy üzlettársak lennének. Egészen biztos, hogy elment az esze – gondolta Indy, miközben a férfiak eltűntek a kandalló mögött.

Elsa is odafigyelt, majd amikor biztos volt benne, hogy mindenki elment, megváltozott az arckifejezése. Éppen olyan volt, mint legintimebb pillanataik közben Velencében.

Mi a csodán töri most a fejét?

Indy ránézett.

– Indy, nem az igazi okot mondtam az ezredesnek, amikor kértem, hogy ne ölje meg magukat. A régész ráemelte tekintetét és elvigyorodott.

– Valóban? Pedig ahogy hallottam, maga is elég jó náci.

– Ne nézzen így rám! Mindketten meg akarjuk szerezni a Szent Grált. Bármit megtennék ennek érdekében, és maga is így van vele.

– Rosszul gondolja, doktor – Indy hangja vágott, mint a penge.

Elsa megsimította a férfi arcát, de Indy elkapta a fejét. Aztán a lány közelebb hajolt és csendesen beszélt tovább, meleg lélegzete megcsapta Indy fülét. Bőrének parfüm- és szappanillata olyan emlékeket keltett a régészben, amelyekről el akart feledkezni.

– Tudom, hogy haragszik rám és nagyon sajnálom. De meg kell mondanom magának, sohasem felejttem el, hogy milyen csodálatos volt...

Henry nem látta Elsa mozdulatát, csupán a hangját hallotta. Azt hitte, neki szólnak az elhangzottak.

– Tényleg csodálatos volt, köszönöm! Elsa hallatlanná tette a megjegyzést.

– Indy, meg kell értenie a helyzetemet.

A régész legszívesebben leköpte volna a nőt, de ehelyett fejmozdulattal jelezte, jó lenne, ha kibogozná a csomókat, esélyt adva ezzel a menekülésre.

Elsa előrehajolt, megcirógatta az arcát és szenvedélyesen megcsókolta.

– Doktor Schneider! – Elsa hirtelen felegyenesedett és a kandalló felé fordult. Vogel tért vissza a rejtekajtón keresztül.

– Igen, Herr Colonel? – odafordította a fejét, de továbbra is háttal állt a nácinak.

– Az autó várja.

– Köszönöm – rámosolygott Indyre és kisimított egy hajfürtöt az arcából. – így búcsúznak el az osztrákok. Elsa odasétált Vogelhez.

– Készen vagyok – mondta és eltűnt a kandalló mögötti rejtekajtóban.

Ezúttal az ezredes maradt hátra és odamasírozott Indyhez. Jó katona, tökéletes lépésritmus – gondolta a régész. Az ezredes elvigyorodott.

– Ez pedig a német búcsúzás, doktor Jones!

Keményen állón vágta Indyt, akinek hátracsuklott a feje, szája sarkából és az orrából vér szivárgott. Vogel megfordult és eltűnt a kandalló mögött.

Indy hunyorgott és megrázta a fejét.

– Sokkal jobban tetszik az osztrák módi – mormolta magának.

– Hagyd abba a fecsegést! – dorgálta Henry. – Gondolkodni szeretnék.

– Hát ez óriási! De mialatt gondolkozol, próbáljuk meg kicsomózni a kötelet. El kell csípnünk Marcust, mielőtt a nácik elkapják.

– Nem azt mondtad, hogy Marcusnak két nap előnye van, elvegyül a tömegben és felszívódik?

– Viccelsz? Átvertem őket. Ismered Marcust. Egyszer még a saját múzeumában is eltévedt.

Henry a foga között szitkozódott.

– Ez is óriási. Nem elég, hogy ez a szörnyeteg Vogel mindenáron meg akar ölni bennünket, ráadásul kinyíratjuk Marcust és átengedjük a Grált a náciknak.

– Rossz végiggondolni – mondta Indy és tovább feszegette a köteleket.

Most apja is előrehajolt, hogy lazítson a köteléken, de minél jobban erőlködtek, a csomók annál szorosabbak lettek, a kötél a csuklójukba vágott.

Végül pihenőt tartottak, így jobb volt, kevésbé fájt. De ha csak ücsörögnek, mint két összekötözött múmia, azzal nem jutnak előre.

Indy orrából vér csordult a felső ajkára, majd a szájából az állára. Állkapcsának egyik oldala teljesen zsibbadt volt, orra viszketett, csuklója sajgott, homlokát mintha acélpánt szorította volna.

Gondolkozni. Gondolkozni!

Talán az ajtó előtt is náci örök posztóinak, a többiek pedig a kandalló

mögé rejtőztek. De most nem törődött ezzel. Tudta, hogy kell lennie valamilyen megoldásnak, amelynek segítségével kiszabadulnak a kötelek szorításából. Miért ne gondolkodna rajta?

A szobában csend volt, úgy tűnt, mintha már másnap lenne. Kíváncsi volt, vajon apja elaludt-e. Henry fészkelődött a széken, majd hátraszegte a fejét, úgy, hogy az Indyéhez koccant.

~ Junior, mi történt azzal a kereszttel, amit hajszoltál?

Coronado keresztje Indy kamaszkora óta érzékeny pont volt apa és fia között. Henry nem hitte el fia meséjét, hogy visszaszerezte a tolvajoktól a legendás keresztet, hazahozta, majd újra elvették tőle. Indy megfogadta apjának, hogy megszerzi a keresztet, még ha élete végéig is kell keresnie. Az eltelt évek alatt apja gyakran ugratta ezzel. Ha bosszantani akarta Indyt, mindig megkérdezte, hogy hol van a kereszt.

A fiú általában dühöngött magában és azt válaszolta, hogy ez semmivel sem humorosabb, mint apja Grál-kutatása. De most már készen állt a felelettel.

– Odaadtam Marcusnak, hogy helyezze el a múzeumban. Végre visszakaptam – mondta egyszerűen –, ahogy megjósoltam.

Henry hallgatott egy pillanatig.

– Marcust nagyon érdekelte a kereszt – szólalt meg békülékeny hangon. – Képzelem, milyen izgalomba jött, amikor meglátta. De most, ha Donovan kezébe kerül, soha többé nem lesz esélye arra, hogy megnézzze a vitrinben.

– Kisebb gondja is nagyobb most ennél.

A kastély alatt, a hegy gyomrában föld alatti raktár húzódott, ennek bejáratánál állt Donovan és Vogel ezredes. Nézték, amint Elsa beszáll egy autóba és elhajtat. Odagördült még egy kocsi, Donovan éppen beszállni készült a

hátsó ülésre, amikor egy pillanatnyi habozás után Vogel felé fordult.

– Megfogjuk találni Brodyt. Semmi gond. Menjen és ölje meg őket most!

14.

Égő vágyak

Indy felkapta a fejét. Hirtelen rájött, hogyan szabadulhatnának ki a kötelekből.

A francba! És még egyszer a francba. Itt volt egész idő alatt és nem jutott eszembe.

Hogyan lehetett ilyen tökfej? Ha nem lett volna megkötözve a keze, öklével megütögette volna a homlokát.

– Apa, bele tudsz nyúlni a kabátzsebembe?

Henry felriadt.

- Miért?
- Csak csináld.
- Rendben van, rendben van.

Indy addig fészkelődött, amíg jobb csípője olyan közel nem került apja kezéhez, amennyire csak a kötelek engedték. Beletelt néhány percbe, amíg Henry ujjai elérték a zseb peremét. Végül, további helyezkedések után, bele is tudott nyúlni.

- Mit keressek?
- A szerencsehozó amulettetem.
- Úgy tűnik, ez egy öngyújtó.

Indy nem válaszolt, várta, hogy apja kitalálja a tervét.

- Ez az, Junior, zseni vagy!

Indy türelmetlensége átragadt rá.

- Csak próbáld meg átégetni a köteleket, apa.

Henry az öngyújtó tetejével ügyetlenkedett, káromkodott, amikor nem sikerült felpattantania a fedelet, majd újra próbálta.

– Csak pattintsd fel, apa, kérlek – szólalt meg Indy ingerülten.

– Türelem, Junior! Honnan van neked öngyújtód, hiszen nem dohányzóí?

– Elsáé. Elfelejtettem visszaadni neki, miután kijutottunk a katakombákból.

A következő kísérletre az öngyújtó fedele felpattant, Henry megpöckölte a kerekét. Indy szikrákat látott, de az öngyújtó mégsem égett.

– A fenébe is – dörmögte Henry –, úgy látszik, kifogyott a benzin.

Csodálatos.

Henry megrázta a gyújtót.

– Égj már, te nyavalyás! Na végre, sikerült.

Indy érezte, hogy a láng az ujjait perzseli.

– Apa, a kötelet égesd, ne a kezemet!

Indy háta megfájdult a kényelmetlen testhelyzettől. Összehirapta a fogát és megpróbálta nyugodtan tartani a kezét. Az égő kötél szaga szétterjedt a

levegőben és újból tüsszentésre ingerelte.

Amikor a kötél végre izzott és lángra kapott, Indy hallotta Henry káromkodását.

– Mi történt?

– Leejtettem.

Indy majdnem kicsavarta a nyakát, de nem látta, hogy hova esett le az öngyújtó. Tudta, az egyetlen mód arra, hogy visszaszerezzék, az, hogy fel kell borulniuk a székekkel. Oldalra helyezkedtek, s Indy megszólalt.

– Meg tudod próbálni? Henry nem felelt.

– Apa?

– Junior, van itt valami, amiről tudnod kell. Indy félreértette apja mentegetőző hangsúlyát.

– Most ne légy szentimentális, apa. Tedd el addig, amíg kijutunk innen, oké? Beleszimatolt a levegőbe.

– A pokolba, itt ég valami!

– Ezt akartam az előbb mondani.
Meggyulladt a parketta.

– *Micsoda?* – Indy elfordította a fejét és lángnyelveket látott.

– Hát akkor mozduljunk, rázd meg a széked! Tedd azt, amit én!

Lassan, székestül araszoltak keresztül a szobán, minél messzebb a lángoló függönytől. A székek vészesen imbolyogtak és majdnem a padlóra dőltek.

– Irány a kandalló!

Ismét megemelkedtek az ülőalkalmatosságokkal együtt, és az egyetlen biztos hely felé húzódtak. Mögöttük egyre jobban lángolt a tűz, gyorsan terjedt, már átégette a szőnyegeket is.

Indy fel s alá mozgatta a kezeit, megpróbált kiszabadulni a kötelekből. A kandalló felé dőltek, majdnem felbuktak székestül, Indy lába meglendült és véletlenül megrúgta a fogantyút, amely a

rejtekaajtót nyitotta. A kandalló alja elfordult, és a két férfi egy híradósszobában találta magát. Négy náci rádiós üldögélt ott, fejhallgatóval a fejükön, tekergették a tárcsákat és kapcsolókat billegtettek le és fel. Háttal voltak, így nem vették észre Indyt és Henryt.

– Ez nem javít a helyzetünkön – fejtette ki a véleményét suttogva Henry, de mégis meghallották.

Az egyik rádiós hátrapillantott a válla fölött és meglátta a két egymáshoz kötözött férfit, akik székestül toppantak be hozzájuk.

Henry felhorkant.

– Hogyan tovább, Junior? Van még valami jó ötleted?

Indy tekintete eszeveszetten kutatta a fogantyút, amelynek lenyomásával vissza tudnak térni a terembe. A rádiós már felemelkedett, amikor Indy kiszúrta a fogantyút éppen maga előtt és

odarúgott, de túl magasan volt, nem érte el a lába. Más módot kellett keresni, amivel működésbe hozza.

– Lök el magad! – ordította Henrynek. Gyorsan előrelendült, fejével a fogantyúnak ütközött és a kandalló éppen akkor fordult el, amikor a rádiós rájuk lőtt.

A golyók már a csukott ajtón kopogtak. Indy és Henry a közmondásos cseberből a vederbe került. A függönyök és a kárpitozott bútorok lángoltak körülöttük. A csípős füst égette a szemüket, a tűznyelvek már a mennyezetet nyaldosták. Indy felköhögött, nehezen vette a levegőt.

– Jobb lenne, ha visszamennénk! – kiáltotta Henry, túlharsogva a tűz pattogó zaját.

Indy nem pazarolta a levegőt, hogy feleljen. Megpróbálta szétszakítani a csuklója köré tekert, izzó kötelet, s ez

vége sikerült. Felpattant a székből és kiszabadította apját is.

Sietve körülnézett. Észrevett egy rácsot a kéménykürtőben és megérintette. A kandalló ismét fordulni készült.

– Gyorsan, oda fel!

Felállt az egyik székre és megragadta a rácsot, aztán felhúzódkodott. Beékelte magát az oldalfalak közé, majd lenyújtotta a kezét és megfogta Henry karját. Felsegítette apját a rácsra, éppen akkor, amikor a négy rádiós tüzelni kezdett a lángoló terembe.

A tárak kiürültek. A nácik bámultak az üres székekre, tanácskoztak egy percre, majd ketten visszatértek a híradósszobába, a másik kettő pedig óvatosan a lángoló bútorok közé indult.

Indy érezte, hogy nem soká bírják tartani magukat a kémény kürtőjében. Nem volt elég a kényelmetlen testhelyzet, ráadásul a tűz forrósága is

kezdett felhatolni a kéménybe. Alig egy perc telt el, s a másik két rádiós visszatért a híradóshelyiségből. Amint eltávolodtak a kandallótól, Indy, majd utána Henry is lehuppant a kürtőből.

Indy azonnal lenyomta a fogantyút és elfordította a kandallót, a hatalmas tűzhely lassan megindult. A régész átnézett a szobán és egy villanásra megpillantotta Vogel ezredes rémült ábrázatát. A folyosóról behatoló huzat lángnyelveket lobbantott az ezredes felé, aki gyorsan visszalépett, éppen hogy elkerülte a tűzcsóvákat.

– Halt! – ordította az egyik rádiós, aki észrevette, hogy a két tudós eltűnik a kandalló mögött.

– Vissza fognak jönni – figyelmeztette a fiát Henry, amikor kikötöttek a híradósszobában.

– Tudom! Tudom.

Odavonszolt egy súlyos fazsámolyt a falhoz, megemelte és az

ülőkalkalmatosság lábát kitörve, a forgatószerkezetbe erőltette, éppen akkor, amikor az ajtó nyílni kezdett, de alig néhány mennyire tudott elfordulni. A rádiósok a lágoló terem foglyai lettek.

Henry a kiékelt ajtóra bámult, amely mögül a náció kétségbeesett sikolyai hangzottak. Indy tudta, hogy apját megrémítette, amit csinált. Ám ez élet-halálkérdés volt a számukra. Ez volt a véres valóság: ölj vagy megölnek.

Megfordulva kiutat keresett. Kell lennie a híradósszobában egy másik kijáratnak vagy rejtekajtónak, ablaknak vagy bárminek, amelyen át kijuthatnak. Végigtapogatta a falakat, megkopogtatta, hátha üreget észlel valahol.

– Így nem fogod megtalálni a kiutat – közölte Henry –, üljünk le és dolgozzuk ki a tervet.

– *Üljünk le?* – Indy szeme kerekre tágult. – Elment az eszed?

– Ne ess pánikba. Gyakran előfordult, ha leültem és nyugodtan végiggondoltam a dolgokat, a megoldás önmagától kínálkozott.

Henry besüppedt egy kárpitozott díványba. Amint leült, a bútordarab lassan elmozdult, előre kezdett dőlni, közben a padló egy része elhúzódott.

Indy a díványhoz rohant, mindjárt látta, hogy apja megtalálta a kijáratot.

– Most már tudom, mire gondoltál az előbb! – ordította, miközben néhány száz lányit csúsztak lefelé egy rámpán, majd egy kikötőféle mellett értek földet. Egy hatalmas barlang belsejében voltak, amelyet a nácik földalatti raktárrá alakítottak át.

Gyorsan odasiettek, ahol a kikötött hajók ringatóztak.

– Minden bizonnyal a kastély alatt vagyunk, a hegy gyomrában – suttogta Henry.

Indy szemrevételezte a vízi járműveket; ágyúnaszádok, motorcsónakok és szállítóhajók sorakoztak egymás mellett.

– Óriási! Mennyi hajó!

Megvárták, amíg egy náci őrzőelhalad, aztán odaszáguldottak az egyik motorcsónakhoz. Indy felpörgette a motort, ám ekkor Vogel tűnt fel a dokknál.

Az ezredes megtorpant és a hajókra bámult. Hallotta, hogy az egyiknek a motorja éppen beindul. Néhány katonával együtt a legközelebbi motorcsónak fedélzetére ugrott. Egy perc múlva a hajó kivi harzolt a dokkból, egyenesen a két doktor Jones után.

Indy és Henry közben már visszafordult és kiszállt a motorcsónakból, és egy oldalkocsis motorkerékpáron ült. Indy a kormányt markolta, apja pedig az oldalkocsiban kuporgott.

– Ez neked egy átlagos hétköznapi? – kiabálta Henry, amint végigporzottak a dokk mentén.

– Jobb, mint a többi – ordított vissza Indy és egy fénykör felé vette az irányt, amelyről remélte, hogy a barlang kijárata. Ha nem az, fogalma sem volt róla, hogyan tovább.

Talán már nem is lesz tovább.

A szárazföldi és a vízi út összefutott a barlang szájánál. A motorcsónakból felugattak a géppisztolyok.

– Bukj le! – kiáltotta apjának, aki vita nélkül engedelmeskedett. Indy ráhajolt a kormányra és a következő pillanatban már a ragyogó reggeli napfény sütött rájuk. Az út élesen elkanyarodott a csatornától, s egyben a halálos veszélytől is.

Indy Henryre kacsintott. Apja kiült az oldalkocsi szélére és az utat figyelte.

– Új nap áll előttünk.

A motorkerékpár útkereszteződéshez érkezett, ahol két tábla mutatta az irányt: jobbra Budapest, balra Berlin. Indy lassított, majd jobbra fordult.

– Várj! – kiáltott fel Henry – Állj meg.

– Mi baj van? – Indy fékezett és apjára pillantott.

Henry tovább hadonászott, jelezve, hogy álljon félre. Indy az út menti bokrok közé gurult a járművel, így az rejtve maradt a kíváncsi tekintetek elől.

Indy leszállt a nyeregből és apját is kisegítette az oldalkocsiból.

– Mit integetté?l?

– Fordulj vissza, Berlinbe megyünk.

– De apa, Brody valahol ott van – mutatott Indy a másik irányba.

– A naplóm viszont *arra* van – bökött hátrafelé Henry.

– Nincs rá szükségünk.

– Dehogyan nincs! Nem téptél ki elég lapot, Juniordiadalmasan pillantott fiára.

– Akkor mond, el, miről van szó.

– Annak, aki megtalálja a szent kelyhet, szembe kell néznie az ördögi ravaszsággal megalkotott halálos csapdákkal, melyek a végső erőpróbát jelentik.

– Úgy érted, kelepcébe eshet?

– Nyolc évvel ezelőtt megtaláltam a kulcsot, amelynek segítségével elkerülhetjük a csapdákat. *Szent Anzelmus Krónikájában* leltem rá.

– Nem emlékszel a szövegre?

– Leírtam a naplóba, így nem kellett észben tartanom.

Indy motorzúgást hallott, s éppen időben pillantott ki a bokrok mögül ahhoz, hogy észrevegyen két náci motorost, akik Budapest felé robogtak.

– A Gestapo és Hitler Wehrmachtjának fele minket hajszol, és te egyenesen az oroszlán torkába akarsz visszafordulni?

– Igen. Az egyetlen dolog, ami érdekel, az a Szent Grál.

– És mi lesz Marcusszal?

– Biztos vagyok benne, hogy egyetértene velem. Indy felkapta a fejét. Hányszor hallotta már ezt a szöveget, álmából felkeltve is el tudta volna mondani.

– Tudósok. Önérzetesek. Sírablók, a Krisztusát! – bökte ki.

Henry váratlanul pofon vágta. Az ütés nem volt erős, de nagyon meglepte Indyt. Csak tréfált, de apja a szívére vette. Megdörzsölte az állat és összeráncolta a homlokát.

– Ezt az istenkáromlásért kaptad – vetette oda Henry. – Nem emlékszel semmire, amit a *Parsifal*-ban olvastál? Nem tanultál semmit Richárd Wagnertől vagy Wolfram von Eschenbachtól? Sir Parsifal lovag kezében a Szent Grál gyógyító talizmán, de ha a gonosz Klingsor birtokába kerül, a fekete mágia eszköze lesz.

Megrázta a fejét és lenézően nézett fiára.

– A kehely kutatása nem archeológiai kérdés, hanem harc a gonosz erői ellen. Ha a Grál a nácik kezébe kerül, a sötétség hadserege masírozik majd végig a Földön.

Apja gondolataiban mindig keveredett a legenda és a valóság. A két dolog elválaszthatatlan volt számára. Átélt a mítoszokat.

– Soha nem értettem a rögeszméidet, és anya sem...

Henryre pillantott. Anyja említését kihívásnak szánta.

– Ő megértette. Éppen ezért, éppen azért, mert nem akarta, hogy aggódjam érte, titkolta előttem a betegségét. Egészen addig, amíg már nem tehettem mást, csak meggyászoltam őt.

Indy harminc év óta először hallotta, hogy apja beszél róla.

Tekintetük találkozott, s az elhangzottakból rájött, hogy most már megtört a jég. Végül is apja beszélt

anyja haláláról, az érzelmeiről, sőt, belátta hibáit. Anyja említése begyógyította a régi sebet mindkettőjük lelkén.

Indy apja vállára tette a kezét.

– Gyerünk, apus, induljunk Berlinbe.

15.

Berlini tűzijáték

Horogkeresztes zászlók és transzparenszek emelkedtek a levegőbe, előre és hátra lendültek, átvették az őrjöngő tömeg hullámmozgásának ritmusát. A gyülekezet közepén jó tíz láb magas könyvmáglya lobogott. Egyetemi hallgatók és barnaingesek szítták a tüzet, újabb és újabb könyveket dobáltak a lángokba. A kötetek nagyobb része klasszikus alkotás volt, amelyeket a

nácik és szimpatizánsaik hazafiatlannak vagy erkölcstelennek ítélték.

Indy átsétált a téren. Német katonazubbonyt viselt, amely azonban több számmal nagyobb volt a kelleténél. Amikor Berlinbe érkeztek, addig motorozott, amíg észre nem vett egy egyenruhás nácit, aki lemaradt az egységétől. Henry úgy tett, mint aki rosszul van, és néhány lépésnyire a némettől összeesett a járdán. Mikor a férfi hátrafordult, hogy megnézzze, mi történt, Indy odarohant hozzá és megkérte, segítsen apját valami nyugodt helyre vinni. Az első sikátorban Indy leütötte a németet és lehúzta róla az egyenruhát.

Henry, aki elegáns öltönyt viselt, fia mellett lépkedett és a felfordulást figyelte.

– Fiam, zarándokok vagyunk egy szentségtelen földön.

– Ja, de sajnós ez valóság, nem csak mozi – biccentett Indy egy operatőr felé, aki éppen a jelenetet filmezte.

Indy hirtelen megtorpant és az emelvényre meredt.

– Mi történt? – érdeklődött Henry.

Indy a tribün felé bólintott, ahol a Harmadik Birodalom magas rangú tisztjei álltak és úgy szemlélték a gyülekezetet, ahogy az uralkodóház tagjai figyelhették egykor alattvalóikat. Két ismerős arc tűnt fel közöttük: Adolf Hitler és dr. Elsa Schneider.

– Ó Istenem! – nyögött fel Henry és megrázta a fejét. – Éppen ott áll a megtestesült gonosz jobbján. Most már elhiszed, hogy a nácik közé tartozik?

Indy nem válaszolt, keresztültört a tömegen, Henry árnyékként követte. Olyan közel merészkedtek az emelvényhez, amennyire csak lehetett.

Az operatőr mellett, aki éppen Hitlert, Elsát és a vezérkar tagjait próbálta

lefílmezni, egy nő állt. Indy úgy vélte, ő lehet a rendező, mert megállás nélkül kiabált és hadonászva próbálta felhívni magára a tribünön állók figyelmét. Az óriási kavarodás és zaj nagyon megnehezítette dolgát.

– Lépjen előre egy lépést, Mein Führer!
– kiáltotta németül.

Hitler hátralépett.

– Nagyszerű, *igazán* nagyszerű. A többiek lépjenek *hátra*.

Mindenki *előrelépett*, Hitlert alig lehetett látni.

A rendező égnek emelte karjait és megrázta a fejét.

– Na de, kérem! Egészen eltakarják a Führeert.

Indy elmosolyodott.

– Úgy látszik, jobban értek németül, mint a vezérkari tisztek – jegyezte meg apjának, aki még tinédzserkorában kényszerítette, hogy tanuljon meg

néhány idegen nyelvet, amit akkor nagyon utált, de most jó hasznát vette.

– Köszönöm – mondta Henrynek és gyengéden megszorította apja könyökét.

Henry felhorkant.

– *Most* köszönetet mond nekem. *Most* hallgat rám.

Indy elnevette magát.

A tömeg lassan szétoszlott. Indy egy, a kezében fáklyát tartó náci mögött lépkedett. Hitler lelkes rajongói hátra akarták lökni, de nyugodt, közömbös arckifejezése megvédte. Az emelvény széléhez húzódott, átsiklott a náci tisztek és autóik között. Elvegyült a lassan szétszéledő tömegben és meglátta Elsát. aki a tér szélén egyedül sétált.

Henry diszkréten követte fiát. Egyetértett azzal, hogy Indy közeledjen Elsához, miután úgy döntöttek, hogy fél óra múlva találkoznak az emelvény háta mögött.

Indy utolérte a lányt, lassított, majd körülnézett, van-e valaki a közelben, aki meghallhatná őket.

– Fräulein – szólította meg a nőt.

– Indy? – Elsának a meglepetéstől elállt a lélegzete.

A régész kemény, engesztelhetetlen tekintettel méregette.

– Hol van? – kérdezte keményen.

– Maga követett engem. – A nő szavaira Indy szívverése felgyorsult. Elsa még mindig hatással volt rá. Úgy tűnt, mintha a nő érzelmei még mindig felé irányulnának, bár logikája és a kapott parancsnok megtiltották ezt – s ezek az utasítások Indy és apja számára a halált jelentik.

Vágyakozó pillantással cirógatta meg Indy arcát, ajka remegett.

– Igazán nagyon hiányzott, Indy.

A régész lesöpörte a simogató kezeket és erőszakosan a lány zsebébe nyúlt.

– Szükségem van rá. Hova rejtette?

A férfi vad tekintete ráébresztette Elsát a valóságra. Egy pillanatig Indy azt hitte, hogy bocsánatért fog esedezni, hiszen Elsa reszkető ajakkal készült valamit mondani. De hirtelen minden megváltozott. Elsa lelke mélyén történt valami.

– Minden úgy van, ahogy legutóbb a saját szemével tapasztalhatta – szólalt meg éles, metsző hangon.

Indy nem figyelt rá, folytatta a keresést. Végigsimított Elsa lábain, majd hirtelen rátapintott valamire. Körülnézett, benyúlt a lány szoknyája alá és előhúzta a Grál-naplót, amelyet Elsa ragtapasszal erősített combjához.

– Bocsásson meg az alkalmatlankodásért.

Elsa megrázta a fejét, zavarba jött a heves motozástól.

– Nem értem magát, Indy. Miért jött vissza a naplóért?

– Apám nem akarta, hogy a maguk párttagjai elégeessék.

– Azt hiszi, én is a barnaingesek egyike vagyok? – méregette Elsa Indyt.

– Nem tudom, miért gondolhatnék másra – válaszolta hidegen a férfi.

– A Grálban hiszek, nem a horogkeresztben.

– Persze – Indy hátrabökött az emelvény felé. – És ott állt, azokkal együtt, akik ellenségei mindannak, amit a Grál képvisel. Ki törődik azzal, hogy *maga* miben hisz?

– Maga – lehelte a nő.

Indy elkapta Elsa nyakát és megszorította a torkát.

– Meg kellene fojtanom.

– Sikítanom kellene.

A mérkőzés döntetlenre állt, Indy jól tudta ezt. Szerelem és gyűlölet. Erezte, hogy nem váltja be fenyegetését és azt is tudta, hogy Elsa nem fog sikoltani.

Mindezek ellenére, a nő vonzereje lebilincselte, ugyanúgy, mint régebben.

Indy elengedte Elsát és hátralépett. Pillantásuk találkozott és elmondott mindent. Olyan szerelmesek tekintete volt ez, akiket összehoz a sors, majd rajtuk kívül álló okokból szétválaszt. Ám egyidejűleg Indy rádöbbent arra is, hogy ő akarta, hogy összejöjjenek, de azt is, hogy útjaik szétváljanak.

– Indy – szólította meg Elsa.

A férfi még egy lépést tett hátrafelé, majd megfordult és elment.

Találkozott apjával, aki az emelvény mellett várakozott.

– Gyerünk, tűnjünk el innen.

– Megszerezted? – kérdezte Henry, miközben arrébb sétáltak.

– Hát persze.

– Csodálatos. Hogy tudtad megkaparintani attól a náci ringyótól?

Ez a kifejezés feldühítette Indyt. Bizonyos okokból úgy érezte, hogy le

kell győznie Elsát, de ez az ő dolga volt. Már éppen ingerült válaszra készült, amikor észrevette, hogy a tömeg Hitler és kísérete felé sodorja őket. Legalább ötven kölyök vette körül a Führert, és autogramért nyújtogatták noteszüket.

Hitler abbahagyta az aláírások osztogatását, amikor észrevette a fiatalok fölé magasodó Indyt. Tekintetük találkozott. Csak egy pillanat volt, de Indy megérezte a vezér személyes varázsát. Most először értette meg annak a hatásnak a lényegét, amelyet Hitler követőire gyakorolt. De már ismerte a Hitler-rezsim szörnyűségeit is, a pusztítást és a szenvedést, amelyet a világuralomra törő zsarnok valósított meg. Ez még inkább ijesztőbbé tette megjelenését.

A Führer visszazökkentette Indyt a valóságba azzal, hogy kivette kezéből a Grál-naplót, hogy aláírja. Mielőtt Indy megszólalhatott volna, kinyitotta a

noteszt. Apja mérgesen felhorkant, s ez tisztán hallatszott az elcsendesült tömegben. Hitler aláírta a naplót és visszaadta Indynek.

A régész gyorsan visszanyerte önuralmát. Összecsapta a sarkát és náci üdvözlésre lendítette karját. Ezzel egyidejűleg titokban másképpen is kifejezte érzelmeit, mert a háta mögött másik kezével fityiszt mutatott.

Egy pillanattal később leeresztette a karját és hátralépett. Hitler fáradtan intett egyet, majd beszállt a várakozó limuzinba, az egyetemisták csoportja hátrébb húzódott. Indy személyes találkozása a Führerrel ellenszenvet ébresztett az ott ácsorgó nácikban, akik tanúi voltak a jelenetnek. Egyikük, egy SS-tiszt, aki korpulens alakját hosszú kabáttal igyekezett leplezni, előrelépett, hogy megfegyelmezze az alacsonyabb rangú katonát.

– Mit keres itt? – förmedt rá csikorgó németiséggel. – Ez zárt terület. Azonnal menjen vissza a posztjára!

Indy kihúzta magát és Heil Hitler! tisztelgésre lendítette karját. Észrevette, hogy senki sincs már a közelben, így ökölbe szorított kezével a tiszt arcába vágott.

Henry ismét felhorkant.

– Mostantól kezdve úgy csináljuk a dolgokat, ahogy én szoktam – közölte Indy.

– Hogy érted ezt?

– Ki kell jutnunk Németországból.

Indy a berlini repülőtér főbejáratához hajtott, majd leparkolta a motorkerékpárt. Leugrott a nyeregből és megigazította a kabátot, amelyet a túlsúlyos SS-tisztől vett el.

– Ha más emberek ruháit veszed fel – szólalt meg Henry, miközben beléptek a váróterembe –, miért nem figyelsz oda, hogy a te méreted legyen?

– A következő alkalommal odafigyelek rá. – Meg is tette. Beálltak a pénztár előtt kígyózó sorba és arra vártak, hogy jegyet válthassanak.

– Egy kis szerencsével egy órán belül kikerülünk ebből az országból és már holnap megkereshetjük Marcust – szólalt meg Indy bizakodva.

– Ó...ó! – biccentett Henry a pénztáráblak felé. Mindenkit, aki jegyet váltott, egy Gestapo-ügynök kérdezett ki.

– Hát igen. – Indy karonfogta apját és kiálltak a sorból. Alig néhány lépést tettek meg, amikor új veszéllyel kellett szembenézniük. Vogel ezredes masírozott keresztül a várótermen.

– Nézd csak, ki van itt.

Mindketten feltűrték a kabátgallérjukat és lehajtották kalapjuk karimáját, majd gyorsan elsurrantak Vogel mögött. Indy visszasandított és látta, hogy az ezredes egy fényképet mutogat a körötte álló Gestapo-ügynököknek.

– Remélem, hogy nem egy családi fotográfia – mormolta Henry, majd kiléptek a váróteremből. A szomszédos épület egy másik váróteremnek látszott, de kisebb volt, újabbnak tűnt és túldíszítettnek hatott.

A pénztár felé indultak és beálltak a sorba: előttük sok jól öltözött férfi és nő ácsorgott. Ez talán az első osztálygondolta Indy.

– Miért ezzel a járattal megyünk? – kérdezte Henry.

– Mert itt nincs ellenőrzés.

A sor előrébb mozdult. Múltak a percek. Indy nyugtalanul tekingetett körbe, remegett az idegességtől. Gyűlölte ezt az érzést. Gyűlölte a várakozást, várni arra, hogy történjék valami. Jobban szeretett a dolgokkal szembenézni.

Gyanakvás fogta el. Erőltette magát, hogy legalább egy darabig a cipőjét bámulja. Aztán felemelte tekintetét, mint

egy unatkozó utas, aki csak azzal törődik, hogy hova fog ülni, ha megvásárolta menetjegyét. Oldalra nézett, tekintete megpihent egy emléktáblán, amely egy közeli oszlopon függött, s a Hindenburg-léghajó dicsőségét hirdette, amely 1936. augusztus 9-11. között a New Jerseybeli Lakehurstből negyvenkét óra és ötvenhárom perc alatt Friedrichshafenbe repült – s ez világrekordot jelentett.

Újból a cipőjét vette szemügyre, majd türelmetlenül topogni kezdett. Nem tudott nyugton maradni, tekintete mohón siklott végig a várótermen, Egy mögötte álló természetes hölgy megbámulta. Indy tekintete ismét az emléktáblára tévedt és elolvasta a felirat utolsó sorait: Hitelesítette a Nemzetközi Aeronautikai Szövetség.

– Mihez kezdünk? – mordult fel Henry.

Indy odafordult és látta, hogy a sor előremozdult és apja már az ablak előtt

áll. Megváltották jegyüket a következő járatra. Amikor kísértáltak a váróteremből, Indy megkérdezte apját, melyik géppel mennek.

Ebben a pillanatban nem volt jelentősége, hogy hova utaznak, a lényeg az volt, hogy minél távolabb kerüljenek Németországtól. Indy megvizsgálta a jegyet.

– Athénba szól. Nem egészen Iskenderum irányában van, de végül is oda vezet.

– Athén – bólintott Indy beleegyezően. Hirtelen megtorpan, amikor észrevette, hogy a repülőjegy mégsem Athénba szól.

– Hé, apa!

Henry már továbbsétált és nem hallotta fiát. Indy utánasietett. Kértek a felszállópályára és látták, hogy az athéni gép éppen ott áll előttük.

Egy tíz emelet magas és két futballpálya hosszúságú zeppelin

lebegett előttük. Nemcsak az úti céljukkal nem voltak tisztában, hanem azt sem tudták, hogy zeppelinnel fognak utazni.

– Nézz csak oda! – szólalt meg Indy és rámutatott két kétfedelű repülőgépre, amelyeket nagy horgokkal függesztettek fel a zeppelin acélvázára.

– Mit szólnál, ha ezekkel kellene utaznunk?

– Nem, köszönöm – válaszolta Henry tömören. A két férfi talált egy üres szakaszt, ahol kényelembe helyezhették magukat. Indy hátradőlt és sóhajtott.

– Megcsináltuk, apa.

Henry elővett egy zsebkendőt és megtörölte homlokát.

– Majd ha felszálltunk és magunk mögött hagytuk Németországot, csatlakozom véleményedhez. Indy kinézett az ablakon.

– Lazíts. Néhány óra múlva Athénban leszünk, majd továbbmegyünk

Iskenderum felé és megkeressük Marcust. Dőlj hátra és élvezd a kilátást.

Alighogy befejezte mondanivalóját, egy ismerős alakot pillantott meg, aki éppen áthaladt a felszállópályán. Vogel ezredes volt az, annak a Gestapo-ügynök kíséretében, akit már láttak a váróteremben.

– Viharos utazásnak nézünk elébe – gondolta magában.

16.

Légi akrobatika

– Maradj itt – mondta apjának Indy.

Még mielőtt Henry bármit is mondhatott volna, Indy felpattant és elsietett. Agya lázasan dolgozott. Egyetlen előnye volt Vogellel szemben: tudta, hogy az ezredes itt van a

zeppelinén. Még nem tudta, mihez kezd majd, de abban biztos volt, hogy valamit ki kell találnia, mielőtt túl késő lesz. Eddig is mindig eszébe jutott valami, miért pont most ne sikerülne?

Úgy érezte magát, mint az a macska, amelynek a közmondás szerint kilenc élete van. Kilenc élet, vajon nekem mennyi maradt még?

Már majdnem kiért az utastérből, amikor meglátta Vogelt. Az ezredes a szűk folyosón éppen feléje tartott. Indy észrevett egy ajtót, amelyen a *Személyzet részére* felirat állt, gyorsan kinyitotta, majd belépett. A náci elsétált az ajtó előtt. Indy hallotta, amint egy steward közli a tiszttel, hogy a zeppelin rövidesen felszáll, így gyorsan helyet kell foglalnia. Indy résnyire nyitotta az ajtót és figyelte Vogelt, aki két másik elkésett utassal együtt éppen afele a szakasz felé lépkedett, ahonnan ő az imént felállt.

– Ó, Istenem – suttogta és azon tűnődött, vajon apja mihez kezd Vogelgel.

Mielőtt bármit is tehetett volna, az ajtó kinyílt és a belépő steward majdnem beleütközött Indybe.

– Mit csinált itt? – kérdezte hangosan, németül. – Ez a személyzeti szoba, nem látja? Mindjárt felszállunk, kérem...

Indy a mennyezetre mutatott, a steward felnézett, ekkor a régész keményen állón vágta. Nem szívesen bántalmazott ártatlan szemtanúkat, de tőle nem messze Vogel foglalt helyet, így gyorsan tennie kellett valamit.

A kastélybeli komornyikhoz hasonlóan a steward is csak hátratántorodott. Indy nem akarta, hogy megsérüljön, ezért nem ütött erősen. A steward a régészre bámult, majd előrelendítette öklét. Indy kivédte a csapást, s ezúttal teljes erőből orron vágta a másikat, aki eszméletlenül lehanyatlott.

Indy felvette a steward kabátját és ellenzős egyensapkáját, majd visszament az utastérbe, ahol apját hagyta. A változatosság kedvéért ez alkalommal éppen illettek rá a kölcsönzött ruhadarabok. Néhány perccel később a zeppelin felemelkedett a repülőtér betonjáról

– A jegyeket kérem! Kérem a jegyeket!
– szólalt meg németül.

Henry kikukucskált egy folyóirat mögül és kerekre nyílt a szeme, amikor meglátta, ki ellenőrzi a jegyeket. Indy bólintott, amikor apja átadta neki a jegyét.

– A jegye, uram? – fordult Vogelhez és kinyújtotta a kezét. Az ezredes felnézett, ráismert Indyre és kabátja alá rejtett fegyveréhez kapott. Ám a régész elkapta a karját, galléron ragadta és felrántotta az ülésről. Elvette a Lügert, majd apja biztató pillantásától kísérve kilódította Vogelt az ablakon.

A többi utas mintegy vezényszóra visszahúzódott, megdöbbsentette, sőt megijesztette őket az idegen akcentussal beszélő steward agresszív viselkedése.

Indy elmosolyodott és vállat vont.

– Nem volt jegye.

Mindenki azonnal előkotorta jegyét és felmutatta a stewardnak. Indy összeszedte, majd kipillantott a betonra, ahol Vogel ezredes négykézláb állva figyelte az emelkedni kezdő zeppelint.

– Legközelebb ne felejtse el jegyet váltani! – ordította feléje. Lement az utastérből és a légénységi szakasz felé tartott. Kíváncsi volt, vajon mit tesz legközelebb Vogel, hiszen minden bizonnyal nem egyedül szállt fel a zeppelinre.

Néhány perccel később egy Gestapo-ügynök viharzott át a folyosón. Pár lépést tett a személyzeti szoba felé, majd aggódva, elégedetlenül

körülnézett. Nem kellett zseninek lenni ahhoz, hogy Indy kitalálja, mitől tartott. A szegény balek nem találta meg őket és most fogalma sem volt róla, hova tűnt Vogel ezredes.

Indy kilépett a személyzeti szobából és megveregette a gestapós vállát. Már éppen azon volt, hogy fejbe csapja a Lüger agyával, amikor felemelkedett az egyik utas, aki látta, hogyan hajította ki Vogelt az ablakon.

– Kérem a jegyét! – szólt Indy a németnek.

– Nekem nem kell jegyet váltani! – horkant fel a férfi. Az iménti utas a mosdó felé indulóban odasúgta neki.

– Nagyon meg fogja bánni.

– Rendben van – mondta Indy és a Lügerrel fejbe csapta a németet. Az összeesett. A régész megragadta és bevonszolta a személyzeti szobába. Elvette a fegyverét, majd kinyitotta a kis

raktár ajtaját. Odabenn hevert az összekötözött, felpeckelt szájú steward.

– *Társat hoztam* – s belódította a gestapóst a sarokba.

A steward már magához tért, és ki akarta köpni a szájába tömött rongyot, de mikor Indy a fejéhez szegezte fegyverét, elcsendesedett.

Indy észrevett a falon egy dobozt, amelybe vezetéknyalábok futottak be, s *Rádióadó* felirattal látták el. Kitépte a vezetékeket, majd egy bőrzakóra lett figyelmes, amely a fogason függött, és éppen olyan volt, mint az övé. Habozás nélkül felpróbálta. Ez is tökéletesen illett rá.

Indy a zeppelin társalgójában lévő bárba ment apjával. Az egyik asztalnál egy első világháborús pilóta mesélt vakmerő hőstetteiről, s két repülőgéppel illusztrálta mondandóját.

A lenyűgözött hallgatóság az egyik italt a másik után rendelte neki, s ezzel arányosan a történetek egyre fantasztikusabbá váltak.

A steward meghozta az italokat, amelyeket Indy és apja rendeltek. A két férfi néhány asztalnyira ült a mostanra tökéletesen elázott háborús hőstől. Mindkét Jones alkoholmentes italt fogyasztott, hiszen egyáltalán nem voltak biztosak abban, hogy a nácikkal kapcsolatos megpróbáltatásaik véget értek. Bárcsak így lenne! Ha mégsem, olyan ébernek kell lenniük, amennyire csak lehet.

Henry annyira belemélyedt a Grál-naplóba, hogy nem is vette észre, amikor a steward letette elé az üdítőt. Azokat az oldalakat tanulmányozta, amelyek a Grált védelmező halálos csapdákról szóltak.

Akkor és most – mormolta magában, s mindez visszahozta Indy gyermekkori

emlékeit a tanulmányaiba mélyedt apjáról, aki teljesen belemerült munkájába. Néhány dolog sosem változik meg – gondolta Indy.

Indy kinézett az ablakon, a derült égen felhők úsztak a zeppelin mögött. Felvillant benne, vajon mit csinálhat most Elsa és vajon gondol-e rá. Annak ellenére, hogy a nő ott állt Hitler mellett az emelvényen, Indy úgy vélte, hogy elsősorban a Grál érdekli, s ez olyan rögeszmévé vált nála, amit apjától már jól ismert. Ez azonban nem mentség számára, amikor olyan emberrel áll kapcsolatban, aki Dzsingisz kán óta a legförtelmesebb alak ezen a földkerekségen.

Visszafordult és elhessegette ezeket a gondolatokat. Belenézett a Grál-naplóba, megszemlélte apja apró betűs kézírással, középkori latin nyelven írott sorait. Három bonyolult ábrát is látott, amelyek semmit sem mondtak neki.

Csupán a feliratokat értette meg, az első volt az Inga, a második alatt ez állt: Kőlapok, a harmadik pedig a Láthatatlan Híd.

Már éppen meg akarta kérdezni apját, mit jelentenek ezek, amikor Henry ránézett.

– Érdekes élményekben van része az embernek, ha osztozik a kalandjaiban.

– Nem csak ebben osztoztunk – jegyezte meg Indy, mert eszébe jutott Elsa. – Egyébként, mit is mondott álmában?

Henry rögtön tudta, kire gondol a fia.

– Mein Führer...

– Átkozottul döntő bizonyíték. – Visszagondolt az utolsó percekre, amiket együtt töltöttek Berlinben. Biztos volt a lány őszinteségében, de mégis...

– Kiábrándultál? Gyönyörű nő és én egy voltam neki a sok közül.

– Aha, majd én következtem – mondta Indy. Henry elmosolyodott és

gondolatban felidézte Elsával kapcsolatos élményeit.

– Még a hajók is találkoznak az éjszakában. Iszunk erre egyet? Felemelte a poharát, Indy is így tett. Koccintottak.

– A hajók találkoznak az éjszakában – ismételte, majd gondolkodott egy pillanatig. – Néha délután is. Henry megköszörülte a torkát, majd kihúzta magát.

– Nos, lássunk munkához.

A napló fölé hajolt és olvasni kezdett.

– Három erőpróbával kell megbirkózni. Az első: Isten Lehelete, mellyel csak a bűnbánó ember tud szembeszállni; a második Isten Szava, itt csak Isten lábnyomába lépve mehetsz tovább; a harmadik Isten Ösvénye, ahol az oroszlán fejről tett lépés bizonyítja, hogy méltó vagy a kehelyre.

– Mit jelent ez?

Henry becsukta a naplót.

– Úgy vélem, majd rájövünk, ha odaértünk.

Napfény tört át a felhőkön, a sugarak betűztek az ablakon és megvilágították az asztal egyik felét, míg a másik rész árnyékban maradt. Indy a pohárért nyúlt, amikor észrevette, hogy a fénysáv megmozdul és óramutatóként halad az árnyékolt rész felé. Indy lebámult, megpróbálta megfejteni a jelenséget. Hirtelen megértette, miről van szó.

– Apa!

– Mi történt?

– Visszafordulunk, visszavisznek minket Németországba.

Gyorsan felpattantak és a személyzeti szoba felé indultak. A kis raktár ajtaját betörve találták, a steward és a gestapós eltűntek. Indy körülnézett, észrevette, hogy a vezetéket szigetelőszalaggal tekerték körül.

– A francba!

– Junior! Azt hiszem, akadt némi problémánk.

– Tudom, tudom. Nem kell mondanod

– szólalt meg mérgesen Indy és megpróbálta kitalálni, mit is tehetnének.

– Nem értettél meg. Az a probléma, hogy ottfelejtettem a naplót a társalgóban.

– *Micsoda?*

Henry halványan elmosolyodott.

– Attól tartok – nyögte ki.

– *Szép dolog, apa...* Oké, maradj itt, mindjárt visszajövök.

Keresztülsietett a folyosón és a társalgó felé tartott. Már éppen ki akarta nyitni az ajtót, amikor hangokat hallott és megállt.

Bekukucskált a terembe, ahol a gestapós és a személyzet néhány tagja ácsorgóit éppen a mellett az asztal mellett, amelyen a napló hevert. Szerencsére még senki sem vette észre.

A Gestapo-ügynök az utasok figyelmét kérte.

– Kémek vannak a fedélzeten! Mindenki, aki hűséges a Führerhez, a Birodalomhoz és Németországhoz, azonnal jöjjön velem!

Az utasok unottan rábámultak, majd visszatértek koktéljukhoz és tovább beszélgettek, oda sem figyeltek a nácira. Az egyetlen, aki reagált, a háborús hős volt, aki feltápászkodott a bárszékről és bizonytalanul előrebotladozott.

Indy tudta, hogy gyorsan kell cselekednie. Felhajtotta a bőrzakó gallérját és előkotort egy zsebkendőt. Beletemette az arcát és lehajtott fejjel belépett a társalgóba. Hallotta, hogy az ügynök parancsokat osztogat.

– Maga – mutatott Indyre. – Maga velünk jön. Amerikai kémeket keresünk.

– Sajnos nagyon megfáztam – válaszolt a régész zsebkendővel az orra előtt, majd a német háta mögött felvette

a naplót az asztalról és a hátsó zsebébe süllyesztette. Észrevette a stewardot, akit nemrég leütött. Ott állt a náci mellett. A férfin csak egy trikó volt, arca kérdőjellé merevedett, amikor meglátta Indyt.

– Ellenőrzöm a szakaszt, ahol ülök – szólalt meg Indy és az ajtó felé sietett.

– Ő az! – ordította a steward. – Állítsák meg! Indy már kívül volt a társalgón és végigrohant a folyosón. Berontott a személyzeti szobába és körülnézett.

– Apa, hol vagy?

Henry kidugta a fejét a raktárajtó mögül.

– Megtaláltad?

– Igen, de találtam még mást is – tekintetével körülpásztázta a szobát, rejtekhelyet keresett, majd a mennyezetre pillantott.

– Úgy érted, baj van?

– Nem több, mint általában.

Felkapott egy széket a padlóról, ráállt, majd egy tolóajtón keresztül felhúzódkodott. Lenyújtotta a kezét, hogy segítsen apjának.

– Remélem, nem egy újabb kémény – nyögött fel Henry.

Indy felsegítette a nyíláson keresztül, majd a lejáró tetejére másztak. Visszatolták a fedelét és a zeppelin gyomrában találták magukat. A hajót levegőbe emelő hatalmas, szivar alakú ballont bonyolult fémkeret hálózta be, keskeny futóhidak kapcsolták össze a héliumtartályokat.

Henry csodálattal vegyes félelemmel nézett körül. Indy lenézett és megpillantotta a felfelé igyekvő Gestapo-ügynököket és a stewardot. Karonragadta apját és szaladni kezdtek az egyik keskeny futóhídon.

De nem voltak eléggé gyorsak.

Az ügynök válltokjából elővette pisztolyát és Indyre szegezte. Már

éppen tüzelni akart, amikor a steward felütötte a karját.

– Nein! Nein! – ordította.

Indy hátrapillantott a válla fölött és látta, hogy a steward az egyik gáztartályra mutogat.

A futóhíd egy ajtónál ért véget, amely a zeppelin külső burkához vezetett. Mögöttük lábdobogás zaja hallatszott. Indy kinyitotta az ajtót, majd megkapaszkodott a keretben, mert a szél majdnem lesodorta. Kibámult a kék égre és a fehér felhőkre.

Néhány lábbal lejjebb meglátta a két kétfedelű repülőgépet, amelyek az acélkerethez erősített horgokon függtek. Indy rámutatott a közelebbire, amelynek törzsére egy kitárt szárnyú pelikánt festettek.

– Mássz le, apa. Utazunk egy kicsit. Henry rémulten nézett ki az ajtón.

– Nem is tudtam, hogy tudsz repülőgépet vezetni.

- Felszállni tudok. Leszállni nem tudok.
- Induljunk.

Az idősebb Jones kimerészkedett a zeppelinből és egy fémlétrán lemászott a kétfedelűhöz. Indy aggódva figyelte, majd elfordította a fejét. Ha apja megcsúszik és leesik, úgysem tud segíteni rajta, ám nem akarta végignézni mindezt.

Hátrapillantott, apja már a biplán hátsó ülésén kuporgott. Indy követni akarta, de a Gestapo-ügynök megragadta a karját és megpróbálta visszahúzni. Indy megpördült és hátralökte a nácit. Újra le akart mászni, ám ekkor a steward átugrott a létrára, megmarkolta a régész gallérját és fojtogatni kezdte.

Indy a létrán csüngött, s legnagyobb meglepetésére felfelé igyekvő apjára esett a tekintete. Henry megragadta a steward gallérjának hátsó részét és megrántotta, ugyanekkor Indy teljes erővel megütötte.

A férfi keze lecsúszott a létráról. Karjával kétségbeesetten kaszálta a levegőt, megpróbált megkapaszkodni valamiben. Sikerült elkapnia az egyik keresztvasat, amelyre a gépet tartó horgokat függesztették, Lábai a levegőben kalimpáltak.

Indy döbbenten meredt apjára.

– Nézd, mit csináltál! – ordította.

Henry visszamászott a hátsó ülésre, Indy is bekecmergett az elsőbe. Meghúzta az indítókart, a propeller megmozdult, majd forogni kezdett.

A régész vadul kereste azt a fogantyút, amelynek megrántásával a gép el tudott volna szabadulni a horgokról, közben apja kiáltott valamit. Indy hátrakapta a fejét és a nyitott ajtószárnyban észrevette a nácit, aki rászégezte fegyverét, megpróbálva egyenesen tartani a metsző szélben. Tüzelt, de nem talált. Indy végre megtalálta a fogantyút, lenyomta, a biplán elszabadult a

zeppelinről és a levegőbe emelkedett, maga mögött hagyva a náci és a levegőben himbálózó stewardot.

Indy körbepillantott. Meglátta az első világháborús hőst, amint éppen kimászik a zeppelinből és leereszkedik a másik gépbe, majd int a Gestapo-ügynöknek, hogy kövesse.

A náci, akárcsak az imént Indy, kísétált a futóhídon, majd beugrott az első ülésbe. Túl keményen landolt, lábával átszakította a géptörzs padlóját, fél teste kilógott a biplánból.

A háborús pilóta nem vette észre, mi történt. Kioldotta a horgokat, de olyan részeg volt, hogy nem jutott eszébe, először a motort kellett volna felpörgetnie. A gép a föld felé zuhant. Indy tudta, hogy nincs kiút számukra, a pilóta minden tapasztalata ellenére sem tudja már beindítani a motort, hogy kivegye a gépet a dugóhúzóból.

Alig egy perccel később a gép egy hegyoldalnak csapódott, az ütközés következtében lángoló roncsok röpködtek szerteszét.

Indy azt tervezte, hogy olyan messzire repülnek Németországtól, amennyire ez a biplánnal lehetséges és ott szállnak le, ahonnan el tudnak jutni Iskenderumba. Nem is mert a landolásra gondolni. Úgy döntött, hogy inkább egy mezőn teszi le a gépet, mint repülőtéren, ezáltal elkerülheti a kíváncsi kérdéseket. Egyáltalán nem akarta felhívni magukra a figyelmet, mert akkor a náci újból rájuk akadhatnak.

Hallotta, hogy apja kiált valamit. Hátrafordult, Henry fel- és lefelé emelgette a hüvelykujját. Indy elmosolyodott és feltartott ujjal jelzett vissza. Arca sugárzott az önbizalomtól, de Henry megrázta a fejét.

Indy végre megértette. Apja felfelé mutogatott és kiabált valamit, amit nem

hallott meg, Ami megütötte a fülét, az motorzúgás és ordítás volt egyszerre. Semmit nem látott fölöttük, de a zaj egyre hangosabb, hátborzongatóbb lett. Ismét hátranézett.

Két Messerschmidt bombázó tört ki a felhők közül és suhant át az égen. Indy és Henry az ülésbe húzódott, amikor elsűvítettek felettük.

– Tüzelj a géppuskával! – kiáltotta Indy. Henry a fegyver fölé hajolt, megpróbált rájönni, hogyan működik. Indy megfordult és rámutatott a géppuskára.

– Húzd hátra azt a kart, aztán rántsd meg a ravaszt!

A biplán alacsony sebessége és kis mérete előnyükre szolgált. A száguldó Messerschmidtek lövedékei elsuhantak fölöttük, akárcsak a gépek. Indy tudta, hogy jó egy mérföldnyire tudnak csak visszafordulni, de az is világos volt

számára, hogy a pilóták megtalálják őket.

A forduló után Henry észrevette az egyik vadászrepülőt és elsütötte a géppuskát. A fegyver olyan erővel rúgott vissza, hogy majdnem kiröpítette Henryt az ülésből. A Messerschmidt pilótája balra döntötte be a gépet, Henry újra tüzelt, de nem találta el a bombázót viszont véletlenül szétlőtte a biplán hátsó vezérsíkját.

– Zsupsz!

– Eltaláltak? – üvöltött fel Indy.

– Többé-kevésbé – kiabált vissza Henry.

Indy hátranézett a hiányzó farokrészre, aztán apjára pillantott. Úgy érezte, hogy szíve leszalad a gyomrába, majd vissza.

– *Rossz hírek, apus, nagyon rosszak.*

– Sajnálom, fiam. Elkaptak minket.

Ötszáz lábnyira alattuk Indy egy köves utat látott. Az volt az egyetlen reményük, az egyetlen választható lehetőség,

úgyhogy arrafelé vezette a gépet. Legjobb képességei szerint stabilizálta a biplánt, majd hasra landolt. A gép megfarolt, majd az út menti kocsmá parkolójába vágódott.

Indy az ütközéstől reszkető lábakkal mászott ki a gépből, majd Henryt is kisegítette.

– Jól vagy, apa?

– Remélem, egy darabban vagyok – mondta Henry, miközben elbotorkáltak a gép mellől.

Indy tudta, hogy olyan gyorsan el kell tűnniük innen, amennyire csak lehetséges. Észrevett egy vendéget, aki kocsijával éppen indulni készült, és intett neki. A férfi kiszállt. Indy becsúszott a kormány mögé és tett egy kört a parkolóban, majd felvette Henryt és rálépett a gázpedálra.

A férfi öklét rázva, kiáltozva eredt utánuk. Egy perccel később a Messerschmidtek lejjebb ereszkedtek és

géppuskáik tüzet okádtak. A visszapillantó tükörből Indy látta, hogy az autó tulajdonosa lebukik az út menti árokba. A vadászgépek géppuskatüze végigsöpri a parkolót, s a golyók nagy lyukakat ütnek az ott parkoló autók tetején.

Indy lejjebb vette a gázt és megmarkolta a kormánykereket. Az útra koncentrált, míg Henry hátrafordulva reszketett a dühtől.

– Túl vagyunk a veszélyen?

– Remélem.

Ám ekkor meghallotta a Messerschmidt jellegzetes motorzúgását és a visszapillantó tükörből látta, hogy az egyik bombázó éppen lecsapni készül rájuk.

– A francba!

– Mi baj van?

Géppuskatűz hasította fel az autó tetejét, a lövedékek csodálatos módon elkerülték Indyt és apját. Amint a gép

elhúzott, napsugárnyalábok kúsztak be a kocsiba a golyószaggatta tetőn keresztül.

– Uramisten! – nyögött fel Henry. – Vigyél vissza engem Princetonba. Nem élet ez így!

Indy hátán felállt a szőr, amikor meghallotta a másik Messerschmidt sivítását.

– Itt jön a következő!

Hirtelen észrevett egy alagutat, amely a hegyen keresztül vezetett. Ismét megnyomta a gázpedált és arrafelé száguldott. De a bombázó rajtuk volt, golyózápor söpört végig mellettük.

Beértek az alagútba, kívül kerültek a fegyverek hatótávolságán.

– Maradjunk itt – javasolta Henry.

De még az alagútban sem voltak biztonságban. Egy pillanattal később visszhangzó csattanást hallottak. A Messerschmidt pilótája nem tudott időben felemelkedni, az alagút

bejáratához csapódott, a hegyoldal letörte a szárnyait. A gép törzse kilőtt puskagolyóként csúszott az alagútban. Szikrák röpködtek szerteszét, amikor odaütődött az oldalfalakhoz vagy az úthoz, majd az egész törzs lángra lobbant.

Tűzlabda növekedett a visszapillantó tükörben, és egyre közelebb ért hozzájuk. Indy tövig nyomta a gázpedált, a kocsí vészes sebességgel száguldott. A régész előrehajolt, mintha ezzel fokozni tudná az autó sebességét. Olyan erővel markolta a kormánykerekeket, hogy ujjai elfehéredtek.

A tűzgolyó már majdnem utolérte őket, amikor a kocsi kivágódott az alagútból. Indy elrántotta a kormányt, az autó felfutott az útpadkára. A lángoló géptörzs elszáguldott mellettük, nekicsapódott egy fának, majd felrobbant.

Indy visszahajtott az útra és egyenesen átrobogott a tűzfalon, amelynek csípős füstje olajtól bűzlött. A szíve eszeveszetten dobogott, tekintetét az útra meresztette.

Henry úgy bámult, mint aki a szívroham határán van.

– Ennél közelebb már nem jöhetnek.

– Ne számíts rá – mondta Indy, mert észrevette a másik Messerschmidtet, amely az égből feléjük száguldott.

A gép kioldott egy bombát, amely éppen az autó előtt robbant fel az úton. Indy keményen jobbra tekerte a kormányt. A kocsi áttörte a védőkorlátot, néhány pillanatig a levegőben repült, majd nagy puffanással ért földet.

– Mindennek vége – gondolta Indy és becsukta a szemét.

Az autó a mediterrán tengerpart puha homokján landolt. Indy jó alaposan beütötte a fejét a kormánykerékbe. Közel s távol senki nem volt a parton,

csupán sirályok népesítették be a terepet. Hófehér tollas testük szinte elfedte a homokot.

Indy újra meghallotta a halálos süvítést. A Messerschmidt most új irányból tört rájuk. Apa és fia szótlan pillantást váltottak, még csak nem is gondoltak menekülésre, hiszen itt sehova sem rejtőzhettek el.

Indy előkapta a pisztolyát és megvizsgálta. A tár üres volt. A bombázó alacsonyabbra ereszkedett, alig száz láb magasan repült a tajtékzó hullámok fölött.

Henry kezével hadonászva hirtelen a sirályok felé rohant, s ordított, mint aki elvesztette az eszét.

A sirályok felrebbentek. Több ezer madár szárnya hasította a levegőt, akárcsak a Messerschmidté, amely föléjük érve ismét tüzet nyitott. A golyók a homokba vágódva felkavarták a finom szemcséket.

Aztán a bombázó találkozott a sirályok hadával. Valóságos mézszárlásra került sor. Sirályok százait szaggatta darabokra a repülő vadul pörgő propellerje. Piros-fehér, tollas massa kenődött a gép szélvédő üvegére és eltömítette a motort.

A Messerschmidt beszüntette a tüzelést alig néhány lábnyira a két tudóstól. A gép veszített sebességéből és eltűnt egy védőgát mögött.

Egy pillanattal később hatalmas robbanás rázkódtatta meg a levegőt. Füst és láng csapott fel a bombázó irányából.

Indy kimerültén leroskadt a homokba.

Henry visszasétált és melléült.

– Nagy Károly szavai jutottak eszembe. Azt mondta egykor, hogy “a sziklák, a fák és az ég madarai alkossák hadseregemet”.

Indy a távolban lángoló bombázó felé bámult.

– Jó tanács volt hajdanán, jó tanács lett most.

17.

Hatay

Összetartó erők

Ugyanazon a napon, amikor Indy és Henry elrepültek Németországból, Marcus Brody vonattal Iskenderumba érkezett. Teljesen ki volt merülve és arra vágyott, bárcsak visszamehetne New Yorkba, a múzeum biztonságába. A mindennapi élet gondjai, amelyekkel szembe kellett néznie, csekélységnek tűntek azokhoz álproblémákhoz képest, amelyekkel utazása alatt meg kellett birkóznia. És ki tudja, hogy még mi várt rá és Sallahra.

Hát ez az, ha egyáltalán megtalálja Sallaht.

Egy nappal korábban kellett volna megérkeznie, de Velencében rossz vonatra szállt, és még mielőtt rájött volna, Belgrádban találta magát. Aztán a zűrzavarban elvesztegetett még egy napot, majd végre megtalálta a jó vonatot. Egész nap utazott, éjszaka is, és csak másnap délben érkezett meg végre. Amikor kikászálódott a vagonból, úgy érezte, hogy merész kijelentése, amely szerint meg fogja találni a Szent Grált, elhamarkodott volt és minden alapot nélkülözött.

Álmatlanságtól égő szemekkel ballagott a pályaudvar peronján egy csomó hataybéli és arab között. A hosszú köntöst viselő emberek tömege hatalmas masszává olvadt össze. Úgy látszott, mintha valamilyen rejtélyes, összehangolt tevékenység résztvevői lennének, csupán ő, a tanácstalanul

tébláboló Marcus Brody szorult ki ebből. Megdörzsölte fájó szemeit. Amit legjobban szeretett volna most, az egy forró zuhany, egy kiadós ebéd és legalább húsz órai alvás.

Nyugtalan volt és levert, mert otthagytá Indyt és Henryt. Mostanra már meg kellett volna találnia a Grált, vagy legalábbis a közelébe kellett volna kerülnie. Ehelyett még Sallaht sem képes előkeríteni. De ő tudós és múzeumigazgató, nem geográfus... nem felfedező.

Szüksége van egy vezetőre.

– Mr. Brody! Marcus Brody!

Felnézett és meglepetten vette észre Sallaht, aki keresztültört a tömegen és felé tartott. Úgy megkönnyebbült az ismerős arc láttán, hogy majdnem megölelte őt. Ez New Yorkban vagy szülővárosában, Londonban soha nem jutott volna az eszébe.

– Öreg barátom, de jó, hogy látlak!

– El sem tudod képzelni, Sallah, hogy milyen jó.

Kezet ráztak, majd Sallah átölelte Brodyt. Marcus megveregette a másik hátát, bár karjai alig félig érték át a férfi testes alakját. Elvörösödött és zavartan elvigyorodott, nem szokott hozzá, hogy a nyilvánosság előtt kinyilvánítsa az érzelmeit.

– Marcus, hol voltál? – Sallah kartávolságra eltolta magától Brodyt és végignézte. – Itt vártalak és már nagyon aggódtam.

Sallah fekete hajú és szemű, természetes férfi volt, határozott mediterrán vonásokkal. Zengő bariton hangja és szívből jövő nevetése hosszú idő óta most először derítette jobb kedvre Brodyt, akit meghatott a baráti fogadtatás is. Sallaht úgy ismerték, mint aki tűzbe megy barátaiért és engesztelhetetlen ellensége

mindazoknak, akik szemben állnak velük.

– Egy kicsit körülnéztem az előbb. Itt van Indy?

– Nem – rázta meg a fejét Sallah. – Azt hittem, veled érkezik.

Brody már nem érezte olyan rosszul magát. Még mindig remélte, hogy itt találkozhat Indyvel.

– Biztos feltartóztatták.

– Hát persze, feltartóztatták. – Sallah elnevette magát, majd felkapta Brody bőröndjeit és oly könnyedén vitte őket, mintha üresek lennének.

– Tökéletes brit felszerelés – tette hozzá és elvigyorodott.

Kiléptek a pályaudvarról és egy szabadtéri piacra kerültek. Vándorárusok kordéi álltak mindenütt, az eladók ordítva kínálgatták portékájukat. A forró levegőben kavargó érett gyümölcs- és zöldségszag elszédítette Brodyt és felkavarta a gyomrát. Úgy

érezte, mintha egy másik bolygóra került volna és vágyakozva gondolt a múzeum nyugodt csendjére, s a rábízott hallgatók műtárgyakra. Ez – gondolta – nem az ő világa, ez nem fér bele az életébe.

Sallah elmondta, hogy mindent elintézett, amivel Brody megbízta, amikor Kairóból felhívta telefonon, mégis nyugtalanítja ez az utazás.

– Amilyen hamar csak lehet... – megállt a mondat közepén. Két egyenruhás szegődött a nyomukba.

– A papírokat kérem – szólalt meg az egyik rosszat sejtető hangsúllyal és kinyújtotta a kezét.

– A papírokat? – Sallah bólintott. – Éppen itt van nálam egy, csak elolvasom.

Sallah elővett egy újságot a hóna alól és az ügynök elé tartotta.

– *Fuss!* – sziszegte Brodynak.

Az egyenruhás felé fordult és meglengette az újságot.

– *Egyiptan Mail*. Reggeli kiadás. Sok, időszerű hír.

Brody Sallahra meredt.

– Mit mondtál?

– *Fuss!* – ordította Sallah.

Brody megpördült, de még egy lépést sem tehetett meg, amikor az egyik férfi megragadta a kabátját és visszahúzta. Sallah nekirohant a két férfinak és dühösen öklözni kezdte őket. A körülállók félrehúzódtak, a vándorárusok arrébb gördítették kordáikat, amikor a verekedők a piac területére sodródtak. Gyümölcsök és zöldségek gurultak szerteszét. Drága selyembálák és színes vászontekercsek zuhantak a sárba.

Brody megpróbált keresztültörni az izgatottan fecsegő tömegen. Ki akart találni valamit, hogy segítsen Sallahnak, de semmi sem jutott eszébe. Nem érezte magát elég erősnek, hogy szembeszálljon bármelyik támadóval, és

különben is, Sallah azt mondta neki, hogy rohanjon. Megkerülte a bódékat, elszáguldott a vándorkereskedők mögött és végül menedéket talált egy kapualjban.

Még mindig látta a verekedőket és kiszúrta Sallaht, aki éppen nekiütközött egy tevének. Az ütdéstől elkábult egy kissé, így a két egyenruhás el tudta kapni. De Sallah magához tért és orron vágta a tevét. A komisz állat hátraszegte a fejét és hatalmasat köpött, nyála az egyik támadó arcán kötött ki. Sallah elillant, Brody felemelte a karját, remélve, hogy így felhívja magára barátja figyelmét.

Sallah intett egyet, majd felé vágatott és ujjával egy feljáró végén lévő nyílásra mutogatott, amelyet függöny takart.

– Menj oda! Gyorsan!

Brody nem érzett sok kedvet arra, hogy ott rejtőzzön el, de Sallah tovább kiáltozott, ezért Brody kilépett a

kapualjból és a feljáró felé rohant. Amikor felért, besiklott a függöny mögé és kikukucskált. Abban a pillanatban, amikor Sallah figyelme elterelődött az egyenruhásokról, azok máris utolérték őt. Úgy rontottak rá, mint a vadállatok. Ökölrel ütötték és nehéz, rövid botjukkal sújtottak le rá. De Sallah nem ütött vissza. Még mindig eszeveszetten hadonászott Brody felé és ordított valamit, amit Marcus nem értett.

Néhány náci katona lépett elő, hogy segítsen a két támadónak. Brody tudta, hogy Sallahnak nincs esélye a menekülésre. Habozott egy darabig, azt kívánta, bárcsak tehetne valamit a barátjáért, de hasztalan remélte. Nem akarta tovább nézni, hogy ütlegetik Sallaht, ezért behúzódott a függöny mögé és körülnézett. Még mielőtt rájöhetett volna, hova is került, fémajtók csattanását hallotta maga mögött. Egy teherautó belsejében volt, amelynek

oldalára vörös-fekete horogkeresztes zászlót feszítettek.

Sallah felemelte a fejét. Mindene sajgott, vérzett, orrába por szállt. A támadók elmentek, mivel elérték céljukat. Brody félreértette őt, és éppen a nácik karjaiba futott, ahelyett, hogy elmenekült volna. Most már a teherautó is eltűnt – a múzeumigazgatóval együtt.

Egy nappal később Iskenderumban, a palota udvarán a helyi uralkodó trónusán üldögélt. A bíborszínű, magas hátú szék sokkal magasabbnak mutatta a szultánt, mint valójában volt. A férfi zárkózottnak tűnt, de tekintetéből uralkodói méltóság sugárzott. Ezüstfehér, selymes szakáll a mellét verdeste. Arany sujtásokkal díszített, sötétvörös, térdig érő kabátot és aranyrojtos váll-lapokat viselt. Derekat széles, vörös-arany selyemszalag övezte. A fején lévő, fekete bojtos vörös fez jól illett ruházatához.

Kegyencei vették körül, előtte pedig egy amerikai állt, akivel utazásai során már találkozott.

– Mit tehetek önért, Mr. Donovan? Amint utolsó beszélgetésünk alkalmával említettem, nem áll szándékomban műtárgyakat eladni.

Donovan bólintott.

– Megértettem. Szeretnék mutatni önnek valamit, fenség. Átnyújtotta a szultánnak a Grál-napló kitépett oldalait.

– Ezek a lapok Henry Jones professzor naplójából származnak. Van köztük egy térkép is, amely megjelöli a Szent Grál pontos lelőhelyét.

A szultán felszínes érdeklődéssel szemlélte a térképet. Az a tény, hogy a kehely birodalmának területén található, nem lepte meg túlságosan. Semmi sem lepte meg azóta, amióta gyerekkorában rájött, hogy gazdag, hatalmas családba született egy olyan országban, ahol a

legtöbbször koldusszegény családban látták meg a napvilágot.

Összehajította a térképet és visszaadta.

– És honnan szerezték ezt a térképet?

Donovan a bejárat mellett álldogáló csoport felé biccentett. Ott volt Elsa Schneider, néhány náci őr és Marcus Brody. Egyértelmű volt, hogy a katonák Marcusra vigyáznak.

– A középen álló férfi dr. Jones megbízottja. Neki adta át a lapokat dr. Jones fia, Indiana Jones.

– No, és mit akart velük tenni?

– Elfogtuk őt Iskenderumban. Éppen azon igyekezett, hogy fenséged országából ellopja a Szent Grált.

– Értem.

A kehely nem jelentett számára túl sokat. Hallott már róla és természetesen azt is tudta, hogy egy régi történet szerint a Grál nagy hatalommal rendelkezik. De nem hitt a babonákban,

a Grál csupán egy aranykelyhet jelentett neki, amelyet múzeumban vagy magángyűjteményben lehet elhelyezni. Modern gondolkodású volt és sokkal jobban érdekelték a naprakész dolgok, az igazi, valódi hatalommal bíró tárgyak.

Mindemellett tisztában volt a kereslet és kínálat törvényeivel is. Egyértelmű, hogy Donovan meg akarja szerezni a Grált. Ha többen érdeklődnek iránta, ez növeli az értékét. Pontosan tudta, hogy az ügyben saját maga játssza a mérleg nyelvének szerepét – és ha Walter Donovan el akar menni a sivatagba, hogy meglelje az öreg kupát, az sokba fog kerülni neki. A szultánnak semmi kétsége nem volt efelől.

– És mit akar tenni? – érdeklődött, nem mintha nem sejtette volna. Donovan megköszöri a torkát.

– Ahogy láthatta fenséged, a Grál úgyszólván már a kezünkben van. Természetesen, engedélye nélkül nem

hatolunk be birodalmának területére, és nem visszük el a Szent Grált országa határain túlra megfelelő ellenérték nélkül.

A szultán Donovan mögé nézett.

– Mit hozott nekem?

Donovan a nácik felé intett.

– Kérem a ládát.

Két katona egy súlyos, szögekkel kivert ládát helyezett az uralkodó lába elé.

Donovan jelezte, hogy emeljék fel a tetejét.

A katonák elfordították a lakat kulcsát és kinyitották a fedelet. A szultán nem lépett oda, hogy megsejmlélje a tartalmát. Donovan ráparancsolt a katonákra, hogy pakoljanak ki. A következő percekben ezüst- és aranytárgyak tömege sorakozott az uralkodó előtt. Serlegek és gyertyatartók, tálak, tányérok és kupák, különböző méretű, finoman cizellált

dobozok, kardok és török heverték a szőnyegen.

– Ezeket Németország legelőkelőbb családjai ajándékozzák önnek, fenség.

A szultán felemelkedett a trónusról, elsétált a láda és a kirakott "ajándékok" között, majd egyenesen a kert sarkában parkoló autó felé indult, és nézegetni kezdte.

– Daimler-Benz, 320L – és felemelte a motorház tetejét. – Ó, 3,4 litert fogyaszt, 120 lóerős, hathengeres, tizenöt másodperc alatt gyorsul fel százkilométeres sebességre.

Az őt követő Donovan felé fordult.

– Nagyon tetszik a színe is – mosolyodott el.

Donovan gyorsan felmérte a helyzetet. Nyilvánvaló volt, a szultán nem éri be az ezüsstel és az arannyal, s mivel a segítségére van szükségük, csupán egy választásuk volt. És még mindig lealkudhat valamit.

– A kulcsok a kocsiban vannak, fenség, természetesen rendelkezésére áll az autó. Az öné, akárcsak a többi kincs. Csak annyit kérek, hogy adjon mellém embereket és felszerelést.

A szultán megértően elmosolyodott.

– Adhatok tevéket, lovakat, fegyveres kíséretet, sivatagi járműveket. Meg egy tankot is.

Donovan meglepetten bólintott. Elsa sietett át a kerten.

– Nem veszthetünk több időt. Biztos vagyok benne, hogy Indiana Jones és apja már úton vannak.

A szultán udvartartásának tagjairól nem látszott, hogy érdeklődnének a Szent Grál iránt. Az egyik boltív alatt állt az a férfi, aki kis híján megölte Velencében Indyt és Elsát, ugyanaz az ember, aki elmondta Indynek, hol tartják fogva az apját.

Kazim az ingébe nyúlt és végigsimította a mellére tetovált kereszt

formájú kard körvonalait. Amíg ő él, senki sem rabolhatja el rejtekhelyéről a Szent Grált.

A vonat hajnalban érkezett meg Iskenderumba. A korai napszak ellenére a peronon tömeg volt, érkező és utazni kívánó utasok nyüzsögtek mindenfelé. Indy körülnézett, remélte, hogy Marcus várja őket, de sejtette, hogy ez nem valószínű. Még ha Iskenderumban volt is, nem gondolhatta, hogy ilyen korán érkeznek meg.

Henry valószínűleg ugyanezeket a gondolatokat forgatta a fejében.

– Kíváncsi vagyok, hol találjuk meg Marcust.

– Semmi nyoma... Nézd!

Indy egy testes, szakállas alakra mutatott, aki feléjük törtetett a tömegben.

– Indy! – bődült fel Sallah. – Úgy hiányoztál! – Átölelte és felemelte barátját, majd leengedte a peron padlójára és Henryhez fordult.

– Indy atyja?
– Iiigen... apja...
– Nagyszerű, uram! A te fiadnak sokat köszönhetek. Csodálatos férfi! – Sallah átölelte Henryt is, aki úgy nézett körül, mintha nem tudná, mit kezdjen az arabbal.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem.

Indy észrevette a zúzódásokat és duzzanatokat Sallah arcán.

– Mi a fene történt? Úgy nézel ki, mintha egy teve képen rúgott volna.

– Valami ilyesmi. Mindent gyorsan el kell mesélnem.

Indy összeráncolta a szemöldökét, nem akart kérdezősködni, de azért megszólalt.

– Sallah, hol van Marcus?

– Itt nem beszélhetünk – suttogta a másik közelebb hajolva. – Gyorsan a kocsiba – mutatott egy ütött-kopott,

poros autóra, amely a piactér sarkán parkolt.

Miután mindnyájan beszálltak, Sallah beindította a motort és a kocsi elporzott. Egy pillanattal később már a zsúfolt, keskeny utcákon robogtak, állatok és autók, kerékpárok, szekerek meg egy csomó gyalogos között. Sallah dudált, gyorsított, lejjebb vette a sebességet, majd éles kanyart vett az autóval.

Henrynek elállt a szava, belekapaszkodott a hátsó ülés karfájába, biztos volt benne, hogy Sallah bármelyik pillanatban belerohan egy kordéba vagy elgázol valakit a tömegben.

Végül megtalálta a hangját és előredőlt.

– Kérem – zihálta –, kérem, lassítson! Egy életre elegendő örült iramban volt részem az idefelé vezető úton.

– Sajnálom, Indy atyja.

Vadul hadonászni kezdett és kidugta fejét az ablakon.

– Vidd arrébb a kecskét! – ordított valakire az utcán.

A kecske odébbállt, a kocsi továbbgurult, Sallah Indyre nézett.

– Marcusszal kapcsolatban eddig túl sok dologra kellett figyelnem.

– Vigyázat! – süvített Henry a hátsó ülésről.

Sallah behúzta a féket és átkokat szórt valakire, aki kordájával előttük ballagott.

– Vegyél egy tevét! – kiáltott ki a kocsiból.

A férfi rá sem hederített, amikor Sallah kikerülte. Az arab újra gyorsított, majd visszatért Marcusra.

– Az arcom elmondhatja neked, hogy mindent megtettem, amit csak tudtam. – Felemelte az öklét. – De nem én vagyok az egyetlen, akinek fáj valami.

– Mi van Brodyval?

– Azok ma délután elindultak a sivatagba. A szultántól kaptak

felszerelést és embereket. Félek, magukkal vitték Mr. Brodyt is.

Henry hirtelen az első ülésekhez hajolt.

– Ez azt jelenti, hogy náluk van a térkép és már úton vannak. Előtt érnek oda a Grálhoz, mint mi!

– Nyugalom, apa. Megtaláljuk őket – biztatta Indy, bár egyszerre aggódott Marcusért, a Grálért és amiatt, hogy későn érkeznek.

– Ebben a versenyben nem jár ezüstérem a második helyezettnek, fiam.

Henry hirtelen megváltoztatta véleményét Sallah autóvezetési képességeiről és megveregette a vállát.

– Gyorsabban! Menjen gyorsabban, kérem!

Sallah elvigyorodott, megszólaltatta a dudát, majd kidugta fejét az ablakon.

– Te vak ottomán szőnyegkufár, takarodj az utamból! – ordította.

Henry letekerte az ablakot és csatlakozott az előtte szólóhoz.

– Disznó alak! Hordd el magad!

Indy eltöprengett. Tudta, ha Donovan és náci bandája biztos benne, hogy jó nyomon jár, Marcus élete egy fabatkát sem ér.

– El tudjuk kapni őket?

Sallah értően elmosolyodott.

– Mindig vannak rövidebb utak.

Vadul dudált és három nyelven átkozódva megelőzött mindenkit, majd Indyhez fordult.

– Majd meglátod.

18.

Szembesítések

Marcus Brody kidugta a fejét az első világháborús tank tetőnyílásán és hunyorgott a tűző napfényben.

Megtörölte zsebkendőjével izzadó homlokát.

– Örült náci kutyák – mormolta.

Egy sivatagi kanyonon keresztül haladtak, amely éppen úgy nézett ki, mint az azt megelőző. Brody számára, aki városi környezethez szokott, a kopár, barátságtalan, kietlen és könyörtelenül forró sivatag a világ végét jelentette. Az irónia sem oszlatta el azt a sejtését, hogy ez a kísérteties, elhagyott vidék valóban az ő világának végét jelenti majd.

– Nem akarsz megölni a torkodat, Marcus?

Brody megfordult Donovan hangjára. Egy nyitott tetejű kocsi követte a tankot, amelyben Donovan, az áruló Elsa Schneider és egy náci ült, akit a nő Vogel ezredesnek nevezett. Az autó mögött jött a karaván maradéka – a szultán magánhadseregének sivatagi egyenruhát viselő, s karddal meg

karabéllyal felfegyverzett katonái teveháton, a tartalék lovak, az utánpótlást szállító teherautó, egy német szedán, egy dzsip és néhány német katonákkal teli csapatszállító autó.

Donovan vigyorogva nyújtotta át a kulacsot. Brody úgy érezte, legszívesebben leköpné ahelyett, hogy elfogadná a kínálást. De mivel teljesen kiszáradt a szája, átvette a kulacsot és kortyolt belőle. Néhány órával azelőtt rövid időre megálltak egy oázisban, de Brody már megszomjazott. A nap heve katlanná változtatta a tank belsejét, míg a teteje olyan volt, mint a sütőlap.

A víz lecsúszott a torkán. Nem emlékezett arra, hogy mi esett ilyen jól neki valaha is. Mély lélegzetet vett, majd újra szájához emelte a kulacsot és meghúzta.

Donovan az ibrikért nyúlt, szemmel láthatólag aggódott, hogy Brody kiissza az egészet.

– A térképed szerint, Marcus, már csak három-négy mérföldnyire vagyunk az emberi történelem legnagyobb tárgyi leletének felfedezésétől.

Brody kézfejjével megtörölte a száját és azon tűnődött, vajon a gazember arcába vágja-e a kulacsot, ám tudta, hogy ezzel csak csökkentené túlélési esélyeit, így csak átnyújtotta Donovannak.

– Olyan erőket hozol mozgásba, Walter, amelyeket aztán nem tudsz megfékezni.

Donovan készült valami megjegyzést tenni az erőkről, mégsem szólalt meg.

Brody követte a tekintetét. A távolban, valahol a hegyek között, megcsillant valami. Volt egy tippje, mi lehet az, és úgy vélte, Donovan is sejti.

A nap fénye csillogott a messzelátón, amellyel Indy fürkészte a kanyonban haladó karavánt. Sallah és Henry mellette álltak, a holmijukat szállító autó

egy kiugró szikla alatt parkolt, harminc yardnyira mögöttük.

– Szereztek egy tankot... hatfontos ágyúval. Látom Brodyt, úgy néz ki, semmi baja. Henry beárnyékolta szemét és összehúzta tekintetét.

– Légy óvatos, nehogy észrevegyenek.

– Lőtávolon kívül vagyunk.

Ebben a pillanatban egy villanást láttak, a tank felénk lőtt. Indy lekuporodott a földre és kezével védte a fejét. A többiek hasonlóan cselekedtek. A lövedék alig száz lábnyira csapódott be. A pontos találat megsemmisítette Sallah kocsiját. Ezért szinte záporoztak rájuk a jármű darabjai.

– Az autó a sógoromé volt! – horkant fel az arab.

– Telitalálat! – kiáltotta Vogel ezredes.

– Most célozza meg az embereket!

Elsa felvette a messzelátót és belenézett. Részben elkeseredett attól a lehetőségtől, hogy Indy már halott lehet,

de lelke másik fele ujjongott: ha a férfi meghalt, megszabadul saját belső konfliktusától. Már nyugodtan foglalkozhat a Grál keresésével és nem kell folytonosan csatáznia önmagával. Amióta találkozott Indyvel, állandó érzelmi hullámvasúton ült. Egyik pillanatban gyűlölte, a következő másodpercben viszont nem akart élni nélküle. Ha Jones meghalt, akkor véget ér ez az érzelmi válság is.

Az igazi szenvedélye – emlékeztette magát – a Grál marad. A férfiak és a politika a dolog másik oldalát jelentik. Csatlakozott Donovanhoz, de csak egy bizonyos pontig. Szüksége volt rá, hogy elvezesse a Grálhoz, de valahogy meg kell kaparintania előle a kelyhet. A Grál megszerzésének lehetősége túl csodálatosnak tűnt ahhoz, hogy elszalassza. Az övé kell, hogy legyen, élete kockáztatásával is meg kell kapnia.

Amikor odaértek arra a helyre, ahol az autó felrobbant, Elsa nem látott holttesteket. Különös módon jobban érezte magát. Indy életben maradt.

Miközben Vogel kutatócsoportot szervezett a katonákból, Donovan odasétált Elsa mellé.

– Talán nem is Jones volt itt.

– Nem, ez ő. Biztos, hogy itt van. – Körülnézett. Úgy érezte, hogy figyelik őket.

– Itt van valahol, meg vagyok győződve róla.

Donovanban hasonló érzések ébredtek. Gyanakodva körülnézett, majd megparancsolta az egyik katonának, hogy vigye vissza Brodyt a tankba.

– Ebben a hőségben, jármű nélkül a biztos halál vár rájuk.

Hirtelen egy golyó vágódott a közeli sziklához, majd löporfüst szaga terjengett a levegőben. Donovan fedezéket keresett és elfeledkezett

Elsáról. A lány utánakiáltott, sokkal inkább dühítette az a lehetőség, hogy Indy rálő, semmint az, hogy Donovan csak a saját irháját igyekszik menteni.

– Ez Jones! – ordította Donovan. – Neki van fegyvere. – Tévedett...

Amikor a tüzelés kezdődött, Indyék egy tömör szikla mögött rejtőztek el. Látták, hogy Elsa és Donovan fedezékbe húzódnak, majd a katonák viszonozzák a lövéseket.

Indy kérdő pillantásokat váltott apjával és Sallahhal. Ki löhetett ellenfeleikre?

– Gyerünk, nézzünk körül – szólalt meg Indy.

Előmászta rejtekhelyükről és néhány perc múlva egy sziklához értek, ahonnét kaotikus látvány tárult a szemük elé. A nácik és a szultán katonái tüzeltek a láthatatlan ellenségre, aki a kanyon falában lévő barlangból viszonozta a lövéseket. Sallah messzelátón figyelte

az eseményeket, majd átadta a távcsövet Indynek.

Egy alak emelkedett fel a barlang árnyékos szájánál, Indy jelképet látott az ingén, egy keresztet, amely lefelé keskenyedett, mint a pallos pengéje. A férfi merészen kilépett a barlangból, dacolva a halállal. Indy a távcsövön keresztül megnézte az arcát és felismerte.

Kazim volt!

Tehát a Kard Testvérisége több egyetlen férfi fanatikus vállalkozásánál, vannak társai is a barlangban.

Indy visszaadta a távcsövet Sallahnak, majd tanácskozott Henryvel. Miután mindent megbeszéltek, Henry elindult a tank felé, amelyben Brodyt tartották fogva. Ezzel egy időben Indy és Sallah leereszkedett Donovan sebtében felvert táborának széléhez.

Innen jól láthatták a lovakat és Indy máris kiszemelt magának egyet. Várták

a megfelelő pillanatot, amikor átrohanhatnak a nyílt terepen.

– Nézd! – mutatott Sallah a kanyon falára. Kazim mászott lefelé a sziklás oldalon és a nagy vándorkövek mögül állandóan tüzelt.

– Most! – intett Indy Sallahnak.

Éppen félúton voltak a sziklák és a lovak között, amikor az egyik német katona, aki szakadatlanul lőtte a barlang bejáratát, megfordult, hogy újratöltsön. Észrevette őket és már riasztani akarta a többieket, amikor Kazim előrelendült és halálosan megsebesítette a katonát. Aztán vadul körbeforgott és tüzelt, mint egy őrült, egészen addig, amíg egy sorozat le nem terítette.

Indy és Sallah elrejtőztek a lovak között. Donovan odasietett Kazimhoz, aki alig egy tucat lábnyira feküdt tőlük.

– Ki vagy? – ordított rá a vérző férfira.

– Isten küldötte. A gonoszok számára az Élet Kelyhe örökké tartó kárhozatot hordoz.

Ezek voltak Kazim utolsó szavai.

Hirtelen a barlang felől több lövés dördült. Donovan fedezéket keresve odébb ugrott, a golyók alig egy lábnyira tőle csapódtak a porba. Indy és Sallah nyeregbe ugrottak és észrevétlenül vágtattak el a golyózápor közepette.

Brody a tankban izzadt. Egyedül hagyták, s a tartalék indítókulcsot kereste. Nem volt biztos benne, hogy rájön, hogyan kell vezetni a tankot, de tudta, hogy meg kell találnia a kulcsot, mielőtt elviszik őt. Hallotta, hogy a fedél kinyílik, ezért a tank elejére sietett.

– Marcus!

A hang ismerősnek tűnt. Meglepetten bámult a nyílásba, de mielőtt válaszolhatott volna, Henry toppant elé.

Rávigyorgott Brodyra és egy régi, egyetemi klubbeli tósztot kezdett el idézni.

– Lángelmék a földi létben...

–...bajnokok a megtérésben! – fejezte be Brody. Átölelték egymást.

– Remélem, nem bánod, hogy ilyen váratlanul, s ily módon csöppentem ide – szólalt meg Henry és felnevetett.

– Egyáltalán nem, sőt! Örülök, hogy élve látlak, öregfiú. Mi a csodát csinálsz itt?

– Mentőexpedícióról van szó jóember. Azt hitted, teára jöttem, vagy mi?

– Egy kicsit elkéstél.

Hirtelen egy náci ereszkedett le a nyíláson és rájuk szegezte a fegyverét. Még ketten csatlakoztak hozzá, majd Vogel is megérkezett.

– Kutassátok át őket! – parancsolta az ezredes.

Az egyik náci megmotozta Henryt, de nem talált sem fegyvert, sem Grál-

naplót. Vogel dühbe gurult és pofon vágta a régészt.

– Mi áll a könyvben? Abban a szerencsétlen kis noteszben?

Henry nem válaszolt, mire az ezredes tenyere ismét a tudós arcán csattant.

– Nálunk van a térkép. A maga könyve nem ér semmit. És mégis visszamentek Berlinbe, hogy megszerezzék. Mondja meg, miért, dr. Jones?

Henry némán álldogált, mint egy múmia. Vogel harmadszor is arcul csapta.

– Mit rejteget? Mit mond *magának* az a notesz, ami nekünk nem jelent semmit?

Henry undorodva szólalt meg.

– A magához hasonló masírozó idióták megpróbálhatnák elolvasni a könyveket, ahelyett, hogy máglyára vetnék őket.

Vogel újból megütötte, Henry hátratántorodott az ütés erejétől.

– Apádat elkapták a tankban – szólalt meg Sallah és átadta Indynek a

távcsövet. – Láttam, katonák mentek utána.

Indy átkozta magát. Hogy is hallgathatott az apjára? Ő maga akart Brodyért menni, a lovakkal ráért volna később törődni. A tank felé pillantott, észrevette Donovan és még néhány katonát, akik szorgalmasan lőttek Kazim csapatának megmaradt tagjaira.

– Álljunk tovább, mielőtt még késő lenne.

– Herr Colonel!

A tank vezetőülésében lévő katona szólította meg Vogelt és az ablaknyílásra mutatott.

Vogel kinézett, látta, hogy Indy és Sallah vágtnak el lóháton a tank előtt, hatalmas porfelhőt kavarva. Az ezredes ahhoz a nácihoz fordult, aki Henryt és Brodyt őrizte.

– Ha megmoccannak, lője le mind a kettőt! Következő parancsa a tank lövészének szólt.

– Vigyázz, Indy! – ordította Sallah.

A régész látta, hogy a tank hatfontos ágyúja elfordul és rájuk irányul. Hirtelen rájött, hogy a tank megtámadása nem volt jó ötlet. Keményen megrántotta a gyeplőt és másik irányba fordult – el a tanktól!

Sallah lova mögötte ügetett.

– Szaporán, Indy! A tank ellen nem jók a lovak.

– Teljesen egyetértek! – kiabálta teli torokkal.

A tankkal a nyomukban keresztülcikáztak a sivatagon. Ágyúlövészek dörrentek, de a lövedékek szerencsésen elkerülték a lovasokat. Minden lövésnél porfelhő csapott fel mögöttük.

Indy hátrakapta a fejét. A tank már majdnem utolérte őket. Aztán észrevette, hogy társaságuk akadt. Egy kis német szedán két katonával éppen feléjük tartott. Ám ez nem volt elég

ahhoz, hogy a két fickó megállítsa őket. Ezt már tapasztalatból tudta.

Újabb lövés dörrent, amely ezúttal alig kerülte el Indyt.

– A fenébe!

– Ez közel volt, Indy! – kiabálta Sallah.

– Lovagolj az életedért!

Sallah előrevágatott, de Indy kezdett dühbe jönni. Összevonta a szemöldökét, visszapillantott és észrevette, hogy a tank ágyúja csak messzire tud lőni. Ez adott neki egy ötletet.

Visszafogta a kantárszárat és megfordította a lovát. A tank szintén megfordult és követte, de Indy most olyan irányba tartott, hogy a szedán és a tank éppen összeütközzön. Az autó vezetője megpróbált kitérni, de Vogel nem látta őt, csupán arra koncentrált, hogy Indy ki ne kerüljön a fegyver hatósugarából.

Fülsiketítő fémcsikorgás hallatszott, a szedán oldalára borult és beleakadt a

tank hernyótalpába. Nemcsak a tank állt meg az ütközés miatt, hanem a szedán eltorlaszolta az ablaknyílást is, sőt, megakasztotta a páncéltornyot, amelyből a hatfontos ágyú okádta a tüzet.

Indy elkapta lova kötőfékét, lehajolt és felkapott egy kődarabot, amelyet beledugott az egyik oldalsó gépfegyvercsőbe, majd megsarkantyúzta a lovát. A kanyon jobb oldalához vágtatott, majd a tank felé került, éppen a gépfegyvercső elé, ezáltal kitűnő célpontot nyújtott.

– Látom őt!

Henry felkapta a fejét, amint meghallotta a lövész izgatott kiáltását. Tudta, hogy a náci a fiáról beszél.

– Akkor lője le! – parancsolta Vogel.

– Nem! – ordította Henry és a lövész felé lendült, de az őr elállta az útját és a válaszfal felé lökte. Henry homlokának

szegezte a Lügert, miközben a lövész megcélozta Indyt és tüzelt.

De a fegyver visszavágott, a löveg a tüzér arcán csattant. Hátratántorodott, fejét miszlikre szabdalta a robbanás, már halott volt, mielőtt a padlóra zuhant volna.

Füst terjengett a tank belsejében. Fojtogatta Henryt és a többieket is. Mindannyian levegő után kapkodtak. Vogel felugrott a halott lövész mellől és kinyitotta a fedélnyílást, hogy kiengedte a füstöt.

– Tüzeljen a toronyból! – ordította a vezetőnek, semmit sem bízva a véletlenre.

Henry megragadta Brody karját, négykézláb kúsztak előre a padlón, amíg a fedélnyílás alá nem értek. Henry éppen fel akart emelkedni, hogy kimásszon, amikor egy náccival találta magát szemben. A katona felemelte

fegyverét és Henry homlokának szegezte.

A szedán vezetője szörnyethalt az ütközés következtében, de utasa túlélte a dolgot és azon igyekezett, hogy a vászontetőn át kikecmeregjen a kocsiból. Rést vágott a tetőbe, majd kitágította. Kidugta fejét a lyukon és éppen szembenézett egy hatfontos ágyú csövével.

Ebben a pillanatban lövés dördült, amely miszlikre aprított mindent, a szedán roncsait hetvenöt yard magasságban röpítette fel a levegőbe.

Indy a tank mögött volt, Sallah akkor galoppozott el előtte, amikor az ágyútűz szétvetette a szedánt. Fémszilánkok hullottak az arcára. Lova felhorkant és levetette lovasát a nyeregből. Sallah gyorsan visszakapaszkodott és elvágatott az ellenkező irányba.

A régész úgy érezte, hogy barátjától nem kaphat már túl sok segítséget.

Megszabadulván az autótól, a tank előregerdült.

Vogel átvette a lövész helyét és Indyt keresve körbeforgatta a páncéltornyot, amely csak kilencven fokot fordult. Az ezredes biztos volt benne, hogy Indy a tank mögött lovagol, és ha a másik lovas csatlakozik hozzá, minden bizonnyal megpróbálnak behatolni a páncélozott járműbe.

Ha megteszik, Indy szeme előtt fogja főbe lőni doktor Jonest.

Azonban segítségre is szüksége volt. Megfogta a mikrofont és Donovanat hívta.

– Hagyják békén azokat az örülteket ott a hegyi barlangban – parancsolta. – *Hozza vissza a katonákat!* Egy pillanatig csend volt, majd Donovan felhorkant.

– Azt akarja mondani, hogy még tankkal sem tudott elbánni Jonesszal? Vogel dühösen fújta egyet.

– Még nem – szűrte fogai között a szót.

Újra elfordította a páncéltornyot, de nem látta Indyt, viszont észrevett egy szűk kanyont bal oldalon és támadt egy ötlete. Elmosolyodott és ráparancsolt a vezetőre, hogy forduljon be a kanyonba.

Újra bekapcsolta a rádió mikrofonját.

– Mire ideérnek, el fogok banni Jonesszal.

Oldalra fordította a tank páncéltornyát, olyan nagy szögben, amennyire csak lehetett. A kanyon oldalára célzott és várta a megfelelő pillanatot. Meglátott egy kiugró sziklát, beállította a célt és tüzelt, a detonációtól hirtelen tonnás sziklák gördültek le a földre.

Vogel elvigyorodott. Ezek majd végeznek Jonesszal.

19.

Egyedül mindenki ellen

A sziklaomlás előtti percekben Indy lemaradt a tanktól, s újabb kődarabokat keresgélt. Azt tervezte, hogy a másik oldalsó gépfegyver csövét is eldugaszolja, annak reményében, hogy ugyanúgy visszavág majd a závarzat, mint ahogy az az előzőnél történt. Ezúttal, ha kinyitják a fedelet, hogy kiszálljon a füst, meg tud birkózni Vogelgel és a tank vezetőjével. Egyszerű terv, főleg, ha Vogel bedől neki.

A tank azonban egy keskeny kanyonba tartott, s Indy még nem talált megfelelő méretű köveket. A földön vagy heverték kavicsok, vagy legalább fél tanknyi vándorkövek tornyosultak. És nem ez volt az egyetlen probléma. A kanyon elvágta őt Sallahtól, aki már lőtávolon kívül galoppozott, így barátja valószínűleg nem tudja, hogy mi történt vele és a tankkal.

A talajra koncentrált. *Kövek, szükségem van néhány kőre.*

Ekkor a tank ágyúja tüzet nyitott a sziklafalra és hirtelen több kődarab gördült felé, mint amennyire számított. Visszarántotta a lovát, megfordult és ellovagolt a sziklaomlástól. A szoros egyik oldaláról kövek záporoztak alá, de elkerülték, így sértetlenül úszta meg a dolgot.

Ha lépést tartott volna a tankkal, nem lett volna ilyen szerencsés – már halott lenne, semmi kétség.

De mos újabb problémája akadt. A szűk kanyonon át vezető utat sziklák torlaszolták el. Vissza kellett fordulnia és megkerülni a kanyont, ha utol akarta érni a tankot. Ez jelentős időt vesz igénybe, talán órákig is eltart.

Nem volt ennyi ideje.

Szerencsére észrevett egy másik utat. A sziklaomlás jó szolgálatot tett neki, mert egy keskeny, göröngyös csapást

vágott a kanyon oldalába. Ideje elindulni – gondolta Indy.

Gyorsan odalovagolt, óvatosan kerülgette a sziklatörmeléket. Rájött, hogy az ösvényen nemcsak át tud vágni a kanyonon, de lerövidíti a távolságot is. Nem sokkal ezután elérte a tankot és felülről megvizsgálta. Elgondolkozott, hogyan tudna lejutni a szikláról, amikor váratlanul cserbenhagyta a szerencse, az ösvény sziklafalba torkollott.

Megint lenézett a tankra. Vissza kellene fordulnia, vagy... Leugrott a nyeregből és mielőtt meggondolhatta volna magát, a szikla pereméhez rohant és ugrott. A tank tetején landolt, majd négykézlábra ereszkedett. Sikerült – de most hogyan tovább?

A tank kigördült a kanyonból, jobbra újra feltárult a sivatag. Indy visszapillantott és porfelhőt vett észre a pusztaságban. Hunyorgott az éles napfényben, majd rájött, hogy a dzsip

közeledik nagy sebességgel, amelyet a távolban két, náccikkal megrakott teherautó követett.

Indy váratlanul társaságot kapott.

– Üdvözlöm a fedélzeten, Jones.

Indy megfordult és Vogel képét pillantotta meg, amint éppen kikukucskált a fedélnyílásból, és tekintetével majdnem átdöfte a régészt. Indy állta a pillantást, érezte a feléje áradó gyűlölet hullámát, majd félrenézett, hagyta, hogy a másik győzzön a szemek közti összeecsapásban.

Hirtelen ismerős bizsergést érzett a tarkóján – ez figyelmeztetés volt. Megpördült és észrevett egy katonát, aki feléje kúszott. Indy rájött, hogy Vogel megpróbálta elterelni a figyelmét, amíg a náci átugrik a dzsipről a tank tetejére. A férfi rávetette magát és a fedélnek szorította.

Indy küzdött, hogy kiszabadítsa magát, de a német keményen tartotta, s ellenfele arcát a forró fémnek nyomta. Ez a testhelyzet lehetővé tette, hogy Jones észrevegye: az egyik csapatszállító teherautó a tank mellett robog. A katonák úgy ugráltak át, mint ahogy egykor a kalózok rohamoztak meg egy galliont. Nem voltak túl jók az esélyei.

Indy ellökte a katonát, majd dulakodni kezdett vele, el akarta venni a Lügérét. Arrébb gurultak, Indy a tetőnek nyomta a nácit, aki a kezében szorongatta a fegyvert. Indy megcsavarta a karját, megpróbálta megszerezni a pisztolyt. Ismét odébb gurultak, a fegyver csöve egyenesen Indy fejének szegeződött. Indy a tank tetejének peremébe kapaszkodott, és eltaszította a fegyvert úgy, hogy csövét a nácirra irányította.

Minden erejét összeszedve kényszerítette a katonát, hogy tüzeljen.

A golyó áthatolt a náci nyakán, becsapódott a mögötte lévőnek a gyomrába, majd egy harmadik ágyékában kötött ki. A három test eldőlt és a földre zuhant.

Hárommal kevesebb – gondolta Indy –, de egyre többen jönnek. Meglátta Vogelt, aki éppen kimászott a tetőre.

– Ez az! Adj nekik, fiam!

Apja hangját hallván, Indy észrevette, hogy a nyitott fedélnyíláson át szemléli az eseményeket. A derekára tekert ostorért nyúlt, de rájött, hogy ebben a zsúfoltságban nem tudja használni. A helyhiányt azonban javára tudta fordítani. A katonák minden oldalról támadták, pisztolyokkal és késekkel hadonásztak, de Indy bizonytalan célpontot nyújtott a tömegben. Kitért egy késpenge elől, amely az oldalát súrolta és a szemben álló náci combjában kötött ki. Egy ütés érte az állat, megtántorodott, de közben kirúgta a

fegyvert egy másik német kezéből, aki lehemperedett a tankról. Egy harmadik rálőtt, de elhibázta és saját bajtársát találta el. Még néhányval csökkent a támadók száma.

– Mindent bele, Junior! – ordította Henry.

Indy hirtelen vörös ködöt látott. Felfortyant, a düh úgy öntötte el, mintha adrenalininjekciót döftek volna bele. Állón vágott egy katonát, aki ráesett egy másikra s mindketten legurultak a tankról. Indy belerúgott a következőbe, aki a láncfalpra zuhant, magával sodorva egy másikat. A két férfi előresodródott, leestek a földre, majd a láncfalpak szétmorzszolták őket.

Indy még mindig dühöngve, beüvöltött a nyílásba.

– Soha többé ne nevezz Juniornak!

Még ki sem ejtette e szavakat, amikor Vogel egy vasláncot lendített felé, amely kétszer Indy válla köré tekeredett.

Fájdalom cikázott át a testén, térdreesett, arca eltorzult, de nem vesztette el a bátorságát. Meglátta a Lügert, amelyet legelső ellenfele hagyott el, és a fedélnyílás felé rúgta. A rúgás szépségdíjat érdemelt volna bármely futballmeccsen. A fegyver átcsusszant a tank tetején és egyenesen Henry ölébe hullott.

Indy feltápáskodott, szembenézett Vogelgel és az egyetlen megmaradt katonával. A lánc még mindig fogva tartotta, de tudta mozgatni a karját és a szembenállók mindegyike fegyvertelen volt. Miután elintézte a többieket, biztos volt abban, hogy ezzel a kettővel is elbánik.

Vogel elmosolyodott, és Indy rögtön észrevette, mi szerzett örömet az ezredesnek. A másik csapatszállító autó közeledett a tank felé az erősítéssel. Sokkal többen voltak, mint Indy képzelte.

A fenébe, ezekkel már nem tud megküzdeni.

Amikor a fegyver Henry ölébe esett, éppen időben kapta el, a csövénél fogva. Brody figyelmeztetően felkiáltott. Henry puffanást hallott, amint barátja a padlóra esett. Az őr megragadta Henryt, épp amikor ki akart lépni a fedélnyíláson.

– Engedjen el! – ordította, majd amikor ez nem történt meg, ismét megszólalt. – Én figyelmeztettem, barátom!

A fegyver agyával fejbe csapta a katonát, aki a padlóra zuhant Brody mellé. Henry kimászott a tetőre és már éppen csatlakozni akart Indyhez, amikor meglátta a csapatszállító kocsit. Semmi esélyük nem volt, hogy megbirkózzanak a náci hordával, valamilyen segítségre volt szükségük.

Visszament a tank belsejébe. Az oldalsó gépfegyver felé tartott, amikor a német feltápáskodott. Henry megcélozta a teherautót és kitapogatta

az elsütő billentyűt. Éppen megtalálta, amikor az őr elkapta a karját és ellódította a fegyver mellől.

A német belebotlott a padlón négykézláb mászó Brodyba. Henry kirántotta magát a német markából és ismét a gépfegyverhez sietett. Gyorsan megcélozta a teherautót és tüzelt.

A szűz kéz szerencsét hozott: telibetalálta a benzintartályt, a kocsi felrobbant. Emberi testek és roncsdarabok repültek a forró, füstös levegőbe.

A robbanás lesodorta Indyt, Vogelt és az utolsó katonát a tank tetejéről. Az utóbbi a földre zuhant, de Vogel és Indy a mozgó láncdalpon landolt. Mindketten előrevetődtek és alig kászálódtak le róla, a tank máris továbbgördült. Elkapták az ágyú csövét és felkapaszkodtak. Vogel rugdosni kezdte Indyt, arra kényszerítve, hogy engedje el a keskeny fémpereget és essen rá ismét a láncdalpra. Indy

átfogta az ágyú csövét és erősen szorította, lábával a lánctalp peremén igyekezett támasztékot találni.

Vogel előrekészült és rugdosni kezdte Indy kezét.

A tank belsejében a náci őr felrántotta Brodyt és vadul a válaszfalnak lökte, majd odaverte a fejét is. Brody a padlóra zuhant. Az öntudatlanság határán volt, küzdött a sötétség ellen, amely lidércnyomásként nehezedett rá. Hirtelen úgy érezte, hogy a náci rászzegezi a Lügert. Becsukta a szemét, nem akart már többet látni, várta a golyó becsapódását, a halált.

Henry azonban rávetette magát a nácira és felütötte a karját. A pisztoly elsült, gellert kapott golyók röpködtek mindenfelé. A tank hirtelen irányt változtatott, a vezető a kormányra bukott, mert az egyik lövedék halálra sebezte.

Henry küzdött. Levegő után kapkodva próbálta lefejteni nyakáról őrének kezét, amely majdnem kiszorította belőle a szuszt. Megragadta a németet és megpróbálta ráirányítani a revolvert. Elkeseredetten küszködött, hogy öntudatánál maradjon, mert jól tudta, ha elveszti az eszméletét, meghal.

– Amint a tank egy nagy sziklának ütdött, Brody magához tért. Úgy érezte magát, mint aki a halálból támadt fel. Teste minden porcikája sajgott. Feje lüktetett, mintha tűkkel szurkálták volna. Fájdalmi ellenére feltápászkodott és látta, hogy Henry az örrel bajlódik. Belerúgott a náci kezébe, s a fegyver a padlóra hullott. A tank egy másik sziklának ütközött, Brody elesett.

– Egyáltalán ki vezeti ezt a micsodát?
– mormolta.

Amikor Brody belerúgott a németbe, Henry a zsebébe nyúlt. Ujjai tapogatózva kutattak, egy töltőtollat

kerestek. Másik kezével a náciába kapaszkodott, aki lehajolva próbálta meg visszaszerezni a Lügert. Elővette a töltőtollat és szorgalmasan öklözte a németet, aki nem látszott észrevenni, mit tesz közben. Henry lecsavarta a toll kupakját és a német szemébe spriccelte a fekete tintát.

A férfi felordított, hátratántorodott és a szeméhez kapott. Henry mély lélegzetet vett, majd orrba vágta a nácit. A német nekiesett a válaszfalnak, majd eszméletlenül összecsuklott.

– A toll hatalmasabb fegyver, mint a kard! – ujjongott Henry és felsegítette Brodyt. Ez a lehetetlen szituáció roppant távol volt a régi nyelvek és kódexek tanulmányozásától, ám az adrenalin már Henry testét is átjárta, s fellelkesítette őt.

Kimásztak a tetőnyíláson át a tank tetejére. Nem látták sem Indyt, sem a katonákat. Aztán Henry lepillantott a tank oldalára, ahol fia és Vogel

kapcsolódtak össze halálos szorításban. Vogel láncába kapaszkodva mindketten az ágyúcsövön függtek.

Indy feje csupán néhány lábnyira volt a láncfalptól.

Henry óvatosan leereszkedett a tank oldalára, hogy segítsen fiának, oly módon, amelyről még álmában sem képzelte el, hogy lehetséges lesz. Most kárpótolja az apai érzések hiányosságáért – gondolta.

Amikor túl lesznek ezen, odaáll a fia elé és megmagyaráz mindent, amit évekkal ezelőtt kellett volna.

Makacs, hülye fráter vagyok, akinek önfejűsége soha nem tett jót neki. Ezt kell elmondanom – gondolta. Ez az utolsó lehetőségem, hogy beismerjem.

Sallah elvágatott a tank közeléből, miután majdnem agyoncsapták a felrobbant autó roncsai. A ló nem veheti fel a versenyt a tankkal – mondogatta magának újra és újra. A tank és Indy

felszívódott. Sallah visszakocogott, megtalálta a szűk kanyont, de teljesen megzavarodott, amikor meglátta a sziklaomlás nyomait. Attól tartott, hogy Indy a törmelékek közé szorult. Átkutatott mindent, de amikor nem találta meg barátját, megfordult és a tank után eredt. Amikor a közelébe ért, látta, hogy valami nincs rendben. A páncélos egyenesen egy szakadék felé tartott, de Indyt sehol sem látta. Megsarkantyúzta lovát és a jármű felé száguldott. Észrevette a tetőbe kapaszkodó Brodyt.

– Ugorj! – ordította. – Ugorj, ember!

Brody hallotta Sallah kiáltását. Felkapta a fejét és megpillantotta a szakadékot. Lecsúszott a lövegtorony mellett arra az oldalra, amelyiken Sallah ügetett.

– Ugorj, ha mondom! – bömbölte Sallah.

Brody úgy érezte, hogy meg fog halni, de azért ugrott. Megragadta Sallah

nyakát, amikor félig ráhuppant a lóra, félig pedig a levegőben kalimpált. Sallah hátranyúlt és elkapta Brody bokáját.

– Kapaszkodj, Marcus!

– A másik oldalon! – kiáltotta Brody. – A másik oldalon vannak!

Indy és Vogel még mindig a vasláncba gabalyodva függtek a tank oldalán. Ha egyikük letaszítaná a másikat, mindketten lezuhannának. Tökéletes zsákutcába kerültek.

Aztán Indy meglátta, hogy alig száz yardnyira vannak a szakadéktól.

Ki az ördög vezeti a tankot?

Lecsúsztotta a láncot a melléről, éppen akkor, amikor Vogel, szintén észrevéve a sziklát, ugrani próbált. Indy legnagyobb meglepetésére azonban apja bukkant fel valahonnan és megragadta Vogel lábát.

Az ezredes ficánkolt és kiszabadult, majd fejbe rúgta Henryt, aki a láncfalpra zuhant. Indy észrevette apja veszélyes

helyzetét és azonnal cselekedett. Előkapta ostorát és apja felé lendítette. Az ostor Henry bokája köré csavarodott, éppen akkor, amikor már majdnem lebukott a lánctalp alá.

Indy minden megmaradt erejével húzta az ostort, Henry visszakecmergett a tetőre és éppen úgy festett, mint a horgászsinór végén fickándo­zó hatalmas hal.

Sallah a lánc­talp mentén vág­ta­tot­ta.

– Indy, siess! Szállj le a tankról!

A régész ránézett.

– Nyújtsd a kezed! – Indy átlendítette felé az ostort.

Sallah elkapta, a ló nyergéhez erősítette és tovább vág­ta­tot­ta.

Henry leesett a lánc­tal­pról és a porban hempergett. Sallah már éppen fel akarta segíteni, amikor észrevette, hogy Indy és Vogel a tank hátsó részén küzd egymással. Még mindig össze voltak láncolva és egyszerre kellett

mozdulniuk. Ezt is tették, de a lánc vége a tankhoz volt erősítve, így mindkét férfi a szakadék felé közeledett.

– Ó, nem! Indy! – ordított fel Sallah.

Indy végső kétségbeesésében megpróbált kicsúszni a lánc szorításából, amely most a lábára tekeredett. Felhasította a nadrágját, de sikerült lecsúsztatnia a csípőjén, majd a térdén. Úgy nézett ki, mint egy cirkuszi szabadulóművész. De itt most nem trükkről volt szó, az ő alakítása nem illett a porondra.

Mellette, kétségbeesetten sikoltozva, Vogel küzdött a láncsal.

Indy már majdnem megszabadult a nadrágjától, amikor a tank a szikla pereméhez ért, és oldalára fordulva belezuhant a mély szurdokba.

Elsa a távolban hatalmas fekete füstfelhőt látott, amely a szurdokból szállt fel. Leengedte a távcsövet és szólt a sofőrnek, hogy kapcsoljon rá.

– A tanknak vége – fordult Donovanhoz. – Mindannyiuknak vége.

– Mi lehet Vogellel?

– És mi van magával, Herr Donovan?

– a nő hangja hűvösen csengett. Úgy tűnt, hogy érzelmi ügyeit tökéletesen elrendezte magában. Csupán a Grál érdekelte. Nem törődött vele, hogy Indy él-e, hal-e, mit számít ez egyáltalán?

Semmit.

Donovan bólintott és Elsa mellé ült.

– Úgy tűnik, elrendeltetett: nekünk együtt kell megtalálnunk a Szent Grált.

Elsa nem válaszolt, előre bámult és a sivatag forró homokjára meredt. *Halott. Indy meghalt. Semmi sem számít, csak a Grál.*

– Nézzen utána, hogy indulásra készek-e a többiek – szólalt meg végül.

– Munkához kell látnunk.

Henry a tank lángoló roncsait nézte. Kavargó érzelmei majdnem megfojtották. Sebzett lelke sajgott,

lelkiismeret-furdalás gyötörte. De mindez nem számított. Elvesztette az egyetlen fiát, elvesztette, mielőtt még tisztázhatták volna a dolgokat, az eltelt évek félreértéseit.

– Utána kellett volna mennem – nyögte Sallah. – A barátom!

Le akart ereszkedni a szikláról, de Brody visszatartotta.

– Semmi értelme, Sallah.

A testes férfi elhúzódott Brody mellől, majd térdre esett és a homokba temette az arcát. Henry Brodyról Sallahra nézett, nem tudta, mit mondjon, éppen csak érezte a történetek szörnyűségét, de nem tudta felfogni, mi történt igazán.

Marcus vigasztalni próbálta, átkarolta a vállát és részvétét fejezte ki. Henry szemébe könnyek tolultak.

Indy kábultan tántorgott a sziklák között, két kézzel tartotta nadrágját, amelynek foszlányai a csizmája körül lifegtek.

Csatlakozott a többiekhez, akik a kiugróról bámulták a roncsokat. Egyikük a másik után figyelt fel jelenlétére, először Brody, majd Sallah, végül Henry.

Indy megrázta a fejét.

– Hát ez meleg helyzet volt – mondta.

– *Junior!* – ordított fel Henry és átölelte fiát. – Azt hittem, elvesztettelek – mondta és a szeretetről dadogott valamit.

Eltelt egy kis idő, amíg Indy rádöbbent, hogy apja átöleli és azt mondja neki, hogy szereti. Ezt már hosszú ideje nem hallotta, sőt, az igazat megvallva, még sohasem, és nem emlékezett rá, hogy apja valaha is átölelte volna.

Indy is átkarolta Henryt, úgy, ahogy egy fiatal fiú kifejezi apja iránti rajongását.

– Én is azt hittem, hogy elvesztettelek – suttogta. Brody meg volt hatva a váratlan kibéküléstől, de Sallah zavarba jött.

– Junior? A te neved Junior?

Indy elfintorodott. Nem volt abban az állapotban, hogy erről a témáról értekezzen. Hátralépett és mindent megtett azért, hogy nadrágját elviselhető állapotba hozza.

Sallah kérdésére Henry válaszolt.

– Ez a neve. Henry Jones, Jr.

– Jobban szeretem az Indianát – jelentette ki Indy határozottan.

– A *kutyánkat* hívták Indianának! – kontrázott Henry. – Téged Henry Juniornak nevezünk el! Brody elmosolyodott, Sallah elnevette magát.

– A kutyát? kiáltott fel.

Még Indy sem állta meg vigyorgás nélkül.

– Sok kedves emlékem fűződik ahhoz a kutyához.

Sallah még hangosabban kacagott fel és vállon veregette Indyt, ennek következtében a régész nadrágja újra lecsúszott a bokájáig.

20.

A Grál ösvényén

A délutáni nap izzásig hevítette a csupasz sziklákat. Elsa egy pillanatra lehunyta a szemét és megkísérelte elfojtani haragját. A hőséggel még csak megbirkózott valahogy, de Donovannal másképp álltak a dolgok. Jó néhány olyan pimasz férfivel volt már dolga, akik ahelyett, hogy megadták volna neki a tudósnak járó tiszteletet, egyszerűen játékszernek tekintették. Ám egyikük sem volt olyan szemtelen, mint Donovan. Még a túlzásokra hajlamos Führer is becsülte értelmi képességeit.

– Rögtön visszajövök – szólalt meg Elsa és az előtte tornyosuló sziklafal felé mutatott.

– Nincs ott semmi – jegyezte meg leereszkedően Donovan.

– Jó néhányszor ellenőriztem a táj jellegzetes pontjait, Walter – mondta kimérten a lány. – Ha a térkép pontos, a titkos kanyon éppen e mögött a szikla mögött van.

Donovan vállat vont.

– Már többféle útvonalat kipróbáltunk és sehol nem találtuk a bejáratot. Itt csak áthatolhatatlan sziklafalak vannak.

Gyakorlati kérdésekben a folyton okoskodó Donovannak nem sok hasznát lehetett venni. Jobb lenne, ha hagyná, hogy valaki megtalálja a Grált helyette – gondolta Elsa.

– Nos, akkor kénytelenek leszünk bejáratot vágni magunknak.

– Hogy gondolja?

– Feltételezem, hogy még soha nem volt robbanóanyagokkal dolga.

Donovan egy hosszú pillanatig úgy meredt a lányra, hogy a tekintet

hidegsége még a sivatagi forróságot is legyőzte.

– Nem hiszem, hogy valaha is szükségem lett volna rá.

Ez nem meglepő. A lány sarkon fordult és elindult az utánpótlást szállító teherautó felé. Menet közben érezte, hogy a férfi tekintete szinte a tarkójába fúródik. Csak aggályoskodjon – gondolta Elsa. Elvezeti őt a Grálhoz, figyelni fogja minden mozdulatát és egy alkalmas pillanatban akcióba lép. Vagy megszerzi magának a Grált, vagy meghal. Nincs más választása.

Indy, akárcsak három társa, egy fehér anyaggal megtoldott kalapot viselt a hőség ellen és megkísérelt hozzászokni a teve mozgásához. Tevén utazni egészen más volt, mint lovagolni vagy megülni egy elefántot. A tevegelés egyedülálló dolog – mély merülés, emelkedés, mély merülés, emelkedés. Ám ezeknek a mozgásoknak a ritmusa

sem volt soha egyenletes. Indy képtelen volt megállapítani, hogy mi is a helyes ütem és bizonyos volt abban, hogy csakis a nomád sivataglakó képes arra, hogy jól érezze magát egy ilyen bestia hátán.

A kalap és a rajta csüngő fehér rongy valamelyest megvédte a kegyetlen hőségtől, de arra már nem volt képes, hogy a szomját is oltsa. A régésznek állandóan a víz járt az eszében. Sok palack víz. Majd folyókra gondolt, amelyek véget nem érően hömpölyögnek az óceánok felé. Aztán arról kezdett ábrándozni, hogy belegázol egy hús tavacskába, és lába belemerül a kellemesen nedves és hideg part menti sárba.

Miután Sallah megtalálta Indy lovát, mind a négyen – ketten egy lovon – elindultak abba az irányba, ahol utoljára látták Donovan karavánját. Egyiküket sem fedezték fel – sem WALTERt, sem

Elsát, de megtalálták a teherautó abroncsainak nyomát, találkoztak néhány elhagyott tevével és láttak néhány eldobott kulacsot is.

Indy rábeszélte apját és Brodyt, hogy maradjanak hátra, míg ő és Sallah lóháton Donovanék után erednek. Ám egyikük sem akart rá hallgatni. Mindketten azt állították, hogy jól érzik magukat és képesek folytatni az utat. Mindnyájan mehetnének tovább teveháton – javasolta Henry.

Rövid ideig pihentek, ellátták sebeiket és zúzódásaikat, s rendbe tették felszerelésüket. Indy korábban talált néhány alsónadrágot a Donovanék által hátrahagyott dolgok között, ezekből fabrikáltak maguknak fejfedőt. Végül felkapaszkodtak a tevék hátára és nekivágtak a sivatagnak.

A térkép nélkül soha nem leszünk képesek rátalálni arra a helyre, ahova a Grált rejtették – gondolta Indy. Az

útvonalat azonban tisztán jelezték azok a teherautónyomok, amelyek a karaván felszereléséből megmaradt kocsiktól származtak. Indy úgy vélte, hogy Elsa és Donovan abban a hiszemben vannak, hogy ő és társasága elpusztult. Ha nem ezt gondolnák, aligha lennének olyan könnyelműek, hogy ilyen világos nyomokat hagyjanak maguk után. Hadd higgyék, amit akarnak, talán ez lesz Indyék egyetlen előnye.

Távoli robbanás hangja visszhangzót a szorosban, ez felkeltette Indy figyelmét.

– Mi volt ez? – kérdezte Brody.

– A titkos kanyon – vélte Henry. – Megtalálták.

Indy emlékezetébe idézte a Grál-táblára vésett szavakat: A sivatagon keresztül és a hegyeken át, a Félhold Szurdokig, amely olyan szűk, hogy egyszerre csak egyetlen ember juthat keresztül rajta, így jutsz el a Nap

templomához, amely minden ember számára szent kell, hogy legyen.

Indy megnoszogatta tevéjét.

– Siessünk! – biztatta társait.

Amikor egy sziklafalhoz értek, különös látvány tárult a szemük elé. Mindenfelé kőtörmelék hevert, a tömör falban hasadék tátongott, amely egy szűk kanyonba vezetett.

Indy körbeadta a kulacsát. Mindnyájan fáradtak voltak és pokoli melegük volt. Minden tagjuk sajgott, de tudták, nem vesztegethetnek el egyetlen pillanatot sem. Henry levetette a zakóját és bevezette a kis csoportot a szurdokba. Gallérját kigombolta, kalapját mélyen a szemébe húzta. *Most egyáltalán nem úgy fest, mint a középkor neves kutatója* – morfondírozott magában Indy. Apja pont olyan volt, mint egy idősödő kalandor, aki élete legnagyobb fogására készül.

Amikor Henry behatolt a kanyonba, tevéje hirtelen megállt, felhorkant és vissza akart fordulni. Henry hevesen átkozni kezdte az állatot, erőteljesen megpaskolta a hátulját, s végre nagy nehezen rávette, hogy folytassa az utat.

A többi teve is a Henryéhez hasonlóan viselkedett. A legmakacsabbnak Brody tevéje bizonyult. Indynek végül is le kellett szállnia saját hátasjóságáról és be kellett húznia az ellenkező dromedárt a szurdokba.

Amint beértek a kanyonba, a tevék azonnal lecsillapodtak. Az emberek sokkal idegesebbeknek látszottak, nem igazán érezték jól magukat a szűk helyen.

Minél beljebb hatoltak, annál meredekebben emelkedtek mellettük a falak és annál szűkebb lett a kanyon. Csendes volt, keskeny és hihetetlenül forró. A tevék patáinak dobbanása furcsán visszhangzóit.

A levegő olyan ritkának tűnt, mintha valemely magas hegy tetején lettek volna. Indy szédült egy kissé, és tompa fejfájás gyötörte. A fényviszonyok egészen mások voltak, mint odakinn. A fénypázmák élesebbek voltak és bearanyozták a szurdok meredek falait.

Indy rettentően utálta a helyet. Úgy tűnt, hogy a többiek is hasonlóan éreznek – kivéve Henryt. Ő volt a csoport optimistája. Ez nem volt véletlen, hiszen az a terv, amelynek egész életén keresztül megszállottja volt, most végre valósággá válik. A Grál még nem volt ugyan a kezében, de elég közel volt hozzá, hogy azt képzelje, máris a birtokában van. Úgy tűnt, fantasztikusan jól érzi magát.

– Marcus – szólalt meg Henry –, olyanok vagyunk, mint a Grál-legenda négy hőse. Te vagy Parsifal, a szent életű ártatlan, Sallah meg Bors, az egyszerű ember, Indy Gálahad, a harcos

lovag és én... az atyja, az öreg keresztes vitéz, Lancelot, akinek félre kellett állnia, mert méltatlannak bizonyult, az talán én vagyok.

– Ami engem illet, én egy vén pipogya fráter vagyok, aki legszívesebben otthon üldögélne a karosszékében és a whiskyjét szopogatná – állapította meg Brody, aki kétségbeesetten kapaszkodott nyergébe és riadtan kémlelt körbe.

Aggodalma kiült az arcára. *A rá jellemző aggályos arckifejezés* – gondolta Indy.

Úgy tűnt, hogy Henry nem hallotta Brody szavait. Elmélázva ült a teve hátán, valószínűleg még mindig az iménti hasonlaton tűnődött. Hirtelen Indy felé fordult.

– Emlékezz vissza, Galahad volt az, aki sikerrel járt ott, ahol az apja kudarcot vallott.

Hát ez nagyszerű – gondolta Indy. Pont erre a felelősségre vágyott.

– Apa, én azt sem tudom, hogy néz ki a Grál.

– Senki sem tudja – válaszolta Henry.

– Majd az fogja megtudni, aki méltónak bizonyul arra, hogy megpillantsa.

Akárcsak Artúr király és az Excalibur. Mintha csak valami dicsőséges vállalkozásban vennének részt, nem pedig egy veszélyes kalandban. Ez a hozzáállás aggasztotta Indyt. Apja szemében ők most valamennyien keresztes lovagok voltak.

Míg Henry várakozásteljesen kémlelt maga elé, Indy a tevéje lába előtti porra meredt. Többé már nem kellett a teherautó nyomvonalát követniük, ám az az érzés, hogy meredek falak között, szinte a sziklákat súrolva hatolnak előre egy olyan helyen, amely azt sugallja, hogy nincsenek egyedül, nem volt éppen felemelő gondolat.

– FigyeljeteK csak! – kiáltotta Sallah és előremutatott.

Megálltak és a jelzett irányba néztek. A keskeny kanyon egy széles, nyílt terembe torkollott, amelynek túlsó végében festői görög-római homlokzat díszelgett. Széles lépcsőfokok vezettek fel a teraszra, amely mögött sötét fülke bejárata látszott.

Ez hát a Nap temploma – gondolta Indy.

– Menjünk már! – szólalt meg mohón Henry.

A tevék ismét makacskodni kezdtek, ám végül az állatok, mit volt mit tenniük, engedelmeskedtek az ösztökélésnek, és szemrehányó morranásokat hallatva továbblépkedtek. Keresztülvágtak a nyitott termen és megálltak a lépcsősor előtt. Indy lopva apjára pillantott. Henryn látszott, hogy magánkívül van az örömtől és az elragadtatástól. Olyan csodálkozva szemlélte az elé táruló

látványt, mint egy kisfiú. Indyt is lenyűgözték a látottak, de nem annyira, mint apját. Henryből úgy áradt a lelkesedés, mint egy illathullám, s ez ragályosnak bizonyult.

– Monumentális – motyogta Brody.

– Az istenek építették – mormolta Sallah magánkívül.

Indy megértette őket. Egy fantasztikus méretű építmény láttán könnyen az ember eszébe jut, hogy az épületet a normális embernél kétszerte nagyobb és erősebb lények hozták létre.

Hosszú időn keresztül egyikük sem moccant meg. A templomnak megvolt az a *bizonyos* varázsa. Végül Indy törte meg a megilletődött csendet. Ismét a földre pillantott és látta, hogy a keréknyomok ott cikcakkoznak a hátuk mögött. Vajon mi történhetett a járművekkel?

Nyugat felé nézett, ahol a nap már meglehetősen alacsonyan járt az arénát

határoló sziklafalak fölött. A terem árnyékos részében észrevett egy csapatszállító autót, egy teherkocsit, egy személyautót és néhány lovat.

Elindult a templom felé.

– Gyertek, nézzük meg, mi van odabenn. De maradjatok csendben – Indy vezette a csoportot. Henry, Sallah és Brody felsorakozott mögötte. Lassan mászták meg a lépcsőket, óvatosan közelítettek a bejárat felé. Amikor felértek, Indy hátra pillantott, hogy meggyőződjön róla, társai követik-e, majd belépett a templomba.

Néhány másodpercbe telt, amíg szeme hozzászokott a sötétséghez. Amikor ismét tisztán látott, valami olyasmit pillantott meg, amitől elállt a lélegzete. Egy páncélba öltözött lovag állta el az útját. A lovag legalább kétszer, nem, háromszor olyan magas volt, mint ő.

Indy megtorpant, hátrahőkölt, majd amikor rájött, miről van szó,

elmosolyodott. A lovagot egyetlen hatalmas sziklatömbből faragták ki.

A templomot körbevették az iménti lovag szobrához hasonló monumentális faragványok. A szobrok mögött hatalmas oszlopok sorakoztak.

Indy megnyugodott és egyenként szemügyre vette a lovagokat. Ekkor zajt hallott a templom belseje felől. Mozdulatlanul figyelni kezdett, izmai megfeszültek, szeme alatt egy ideg rángatózott.

A csodálatos látvány okozta elragadtatás közepette egészen megfeledkezett arról, hogy Donovan és Elsa valahol előttük jár hat.

Intett a többieknek, hogy kövessék, és igyekezzenek a lehető legnagyobb csendben maradni. Egyik oszloptól a másikig lopództak, míg végre megpillanthatták, mi folyik a templom közepén.

A szultán magánhadserégének egyik katonája karddal felfegyverkezve óvatosan lépkedett fel a kőlépcsőn egy boltozatos nyílás felé, amely a templom hátsó falában ásítozott. Donovan és Elsa a lépcső aljánál állva figyelte a felfelé igyekvő katonát. Mögöttük egy pár náci és a szultán néhány katonája sorakozott.

Indy feszülten figyelte Elsát. Észrevette, hogy a lány milyen koncentrált figyelemmel kíséri a katona mozdulatait.

A lány valószínűleg azt hiszi, hogy ő halott. Végére ki is volt ő Elsa számára? Egy férfi a múltjából, semmi több. A lány kihasználta, majd elfelejtette. Bármit is mondott akkoriban, egy dolog ma már bizonyosnak látszik: a lány egyedül csak a Grálba szerelmes. A Grálba, a történelembe és a legendákba. A férfiak csak eszközt jelentettek számára, élő

eszközöket, akiket felhasznált céljai elérése érdekében.

A nő magatartása mögött azonban valószínűleg még más is rejlett. Valami, ami elkerülte Indy figyelmét. Aztán – úgy érezte – hirtelen megvilágosodott minden. Igen, Elsa valószínűleg hitt a legendában. Hitt abban, hogy a kehely az örök élet forrása.

De mi a helyzet Donovannal? Annak idején Indy beszélgetett vele a kehelyt övező mítoszról. Végtére is nem valószínű, hogy az életét kockáztatja csak azért, hogy egy újabb műtárgy kerüljön a birtokába. Ráadásul olyan, amely nem is különbözik a többitől. Együttműködött Elsával, de az biztos, hogy nem engedi át neki a kelyhet, erről Indy meg volt győződve.

Felpillantott a katonára, aki már majdnem a lépcső tetején járt. És ekkor észrevett valami mást is. Egy holttest feküdt ott. A katonától néhány

lépésnyire, a szultán hadseregének egy másik tagja.

Kezét és lábát szétvetette. Indy előrehajolt, hogy jobban lásson. A test mellett még volt valami.

Ó, Istenem!

A katona levágott feje volt.

– Menj tovább! – sürgette Donovan a katonát. – Menj csak! Már majdnem ott vagy.

Elsa tagadóan megrázta a fejét

– Lehetetlen.

A katona egy lépéssel eltávolodott a holttesttől.

– Menj tovább! – ordította Donovan.

A katona a boltíves bejárat felé indult, ez volt élete utolsó mozdulata. Hangos, hussanó hang töltötte be a templomot, mintha hirtelen feltámadt volna a szél. A katona feje egy szempillantás alatt elvált a törzsétől. A levágott fej lefelé gurult a lépcsőkön, majd Elsa és Donovan lába előtt állapodott meg.

Donovan intett az egyik mögötte álló harcosnak, aki odarohant a fejhez és felkapta, majd elhajította abba az irányba, ahol Indy és társai rejtőzködtek. A fej addig gurult a kövezeten, amíg alig néhány lábnyira tőlük meg nem állt. Szája rémülten tátogott, a halott katona arcát teljesen eltorzította a félelem.

Indy félrefordult.

– Isten lehelete – mondta Henry halkan.

Indy először nem értette, mit akar ezzel mondani, de aztán eszébe jutott a három erőpróba, amelyekről apja Grál-naplójában olvasott. Az Isten lehelete... Mi is volt a másik kettő? Képtelen volt tiszta fejjel gondolkodni. Megtapogatta a zsebét, amelyben a napló lapult. Valószínűleg szükségük lesz rá, ha el akarnak jutni a Grálhoz. Most azonban azt kell kifundálni, hogyan tudnának elbánni Donovannal és kíséretével.

Ekkor meghallotta Donovan hangját. A férfi utasította az egyik náci őrt, hogy jelöljön ki újabb katonát a szultán seregéből.

– Helmut, még egy önkéntest!

A náci az egyik katona felé bökött, de az megrázta a fejét és hátrált egy lépést. Két német megragadta őt és előre vonszolta.

– Nem, nem, nem! – ordította a katona és vadul kapálózva megpróbált kiszabadulni a nácik szorításából.

A németek nagyot löktek rajta. A katona előrerepült és rábukott az első lépcsőfokra. Feltápászkodott, megfordult, szemében rémület izzott. A Helmut nevű náci őr előhúzta Lugerjét és csövét a nyomorult katonára szegezte.

A katona vonakodva megfordult és kényszeredetten elkezdett felfelé mászni a lépcsőkön. Ment felfelé, a halála felé.

Indy észrevette a szeme sarkából, hogy Brody félrefordul. Arcán undor ült, nem akart még egy lefejezést látni. Indynek sem fűlt a foga ilyen szörnyű látványhoz. Úgy érezte magát, mint egy néző a római arénában. Fogalma sem volt róla, mit tehetnének. Pedig feltétlenül ki kellett dolgozniuk egy tervet, amelynek segítségével...

Brody megérintette a vállát.

– Indy!

Brody arcán árkokká mélyültek a ráncok. Indy csendet kérve ajkára illesztette mutatóujját, majd megpillantotta azt, amit Brody már korábban észrevett. Néhány lábbal odébb egy náci őr rájuk szegezte a revolverét.

– Raus! Raus! – ordította, s közben vadul hadonászott a fegyverével, mutatta, hogy mozduljanak kifelé.

Rögtön ezután három másik német is körülvette őket. Mindegyiknél puska volt.

Indy megértette, hogy ezek a katonák valószínűleg a bejárat közelében rejtőzködtek és feltehetően már azóta szemmel tartják őket, amióta beléptek a kapun. A revolveres náci megmotozta a társaságot, majd elvette Indy és Sallah fegyverét.

Kilökdösték őket a templom közepére, ahol mindenki jól láthatta a csoport tagjait. Ott ácsorogtak felemelt kézzel. A szultán katonái körük álltak és rájuk szegezték puskájukat. Elsa megpördült és döbbsenten meredt rájuk. Ajka megvonaglott. Donovan feléjük indult, meglepetését széles mosoly mögé rejtette. Úgy tett, mint akihez rég nem látott kedves vendégek érkeztek vacsorára, játszotta a szívélyes házigazdát.

– Ó, a Jones fiúk... éppen jókor. Isten hozott mindannyiótokat. Szükségünk lehet a szakértelmetekre. Úgy örülök, hogy életben vagytok.

– Soha nem fogod a kezedet a Grálra tenni! – robbant ki Henry. – Ahhoz túl ostoba és tehetségtelen vagy!

– Ne legyen olyan biztos ebben, doktor Jones – mondta Donovan fogcsikorgatva. – Nem maga az egyetlen Grál-szakértő a világon.

Intett a náci öröknek, hogy vigyék el őket a lépcső irányába. A németek előrelökdösték a társaságot és sorba állították a szultán katonáival szemben. Mintha csak céltáblák lennének egy céllövöldében – villant Indy agyába a gondolat.

Elsa kilépett a katonák mögül és odament Indyhez.

– Nem hittem volna, hogy valaha is viszontlátom magát.

– Olyan vagyok, mint a rossz pénz, amely soha nem vész el. Donovan Elsa vállára tette a kezét.

– Lépjen most szépen hátra, doktor Schneider. Donovan hangja megvető

volt, mintha kétségbe vonta volna a lány lojalitását.

– Adjon Indianának egy kis helyet.

Elsa egy pillanatig úgy tett, mint aki nem hallja, hogy a másik mit akar tőle. Meg sem mozdult. Úgy meredt Indyre, mintha nem hinné, hogy valóban ő áll előtte.

Indy elfordította fejét. Ez nem az a pillanat volt, amikor az ember feleleveníti régi ismeretségeit. Különösen nem ezzel a lánnyal.

– Doktor Jones fogja elhozni nekünk a Grált – jelentette ki Donovan.

Indy a fejetlen holttestek felé pillantott és önkéntelenül elnevette magát. A harmadik katona már a lépcső felénél tartott, de kihasználva az iménti zűrzavart, lassan lefelé ereszkedett, azzal áztatva magát, hogy esetleg nem veszik észre a visszavonulását.

– Úgy látom, hogy meglehetősen mulatságosnak tartja a dolgot. Pedig

most jött el a kiváló alkalom, hogy bevonuljon a történelembe. Feltéve persze, hogy sikerrel jár. Nos, mit szól ehhez, Indiana Jones?

– Bevonuljak a történelembe? Milyen minőségben? Esetleg náci lakájként, mint ön, Mr. Donovan?

Donovan egy darabig Indyre meredt. A régész nem tudta eldönteni, vajon iménti szavai felbőszítették-e Donovant vagy elszórakoztatták. Walter elmosolyodott és megcsóválta a fejét, úgy, ahogy egy felnőtt teszi olyankor, amikor egy gyermek valami ostobaságot beszél.

– A nácik? – mondta és kiköpött. – Nem lát tovább az orránál?

Indy nem vette a fáradságot, hogy válaszoljon neki.

– A nácik be akarják írni a nevüket a Grál-legendába és ugyanakkor meg akarják hódítani a világot – folytatta Donovan. – Isten hozta a németeket. Doktor Schneider és én a Grált akarjuk,

azt a kelyhet, amely örök életet biztosít annak, aki birtokolja. Hadd legyen a világ Hitleré, úgysem tudja magával vinni a sírba.

Indy felé lépett és harciasán felszegte szögletes állat.

– A saját egészségemre fogok inni akkor, amikor ő is felkerül a kihalt fajok listájára.

Elővett a zsebéből egy pisztolyt és Indy homlokára célzott. Hátralépett, majd így szólt.

– A Grál az enyém és maga fogja megszerezni nekem! Indy közömbösséget színlelve elvigyorodott.

– Nem feledkezett meg doktor Sehneiderről?

Donovan elmosolyodott.

– Ő az enyém a Grállal együtt. Gondolom, ez rossz hír.

Indy tekintete Elsa felé kalandozott, aki néhány lépéssel Donovan mögött állt. Arca teljesen kifejezéstelen volt.

Gyönyörű maszk – gondolta Indy –, tele rejtéllyel, titkokkal. Donovan felhúzta a pisztolyt:

– Mozgás!

– Ha lelő, azzal nem megy semmire.

Donovan tudta, hogy Indynek igaza van. Egy darabig nem válaszolt, majd tekintete Henryre siklott, gonoszul elvigyorodott és ismét Indyre nézett.

– Tudja mit, doktor Jones? Teljesen igaza van.

Henry felé fordult és rászégezte a pisztolyt.

– Ne! – kiáltotta Elsa és Indy egyszerre.

De Donovan nem hallgatott rájuk, és tüzelt. Közvetlen közlelről beletalált Henry gyomrába.

Henry mindkét kezét a sebre szorította. Megingott és Indy felé fordult.

– Apám!

Elsa előrerohant, de Donovan elkapta és visszalökte.

– Maradjon ki ebből!

Henry fia karjába rogyott. Brody és Sallah odarohant. A régész gyöngéden lefektette apját a kőpadlóra. Sallah ölébe vette Henry fejét, Brody melljük térdelt.

Indy feltépte apja ingét. A seb csúnya volt, Brody a régész kezébe nyomott egy zsebkendőt, amelyet Indy apja vérző gyomrára szorított. Ekkor vette észre, hogy a lövedék Henry oldalán eltávozott, ott is vérző sebet ejtve. Indy halkan beszélt hozzá, nyugtatgatta, és remélte, hogy apja hisz neki.

– Álljon fel, Jones! – mordult rá Donovan.

Indy gyűlölettel teli pillantást vetett Walterre, majd felugrott. Brody Henry homlokát simogatta. Indy már majdnem Donovanra vetette magát, amikor észrevette, hogy a férfi ismét felhúzza a pisztolyt.

– Nem tudja megmenteni, ha meghal – szólalt meg Donovan és a fegyvert Indy

szívének szegezte. – Egyedül a Grál gyógyító ereje képes Henry életét visszaadni.

Egy pillanatra elhallgatott.

– Lehet, hogy kételkedik abban, amit mondtam, de most nincs idő arra, hogy megvitassuk a dolgot.

Henry felnyögött és köhögni kezdett.

– Indy – mondta Sallah kétségbeesve –, nincs jól!

A régész ismét letérdelt apja mellé. Brody a fülébe súgta, hogy Henry sebe komoly. Indy bólintott. Tudta, nagyon is jól tudta, hogy ez az igazság, hiszen volt szeme.

– A Grál az egyetlen esélye – mondta diadalmasan mosolyogva Donovan. Már tudta, hogyan fog Indy döntené, hiszen nem volt más választása.

Indy Brodyra pillantott.

– Igaza van. Csupán a Grál mentheti meg őt, Indy. Én hiszek ebben. Menned kell.

Más körülmények között Indyből kitört volna a nevetés. De most semmi kedve nem volt ehhez. Apja haldoklóit. Bólintott Brodynak és benyúlt a zsebébe, hogy elővegye a Grál-naplót. Már éppen fel akart állni, amikor Henry keze rákulcsolódott a csukójára.

– Vigyázz... Isten lehelete...

– Óvatos leszek, apa. És meg fogom szerezni a Grált. Miattad.

21.

A három próbatétel

Indy a Grál-naplót szorongatva harcra készen tekintett végig a lépcsősoron. Fenn egy boltíves nyílást látott, mögötte pedig sötét folyosót. Mélyet lélegzett és elindult felfelé, a két megcsonkított holttest irányába.

Félúton megállt.

A lenti csendet csupán az törte meg, hogy a szultán katonái újratöltették fegyverüket. Fémes csattanás visszhangzott a templomban. Donovan utasította a katonákat, hogy lőjék le Indyt, ha menekülni próbálna. A katonák minden bizonnyal teljesítenék a parancsot.

Indy kinyitotta a Grál-naplót és belenézett. A homályban alig látta az elmosódott írást. Meg kellett találnia a módját, hogy átléphessen a boltív alatt, s megússza Isten pusztító leheletét. Apja odalenn feküdt a kövezeten. Lassan elvérzik, segítenie kell rajta. Meg kell szereznie a kelyhet, amilyen gyorsan csak lehetséges.

Józan ésszel felfogta, hogy egy ősi kupa képtelen beforrasztani egy golyó ütötte sebet, de ez most nem számított. Éppen elég különös élményben volt már része életében ahhoz, hogy tudja,

sokszor olyan dolgok is megtörténnek, amelyeknek nem lehetne vagy nem szabadna megtörténniük. Lehet, hogy a Grál gyógyító erejét soha senki és semmi nem bizonyítja be, az is lehet, hogy a gyógyhatást laboratóriumi körülmények között nem lehet kimutatni, de ha így is van, mindent meg kell kísérelnie. Még ha nem is gyógyított meg a kehely eddig senkit, talán most az egyszer mégis megteszi. Csak egyszer és soha többé.

Néhány lépcsőfokkal feljebb hágott. Hallotta, amint apja a nevét kiáltozza. Indy hátrafordult és látta Henry láztól csillogó szemét, amint rámered. Hallgatta, amit mond; apja egy mondatot ismételtetett újra és újra.

- Csak a bűnbánó juthat keresztül!
- Csak a bűnbánó juthat keresztül...
- Csak a bűnbánó juthat keresztül...

Indy elismételte magában a mondatot és gondterhelten tovább mászott a

lépcsőkön felfelé. A két holttest már csak néhány lábnyira volt tőle. Belátott a boltív mögötti folyosóba. Megállt. Tudta, hogy csak egy-két lépésnyire van attól, hogy elveszítse a fejét a szó szoros értelmében.

– Bűnbánó... csak a bűnbánó ember juthat keresztülsuttogta. – Csak a bűnbánó ember juthat keresztül. Csak a bűnbánó ember juthat keresztül...

Úgy ismételte magában ezt a mondatot, mintha egy ima egyik sora lenne. Minden egyes ismétlésnél egyre inkább tudatára ébredt a környezetnek. Egyre jobban megértette, hogy amit keres, az nem közönséges, mindennapi tárgy. És azt is tudta, hogy apja kutatómunkáját most ő örökölte, neki kell a feladatot végrehajtania.

Henry azt mondta, hogy Galahad sikerrel járt ott, ahol apja kudarcot vallott.

Egy hatalmas pókhálót pillantott meg, amely teljesen beszőtte az előtte feltáruló boltíves bejáratot. Miért nem vette észre ezt korábban? Egyik ember sem jutott el a pókhálóig. Indy érezte, hogy bármi is legyen az Isten lehelete, annak a valaminek közte és a pókháló között kell lennie.

– Csak a bűnbánó ember képes áthaladni... a bűnbánó... a bűnbánó...

Felemelte a lábát, hogy előbbre lépjen, de hirtelen meggondolta magát. Ott ácsorgótt féllábon, mint egy hatalmas madár. Bűnbánó. A bűnbánó ember megalázkodik Isten előtt. A bűnbánó ember letérdel Isten előtt. Letérdel.

Lerakta lábát a kőre és térdre ereszkedett. Közben hangos, hussanó hangot hallott. Végigvágta magát a kövön, egy pillanatig hason feküdt, majd hanyatt fordult. Felpillantott és láthatta azt a valamit, ami a feje fölött lengett. Egy rendkívül éles, háromtagú inga volt,

amely még most is ott surrogott néhány inchnyire a feje fölött. Az ingát két fakerékhez erősítették, amelyeknek a boltív háta mögött volt valamiféle összeköttetésük. Az egész szerkezetet valószínűleg az a csekély légmozgás hozta működésbe, amely egy ember lépteivel feltétlenül együtt jár. A mozgás vélhetően akkor marad abba, amikor a rémes inga már elvégezte feladatát. Az inga már évszázadok óta itt függ és még mindig, mintha csak varázslatnak engedelmesskedne, tökéletesen működik. Indy ezt legalább értette. Tudta, hogy évezredek telhetnek el, amíg ez az inga a sivatagi környezetben tönkremegy. Életében látott már nem is egy olyan, több ezer éves holttestet, amelyet tökéletesen megőrzött a száraz homok. A halottak bőre még mindig ráfeszült csontjaikra, s ruhájuk is teljesen ép volt, a szövet szálai olyan frisseknek tűntek, mintha most szótték volna őket.

Indy észrevette, hogy az egyik kerékről egy köté lóg le. Előrekúszott a boltív mentén, megragadta a – kötelet és ráhurkolta a közelebbi kerék egyik küllőjére. A szerkezet azonnal megállt, a pengék beszorultak.

Eddig tehát sikerrel járt. Ott állt a bejáratnál, ruhájára pókháló tapadt. Intett Sallahnak és Brodynak, hogy minden rendben van. Láta, hogy Elsa rámosolyog. A lány láthatólag el volt ragadtatva. Hát persze. Minél tovább marad életben, a lány annál közelebb jut a Grálhoz.

– Milyen megható is az igaz szerelem
– mormolta magában ironikusan.

Tekintete összeakaszkodott egy pillanatra Donovanéval, aki megdörzsölte a nyakát és elfordult.

Brody gyengéden megpaskolta Henry vállát.

– A fiad sikerrel járt, öregem! Túl van az első akadályon.

Henry bágyadtán bólintott jelezve, hogy értette a mondatokat. Brody látta, hogy a legkisebb mozdulat is iszonyatos erőfeszítésébe kerül. Henry ekkor mormolt valamit.

Brody Sallahra nézett, aki még mindig ölében tartotta Henry fejét.

– Mit mondott?

Sallah szomorúan megcsóválta a fejét.

– Valószínűleg a fájdalom és a vérveszteség elvette az eszét.

Henry ismét motyogni kezdett, Brody ezúttal megértett néhány szót.

– A latin ábécében *azzal* kezdődik...

– Micsoda? – hajolt közel Henryhez, hogy jobban hallja, amit mond.

–... nagy I-vel.

– A latin ábécében nagy I-vel kezdődik

– ismételte Brody. – Oké. De micsoda...

– zavartan megrázta a fejét és úgy vélte, hogy Sallah jól ítélte meg a helyzetet. Henry félrebeszélt.

Brody felnézett a belső folyosó felé és sok szerencsét kívánt Indynek. Ekkor észrevette, hogy mind Donovan, mind Elsa vadul felfelé igyekeznek a lépcsőn.

– Rohadt szemetek. Rémes – motyogta maga elé. Henry kissé felemelkedett és reszelős hangon megszólalt.

– Isten szava... az Isten szava...

– Henry, kíméld magad, ne beszélj! – óvta őt Brody.

A fájdalom hulláma hirtelen korbácsként vágott végig Henry testén, és Brody már attól tartott, hogy elveszítik őt.

– Az Isten neve... – hörögte Henry. Kissé megnyugodott, amikor fájdalma valamelyest alábbhagyott.

– Jehova, a latin ábécében nagy J.

Henry teste megrándult, ismét rátört a fájdalom.

– Ó, Istenem-sóhajtott fel és kapkodva szedte a levegőt. Sallah Henry vállára

tette a kezét és felnézett a folyosó bejárata felé.

– Minden rendben, Henry.

Indy meggyújtott egy szál gyufát és a Grál-napló fölé tartotta. Lefordította a latin mondatot: a második próbatétel, Isten szava. Csak Isten nyomdokain lehet továbbhaladni.

A gyufa lángja ellobbant.

Indy a sötétben állva azon tűnődött, vajon mit jelenthetnek ezek a furcsa szavak. Abban reménykedett, ha szembe kell néznie a második kihívással, még időben rájön a szavak jelentésére, s így megmentheti az életét. Ami az ingát illeti, ott legalább volt annyi szerencséje, hogy előtte két pórul járt kísérletező figyelmeztette a veszélyre. Ám ezúttal minden tekintetben sötétben tapogatózott.

– Csak Isten nyomán lehet előrejutni – próbálta agyába vésni a szavakat. – Isten szava... Isten szava...

Mi az ördögöt jelenthet ez?

Meggyújtott egy újabb gyufát és elolvasta a szöveg folytatását is.

– Haladj tovább a szó nyomában. Isten nevében. Jehova.

Zajt hallott, hátranézett. Elsát és Donovanat pillantotta meg a háta mögött. Ott álltak a bejáratnál és arra vártak, hogy továbbhaladjon

Élősködők – gondolta Indy.

– Ne álljon meg, doktor Jones! – mondta Donovan gunyorosan. – Még csak most kezdte el a zárándokutat.

Indy fegyelmezte magát. Apjára gondolt. Nem Donovanért tette, amit tett és nem is Elsáért.

Megfordult és befelé indult a folyosón. Egy kockakövekkel kirakott terembe érkezett. A köveket ostáblaminta szerint rakták le.

– Kockakövek – emlékezett a szóra a naplóból. Egy ábra is volt a szó fölött.

Inga. Kockakövek. És volt ott még valami egy hídról is.

Ismét gyufát gyújtott és lapozott egyet a naplóban. Megértette, hogy a kockakövek az ostáblamintával vannak kapcsolatban. Magasra emelte az égő gyufaszálat, hogy jobban szemügyre vehesse a mintázatot. Akár a naplóban lévő ábrán, itt is minden kockakő betűvel volt jelölve.

– Isten szava. Járj az Isten szavának nyomdokában. Jehova.

Kísérletképpen rálépett a J betűs köre, de lába alatt hirtelen beszakadt a padló, s majdnem elveszítette az egyensúlyát. Kiegyenesedett és kihúzta lábát a lyukból; ekkor figyelt fel arra, hogy valami mászik a bokáján. Egy hatalmas, szőrös fekete pók volt. Indy gyorsan lesöpörte. A pók kifelé igyekezett a folyosóból. Az öklömnyi, rejtelmes jószág láttán Elsa felsikoltott.

A könyvtár alatt tanyázó patkányok látványát jobban tűrte.

Indy ismét szemügyre vette az ábrát a noteszben. Megrázta a fejét, rájött, hogy hibázott. Ébresztő! Figyelni és gondolkodni! Nem angol szavakról van szó! Latinban a Jehovát nagy I-vel írják!

Megint meggyújtott egy gyufát és vizsgálgatni kezdte a kockaköveket. Hangosan mondogatta a betűket, közben kőről kőre ugrott. Amikor kikötött az O-n, egyik lábával picit megnyomta a P-t. Megbicsaklott, de visszanyerte egyensúlyát és áthaladt az utolsó két betűn is. Sikerült!

Visszanézett és látta, hogy Donovan és Elsa közelednek a kockakövekhez. Nem volt hajlandó segíteni nekik. Ám Elsa hallotta, amit felolvasott magának a naplóból és azt is megfigyelte, hogyan halad előre.

A lány rámosolygott Indyre és mintha ugróiskolázna, rálépkedett a kövekre. I-E-H-O-V-A. Jehova.

Indy leszedett némi pókhálót a kalapjáról, megfordult és továbbment. Hallotta, hogy Donovan biztatja Elsát, menjen utána, ne veszítse szem elől. A lány léptei mögötte kopogtak.

Sallah tudta, hogy Henry állapota percről percre romlik. Már nem beszélt magában és nem is mozgott. Oly parányiakat lélegzett, hogy szinte nem is lehetett észlelni.

Sallah megtapogatta a tudós nyaki verőerét, majd Brodyra pillantott és megcsóválta a fejét.

– Attól tartok, hogy...

– Nem! Nem halhat meg! – kiáltotta Brody és a lépcső felé pillantott.

– Megyek és figyelmeztetem Indyt, hogy már nincs sok idő hátra. Sallah utánabámult, nézte, ahogy felloholt a lépcsőn. Úgy tűnt neki, hogy Brody

legalább annyira nincs magánál, mint szegény Henry.

– Indy atyja, maradj még egy kicsit velünk! Mindjárt visszajön a fiad. Mindjárt itt lesz.

Tekintetét az ég felé emelve elmormolt egy imát. Amikor befejezte, hangot hallott, Henry hangját. Fölé hajolt és boldog volt, hogy Isten ilyen hamar meghallgatta a könyörgését.

– Indy atyja, mit mondottál?

– Hinned kell, fiam... hinned... hinned kell... hinned.

Indy egy szakadék szélén állt, s a sziklafalba kapaszkodott. Az átjáró folyosó itt hirtelen véget ért. Szemközt, a szakadékon túl háromszög alakú nyílást látott és a fölötte lévő sziklafalon egy oroslánfejet pillantott meg.

– Isten Ösvénye.

Felnézett, a feje fölött lévő sziklafalon szakasztott olyan oroslánfej díszelgett, mint szemközt. Felütötte a naplót.

– Csak akkor bizonyítja, hogy méltó, ha átugrik az oroszlánfejről.

Letekintett a szakadékba, majd a túloldali oroszlánfejet vette szemügyre. Nincs ember, aki ezt átugorja – gondolta. Senki a világon nem képes erre.

Ekkor eszébe jutottak a könyvben látott ábrák. Fellapozta a naplót. Az inga. A kockakövek. A láthatatlan híd.

A harmadik ábra ék alakot ábrázolt, amelynek tetején egy pontozott vonal húzódott végig. Indy rövid ideig tanulmányozta, majd becsukta a naplót.

Hülyeség. Ennek az egésznek nincs semmi értelme.

Nem hitt a láthatatlan hidakban.

A régész Brody hangja hallatán megfordult.

– Indy!

– Marcus? – kiáltott vissza.

– Indy, nagyon kell sietned.

Indy nekidőlt a sziklafalnak és lehunyta a szemét. Most szépen visszamehetne és figyelhetné, hogyan hal meg az apja. Vagy ugorhatna és reménykedhetne... bár nagyon jól tudta, hogy nincs semmi remény. Hirtelen felrémllett előtte a gyermekkora. Azon tűnődött, hogyan lehetséges, hogy máris lepereg előtte élete filmje, pedig még nem is ugrott.

Tízéves lehetett, amikor apjától íjat és nyílveesszőket kapott ajándékba. Henry felállított egy céltáblát a hátsó udvarban.

– Állj a vonalra, Junior, és gyakorolj. Majd ha beletaláltál a közepébe, gyere és mondd el nekem. Ne csalj! És maradj mindig a vonalon.

– Igen, apám.

Indy boldog volt és izgatott, nagyon szeretett volna imponálni az apjának. Egész délután gyakorolt, de egyszer sem sikerült a céltábla közepébe lőnie a nyilat. Az esetek nagy részében még a táblát sem találta el. Ilyenkor hátra kellett

baktatnia az udvar végébe, hogy összeszedje az eltévedt nyílveesszőket.

A nap már egészen alacsonyan járt az égen, amikor apja kijött hozzá.

– Nos, Junior?

– Nem megy, apa – a szeme megtelt könnyel, dühös és csalódott volt. – Nem tudok beletalálni a közepébe. Túl messze állok.

– Egyáltalán nem állsz messze, Junior. Egyáltalán nem. Az a baj, hogy nem hiszel. Ha hiszel abban, hogy meg tudod tenni, akkor meg is teszed. *Higgyél, Junior. Higgyél.*

Az a kisfiú, aki ő volt egykor, egyáltalán nem hitte el, hogy a problémáját némi hittel meg lehet oldani. Apja felemelte az ujját.

– Nem szeretném, Junior, ha cinikus felnőtt válna belőled. A cinikus ember félénk és soha nem képes véghezvinni semmit.

A kisfiú leeresztette íját és a céltábla közepére meredve egyre csak azt ismételte magában, hogy hisz abban, hogy beletalál a tízesbe. Felemelte az íjat, de ismét elfogták a kétségek.

Hiszek. Hiszek abban, hogy beletalálok a közepébe. Eltalálom, el én. Biztos. Mert hiszek benne.

És bele is talált.

Indy kinyitotta a szemét. Olyan tisztán látta maga előtt ezt a jelenetet, mintha csak tegnap történt volna. Ismét a szakadék túloldalára pillantott. Később, amikor felnőtt, úgy vélte, hogy a telitalálatot csakis a véletlennek köszönhetette. Egy véletlennek, amely egybeesett görcsös akaratával. Most azonban nem vitatkozhatott tovább önmagával arról, hogy higgyen-e vagy sem. *Hinnem kell. Ez az egyetlen megoldás. Meg tudom tenni. Hiszek benne.*

A zsebébe dugta a naplót és minden figyelmét a szemközti sziklafalra összpontosította. Egyre azt ismételte magában, hogy hisz. Addig nem fogok ugrani, amíg nem hiszek. Csak akkor ugrok, amikor hiszek.

Kisöpört agyából minden kétséget. Koncentrált és addig ismételte, hogy hisz a sikerben, amíg ez a hit bele nem vésődött lelke legmélyébe is. Mélyeket lélegzett, majd egyre szaporábban és szaporábban vette a levegőt. *Meg tudom tenni, apa, meg én.*

Lekuporodott a szakadék szélén. Minden erejét megfeszítve akkorát ugrott, mint egy oroszlán.

Fantasztikus ugrás volt, a lehető legnagyobb, amire képes volt. Ám ugrása még így is túl rövidnek bizonyult.

Eljött hát a halál pillanata. De nem érzett semmit. Ekkor kikötött valamin és négykézláb landolt.

Lenézett és látta, hogy egy sziklapárkányon van, amely az átjáró szintje alatt száz lábnyira húzódik.

Hátrahajolt, hogy a másik oldalról is megnézzé a párkányt, amelyen kikötött. Ekkor vette észre, hogy valami szokatlant lát a sziláknál. Fantasztikus! A párkányt úgy színezték, hogy színe megegyezzen az alatta lévő szakadékéval, így szinte egybeolvadt vele. A másik oldalról úgy tűnt, hogy ez a párkány nem is létezik. Az álcázás tökéletesen működött mindaddig, amíg valaki át nem ugrott a szakadék fölé.

A Láthatatlan Híd. Ha nem hitte volna, hogy átjuthat, soha nem ugrott volna és soha nem talált volna rá a párkányra.

Ott állt, kicsit bizonytalanul, majd átpillantott a szakadék túlsó partjára. Látta, hogy Donovan és Elsa hitetlenkedve bámul rá. Elvigyorodott, de azonnal kapcsolt. A másik kettő perspektívájából

úgy tűnt, hogy Indy a semmin ácsorog a szakadék felett.

Vidáman felballagott a párkányon az oroszlánfejig.

Most éppen a nyílás alatt volt.

Ekkor megint eszébe ötlött valami. Az oroszlán a Grál keresésének egyik jelképe volt – az ötödik szint. A vezéri képességet, a hódítást és a magasabb célok elérését szimbolizálja.

Kiállta hát a három próbát, megfelelt mindhárom kihívásnak. Elérte a nagy célt. Készen állott, hogy tovább menjen és megtalálja a Grált, de volt egy olyan érzése, hogy a legnagyobb próbatétel még hátra van.

22.

A harmadik lovag

Mielőtt tovább haladt volna, Indy még egyszer hátrapillantott. Látta, hogy Elsa kavicsokat dobál a szakadékon keresztül ama hely felé, ahol a láthatatlan híd húzódott.

Okos nő. Nagyon okos és nagyon veszélyes.

A folyosó egyre keskenyebb és alacsonyabb lett. Indy időnként beverte fejét a mennyezetbe és lehorzsolta vállát a falakon. Később már négykézláb kellett másznia, ám feje még így is koppant néha.

Ha ez így folytatódik, akkor rövidesen azt kezdem képzelni magamról, hogy üregi nyúl vagyok, az Isten szent szerelmére.

A sötétség úgy beburkolta, mint valami puha, vastag télikabát. Ujjaival tapogatta maga előtt az utat. Közben azon tűnődött, vajon az út végén nem egy áthatolhatatlan sziklafal várja-e. Akkor aztán mihez kezd? Nem azért teljesítette

a próbatételeket, hogy a végén arra ébredjen, hogy Grál az nincs, zsácutca viszont annál inkább akad. De most nem volt idő a tréfálkozásra. Apja haldoklóját odalenn.

Beverte a homlokát. A legrosszabbtól tartva két kezével óvatosan letapogatta a folyosó körvonalait. Úgy érezte, hogy az nem ér véget, hanem elkanyarodik. Nagyon lassan előbbre kúszott. Valami derengést látott az alagút végén.

Újabb tíz lábat mászott előre. Maga előtt fényt pillantott meg, s ez gyorsabb mozgásra ösztökölte. Indy hunyorított, amikor az erősödő, egyre ragyogóbb fény elárasztotta az alagutat. Ekkor keresztülerőszakolta testét egy keskeny nyíláson, kikászálódott a folyosóból.

Édes illatokkal terhes levegő áramlott körülötte. Szeme hamar hozzászokott a nappali fényhez.

Ott állt, lesöpörte a piszkot a válláról és nyújtózott egyet. Ismét templomban volt,

de kisebbben, mint az ódakinti. Figyelmét azonnal lekötötte a középén álló oltár, amelyet lila terítő takart. A térítőn számos különböző méretű serleg sorakozott. Arany- és ezüstkelyhek álltak egymás mellett, egyeseket drágakövekkel díszítettek, mások egyszerűbbek voltak. De mindegyik csillogott-villogott, és Indyt szinte hipnotizálta a látvány.

Tudta, hogy megérkezett a vágyva-vágyott helyre.

Amikor közelebb ment az oltárhoz, egy mellékoltárt pillantott meg – és még valami mást. Egy lovagi köpenyt és láncsapkát viselő alak térdelt háttal neki az oltár előtt.

Indy odalépett hozzá. A férfi csontos, sovány kezeit összekulcsolva imádkozott, fejét mélyen lehajtotta. Ujjain a bőr egészen el volt vékonyodva, tisztán ki lehetett venni az alatta megbújó csontokat. Fénysugár

világította meg a palástját, melyen Indy észrevette a kereszt jelét.

Azonnal kitalálta, hogy a Grál harmadik lovagja térdel ott, az, aki hátramaradt, hogy őrizze a kelyhet.

Lehajolt és a lovag arcába nézett. A férfi szeme csukva volt, kiszáradt ajkai félig nyitva, mintha mondani akart volna valamit. Sűrű, fehér szemöldökét mintha összehúzta volna. Teste teljesen kiszáradt, töredezett volt, ennek ellenére fantasztikusan jól megőrződött a sivatagi klímában. Sokkal jobb állapotban volt, mint fivére szörnyű teteme, amely a velencei katakombában oszladozott.

Indy még előbbre hajolt és elkomorodott. Úgy látta, mintha a lovag pislogott volna. Elmosolyodott és megcsóválta a fejét. Az oltáron gyertya lobogott, valószínűleg annak változó fénye tréfálta meg őt.

Hirtelen felkapta a fejét. Gyertya? Ki gyújthatta meg?

Gyorsan körülkémlelt a templomban,
nem figyeli-e valaki.

– Hm, ki az ördög gyújtotta meg a
gyertyát, öregfiú?

A lovag hirtelen felemelte a fejét.

Indy megdöbbenten hátralépett:

– Mi a fene!

Meredten nézte, amint a lovag lassan
feláll és mindkét kezével felemel egy
irtózatosan nagy kardot. Mielőtt Indy
felfoghatta volna, mi is történik, a kard
máris ott suhogott a levegőben. A lovag
gyors mozdulatot tett a fegyverrel,
amelynek hegye kiszakította Indy
ingének elejét és átvágta tarsolya szíját.
A tarsoly lecsúszott a földre.

Indy hátraugrott, mert a lovag ismét
lesújtani készült. Ezúttal azonban a kard
túl nehéznek bizonyult, mert a lovag
elvesztette egyensúlyát és az oltár felé
tántorodott. A fegyver nagyot csattanva
a kövezetre hullott.

Indy odalépett a lovaghoz és felsegítette. A férfi öreg volt, de szeme élénken csillogott. Kinyitotta a száját, de nem tudott megszólalni, úgy tűnt, mintha nem tudna beszélni. Végül mély torokhangon felnyögött.

– Tudtam, hogy egyszer el fogtok jönni
– préselte ki magából a szavakat és végigmérte Indyt, mintha összehasonlította volna valakivel, aki csak elméjében létezett.

– Sajnos, elhagyott az erőm. Hamar kifáradok.

– Ki maga? – kérdezte Indy.

– Tudnod kell, ki vagyok. Azon három testvér egyike, akik megesküdtek, hogy megtalálják a Grált és megvédelmezik.

– Ez több mint nyolcszáz évvel ezelőtt történt.

– Valóban hosszú ideig kellett várakoznom.

Indy megbocsátóan elmosolyodott. Az öreg fickó nyilván teljesen szenilis.

– Nos. mikor volt az első keresztes hadjárat? Indy eleinte azt gondolta, hogy az öregember nem is hallotta őt.

– A Mi Urunk 1095-dik évében a clermont-i zsinaton II. Orbán pápa hirdette meg.

– És mikor ért véget?

A lovag olyan gyilkos pillantással mérte végig, hogy Indynek rögtön eszébe jutott az apja.

– Soha. Az utolsó keresztes lovag itt áll előtted.

Indy bólintott. Érdekes volt, amit az öregúr mesélt, de nem volt ideje arra, hogy alaposabban kikérdezze. Cselekednie kellett. Ha ez a fickó valóban az, akinek mondja magát, akkor a Grál tényleg megmentheti apja életét.

Ekkor hangokat hallott az alagút felől. Meg akart fordulni, de a vén lovag megérintette filckalapja karimáját.

– Meglehetősen különös öltözéket viselsz ahhoz képest, hogy lovag vagy – ujjait végigjártatta Indy ostorán.

– Hát, ami azt illeti... tulajdonképpen nem is vagyok igazán lovag.

– Én azt hittem, hogy az vagy.

Indy megvonta a vállát.

– Rám esett a választás – mondta a lovag –, a legbátrabbra, a legméltóbbra. Mindaddig az én tisztem a Grál őrzése, míg egy másik, arra méltó lovag ide nem érkezik és párbajban le nem győz engem.

Megfogta a kard markolatát.

– Ezt most átadom neked, aki legyőztél engem.

– Nézze, hadd magyarázzam meg. Én csak egy rövid időre kölcsön akarom kérni a kelyhet, mert az apám...

– Állítsa le magát, Jones!

Indy megpördült. Észrevette Donovan, aki éppen kikecmergett az alagútból és a pisztolyát Indyre szegezte.

– Maradjon ott, ahol van.

Donovan körülnézett és megpillantotta az oltárt, a térítőn sorakozó kelyhekkel. Odament. Elsa is kimászott az alagútból és csatlakozott hozzá.

Donovan a lovagra nézett, de a fegyvert még mindig Indyre irányította.

– Oké, melyik az?

A lovag előrelépett és kiegyenesedett.

– Többé már nem vagyok a Grál őrzője – mondta, és Indy felé biccentett. – Neki kell válaszolnia a kihívásra. Nem támogatom őt, s nem is akadályozom.

Donovan Indyre vigyorgott.

– Az öregfiú nem tud megállítani engem.

– Bölcsen válassz! – tanácsolta a lovag. – Az igazi Grál életet ad, de a hamis kehely halált oszt.

Indy fanyarul Donovanra mosolygott.

– Válasszon, Donovan. Sok szerencsét! Elsa közelebb lépett az oltárhoz.

– Látja, melyik az igazi? – kérdezte Donovan elfúló lélegzettel.

– Igen.

– Melyik?

Elsa levette a sapkáját és óvatosan felemelt egy ragyogó kelyhet, amelyet szikrázó drágakövek díszítettek, Donovan azonnal kiragadta a kezéből és a fény felé tartotta.

– Igen, igen, sokkal szebb, mint gondoltam. És most már az enyém.

Indy azt várta, hogy Elsa tiltakozni fog, de a lány nem szólt egy szót sem. A lovag arca kifürkészhetetlen volt, nem lehetett leolvasni róla semmit.

Donovan észrevett egy kutat és odavitte a kelyhet. Elsa követte.

Indy tudta, hogy a legenda szerint csak az tehet szert a halhatatlanságra, aki vizet iszik a kehelyből.

Donovan újból megcsodálta a kelyhet.

– Ez minden bizonnyal a Királyok Királyának kupája. És mostantól kezdve az enyém.

Megtöltötte a kelyhet vízzel és a magasba emelte. Diadalmasan nézett Indyre és a lovagra. A pisztoly még mindig a kezében volt, de izgalmaiban leengedte és már nem szegezte Indyre.

– Örök élet! – Hosszan, nagyokat kortyolva ivott, majd a melléhez szorította a kelyhet. Lecsukta a szemét és üdvözült mosoly jelent meg az arcán.

Indy ebben a pillanatban ráronthatott volna és kitéphette volna kezéből a kupát. Ám valami azt súgta neki, hogy várjon és figyeljen. Nem kellett sokáig várakoznia.

Donovan hirtelen kinyitotta a szemét. Kelyhet tartó keze reszketni kezdett. Elfordult és a kút fölé hajolt. Arca eltorzult a fájdalomtól, egész teste vadul rázkódott, revolverét kiejtette a kezéből.

Nagy erőfeszítéssel eltaszította magát a kút kávéjától és az oltár felé botorkált. Néhány lépés után azonban megállt, nem tudott továbbmenni.

– Mi... történik... velem? – lihegte.

Vonásai ijesztően eltorzultak, pofacsontjai szinte átbökték arcán a bőrt.

Elsa felsikoltott és megpróbálta ellökni magától Donovan, aki állandóan az iménti kérdést ismételte. Hangja egyre gyöngébb lett és rohamosan öregedni kezdett. Haja hihetetlenül gyorsan nőtt, majd őszülni és töredezni kezdett. Arca beesett, bőre pállottan hámlott.

– Ne, ne, ne, ne, ne, ne – suttogta. Megrázta a fejét, amelyről bőrfoszlányok váltak le és a föld felé szállingóztak.

Elsa rémületében eszelősen sikítozni kezdett.

Donovan a földre rogyott, már csak az időtől megfeketedett, ősi csontváz volt.

Indy gyorsan Elsához lépett és ellökte őt a még mindig vonagló rémség mellől. Belerúgott a csonthalomba, amelyet Donovan ruházata takart. A csontváz széttárta karját, majd összeomlott és porrá vált.

Elsa félelmében szorosan rácsimpaszkodott Indyre, arcát a férfi ingéhez szorította és zokogott. Hirtelen hideg fuvallat söpört végig a templomon, majd elült. Indy Elsa válla fölött a marék por felé tekintett, amely valamikor Donovan volt. Amikor a lány már egy kicsit lecsillapodott, Indy gyöngéden lefejtette magáról a karjait és a lovag felé fordult. Kérdőn nézett rá.

– Rosszul választott – mondta az öregember és közönyösen vállat vont. Donovan halála nem tartozott rá, elvégre figyelmeztette őt.

Indy felvette a földről Donovan pisztolyát és az övébe dugta, majd Elsára nézett. Odasietett az oltárhoz.

Apjára gondolt, apjára, aki odalenn haldoklóit, aki csupa vér és fájdalom volt.

Megállt a kelyhek előtt, mély lélegzetet vett, majd a kupákra bámult. Lazított, majd összpontosított. A tudatosság magas fokára érkezett. Kissé szédült. Lehunyta a szemét és azt ismételve magában, hogy képes lesz kiválasztani az igazi Grált és meg tudja menteni apját.

Hirtelen kinyitotta a szemét és tekintetével végigsöpört az oltáron sorakozó ékkövekkel díszített kupákon. Pillantása hirtelen megpihent az egyik kelyhen, amely merőben különbözött a többitől. Egyszerű, dísztelen kupa volt. Nem tudta volna megmondani, miért, de úgy érezte, ez az igaz Grál. Felemelte és vizsgálgatni kezdte, fogalma sem volt róla, hogy mit keres, tudta, hogy semmiféle hitelesítő pecsét nem lehet rajta.

– Az az? – kérdezte Elsa.

– Azt hiszem, hogy erre a kérdésre csak egyféleképpen lehet választ adni.

A kúthoz sietett és megmerítette a kelyhet. Nagyot lélegzett és ivott egy kortyot. Ezután csak azt figyelte, hogy történik-e vele valami, nem élete utolsó másodperceit éli-e. Nem érzett semmit, sem jót, sem rosszat.

Ekkor hirtelen elhomályosult a látása, szédülni kezdett. Lehunyta a szemét és vadul összeszorította ajkait. *Ó, Istenem! Lehet, hogy rossz kelyhet választottam.*

Egy idő múlva rádöbbsent, hogy még mindig lát, csak hogy egészen másként, mint azelőtt. A kezében tartott kehely nőni kezdett és átalakult. Szárnyakat növesztett, feje keletkezett és csőre. Sassá változott, kiterjesztette hatalmas szárnyait és a levegőbe emelkedett. Ugyanaz a sas volt, amelyet látomásskereső útján látott, s ugyanaz,

amely a Grál kutatójának a hatodik, egyben utolsó szint elérését jelzi.

– Indy?

Elsa hangját hallva felocsúdott és megrázta a fejét. A kehely még mindig a kezében volt. A lányra pillantott, s annak kérdő tekintetéből azonnal megértette, hogy Elsa nem osztozott az élményben. A lovagra nézett, aki sokatmondóan mosolygott.

– Bölcsen választottál.

Indynek csak erre a visszaigazolásra volt szüksége. Egy pillanatig sem várt tovább, azonnal az alagúthoz sietett és keresztülkúszott rajta, a kelyhet óvatosan tartotta a kezében, nehogy a víz kiloccsanjon belől. Folyton aggódott, hogy véletlenül nekiütheti a Grált a falnak és kiöntheti belőle az életet jelentő vizet. Az is aggasztotta, hogy mire visszaér, apja esetleg meghal. Amikor az alagút szélesedni kezdett, felegyenesedett és egyre gyorsabban

futott. Amikor a szakadékhoz ért, lassított. A párkány most tele volt szeméttel és tisztán látszott. Ekkor értette meg, hogy nem kiugróról van szó, hanem egy hídról, amely összeköti a két oroslánfejet egymással. Most sokkal könnyebb dolga volt, mint idefelé.

A Grált óvatosan maga előtt tartva átrohant a hídon.

Túlságosan aggódott apjáért és túlságosan sietett, ezért nem figyelt eléggé. Már félúton volt, amikor megcsúszott a hídon heverő kavicsokon. Hátrátántorodott, majd előredőlt, közben a kezében tartott Grál veszedelmesen kilengett a szakadék fölé. Alighogy visszanyerte egyensúlyát, újból megcsúszott és ezúttal fenékre esett. Csodával határos módon csak néhány csepp víz ömlött ki a kehelyből és csurrant végig a kürtő oldalán. Most már nagyon óvatosan mozgott. Felállt és

minden figyelmét lépteire összpontosítva átment a hídon a másik oldalra.

Brody a lépcső tetején állt és aggódó tekintetét hol Sallahra és Henryre, hol pedig a sötét folyosóbejáratra vetette. Indynek még híre-hamva sem volt, pedig szegény Henry már ugyancsak a végét járta.

– Marcus!

Brody a hang irányába nézett. Megpillantotta a régészt, aki a Grált kezében tartva rohanva jött kifelé a folyosóból. Marcus szeme kerekre tárgult. Hátralépett, hogy utat engedjen Indynek, aki leszáguldott a lépcsőn.

Brody már éppen követni akarta, amikor Elsa rohant ki a folyosóból és nekiütközött. Mire Marcus leért, Indy már ott térdelt apja mellett és szájához emelte a Grált. Henry még ahhoz is gyenge volt, hogy kinyissa a szemét. Szorosra zárt szája mellett kétoldalt lecsorgott a drága ital.

– Gyerünk, apa. Igyál. Kérlek, igyál.

Brody Indyre pillantott, akinek arcán aggodalom ült. Marcus érezte, hogy tennie kell valamit. Lehajolt és segített szétfeszíteni Henry száját. Érezte, hogy barátja torka megmozdul. Ivott. Ivott néhány kortyot, ebben biztos volt.

Indy lebontotta a rögtönzött kötést apja sebéről és néhány csepp vizet öntött rá a Grál kehelyből. Majd ismét Henry ajkához emelte a kupát és megitta.

Aztán várakoztak.

Indy biztos volt benne, hogy apja egyre erőteljesebben lélegzik. Lehajolt a mellkasához és meghallgatta a szívdobogását. Henry szíve szabályosan vert. Indy látta, hogy épül fel súlyos sebesüléséből szinte egyik pillanatról a másikra.

Henry hirtelen kinyitotta a szemét. Először Sallahra, majd Brodyra. végül a fiára pillantott. Indy most már letehetette a Grált a földre.

A régész elmosolyodott. Most már biztos volt benne, hogy apja életben marad. Persze lehet, hogy soha nem tudja meggyőzni majd tudós kollégáit arról, hogy egy ősi kehelyből megivott víz gyógyította meg apját, aki már a végét járta, és valószínűleg arról is hosszas viták folynak majd, hogy valóban az igazi Grál e ez a bizonyos kehely.

És akkor mi van? Ő biztosan tudott mindent, ez számított egyedül. Megtapasztalta a Grál hatalmát és szépségét, és miközben átélte mindezt, megszabadult kétségeitől, cinizmusától és eljutott a legmagasabb szintre. A Grál keresése befejeződött és ezzel az utolsó keresztes hadjárat is a végéhez közeledett.

– Apa, biztos vagyok benne, hogy meg fogsz gyógyulni. Tudom. Hiszem.

23.

A kutatás vége

Henry keze reszketett, amikor a Grál felé nyúlt, de ezúttal nem a gyöngeségtől, hanem az izgalomtól. A szín visszatért az arcára, szeme tágra nyílt, tekintete tiszta volt és tudatos. Sebét ismét bekötözték, de már nem okozott semmi gondot, nem fájt és nem is vérzett. Sallah segítségével már fel is tudott ülni.

Amikor Indy büszkén odanyújtotta apjának a kelyhet. valami csattogásfélét hallott maga mögött. Amikor megfordult, észrevette, hogy a szultán katonái köréjük sereglettek, eldobták fegyvereiket és döbbenten hátrahőköltek. Kíváncsiságuk félelemmé változott, nem akarták, hogy bármi közülük is legyen azokhoz a varázslókhöz, akik véghezvitték ezt a csodás

gyógyítást, ezért fejvesztetten kimenekültek a templomból.

A náci katonák – kettő kivételével, akik hátramaradtak – üldözésükre indultak és azzal fenyegetőztek, hogy szitává lövik őket. A szultán emberei azonban rájuk sem hederítettek, eszeveszetten rohantak ki a szurdokból. Sallah gyorsan kihasználta a helyzetet. Miközben a két náci társai után ordított, Sallah felkapott egy földön heverő puskát és rájuk szegezte.

– Die Gewehr herunter – ismételte a német szavakat, amikor látta, hogy a katonák nem akarják letenni a fegyvert.

– Tegyétek, amit mond! – kiáltott rájuk Elsa.

A katonák még egy darabig haboztak, de aztán eldobták fegyverüket és a magasba lökték a karjukat.

Sallah – balszerencséjére – nem vette észre, hogy Elsa mögött még egy náci katona áll. Amikor ez a német pisztolya

felé nyúlt, Indy rávetette magát. A náci megpördült és fegyverét Indyre szegezte. Már éppen tüzelni akart, amikor Elsa kirúgta a pisztolyt a kezéből.

Indy féltérdre tápászkodva csodálkozva, értetlenül nézett a lányra. Nem tudta felfogni, miért segített rajta. A náci kihasználta a pillanat nyújtotta előnyt és behúzott egyet Indynek. A régész megtapogatta az állat, majd galléron ragadta a katonát és teljes erővel állon vágta. A német földre rogyott. Indy felállt és Elsára mosolygott. Fogalma sem volt, hogy ezután hogyan viselkedjen a lánnyal. Egyrészt éppen elég bizonyítéka volt arra, hogy a lány átverte, másrészt épp az imént mentette meg az életét. Elsa elégedett mosolya hirtelen az arcára fagyott.

– Vigyázzon! – kiáltotta rémülten. – Maga mögött...

Indy éppen időben fordult meg, hogy észrevegye az imént leütött nácit, aki

hosszú pengéjű késével lesújtani készült. Sallah ráparancsolt, hogy azonnal dobja el. A katona a fegyver csövébe bámult, majd Sallah elszánt arcára pillantott és máris elengedte a kés markolatát.

Indy felkapta a kést és megperdítette a nácit a tengelye körül.

– Eredj a haverjaidhoz! – ripakodott rá és a két másik náci katona felé lódította.

A régész apjára pillantott. Tudta, hogy Henry már félig ülő testhelyzetben volt, amikor Sallah ténykedni kezdett. Apja most is ült, a Grált a kezében tartotta. Indy már éppen meg akarta kérdezni tőle, hogy érzi magát, de nem volt rá módja, mert Henry tekintete máshová szegeződött. Szeme csillogott és arcáról elragadtatás sugárzott.

Mi a fene folyik itt?

Indy lassan megfordult és megpillantotta a Grál-lovagot, aki a lépcsőn állt.

– Ismerlek! – kiáltotta Henry. – Tudom, ki vagy!

– Fegyvertársak voltunk?

– Nem, a könyvekből ismerlek. Te vagy az a bizonyos lovag, aki hátramaradt. Egy valamit nem értek. Mondd, ha nálad volt a Grál, miért látszol annyira öregnek?

A lovag leereszkedett a lépcsőn.

– Néhányszor igencsak nekikeseredtem és olyankor nem volt kedvem inni a kupából, így aztán mindegyik olyan napon, amikor nem ittam belőle, öregedtem egy évet. Most már, Istennek hála, tisztességgel meghalhatok, mert ez a derék kóbor lovag átveszi a helyemet.

Indy a lovagról apjára tekintett és érezte, hogy összeszorul a gyomra.

– Apám, itt valami félreértés van. Én igazán nem...

– Ő nem igazi lovag – mondta Henry. – Csak az én kóbor fiam, aki tisztátalan

életet élt és nem méltó rá, hogy átvegye azt a nagy feladatot, amit át akarsz adni neki.

Indy bólintott.

– Így igaz. Tisztátalan életet éltem,

– Fiam, tégy már valami méltót is az életben és segíts felállnom! Henry letette a Grált és Indy vállára támaszkodott.

– Mondd, apám, komolyan meg akarod próbálni?

– Természetesen. Minden elmúló pillanattal jobban és jobban érzem magam.

Brody a másik oldalról támogatta. Gyengéden talpra segítették. Indy abban reménykedett, hogy apja lábadozása nem csak átmeneti, nem csupán a Grál látványának köszönhető vagy annak a hitnek, hogy a kehely meg tudja gyógyítani. Azt kívánta, hogy gyógyulása valóságos és teljes legyen.

– Látjátok? – Henry egy kicsit összegörnyedt, de azután bátran felegyenesedett. – Nem is fájt!

– Tényleg jól érzed magad, apa?

Henry megrovóan tekintett Indyre, mintha az még mindig kisfiú lenne és ostobaságokat kérdezne. Tünetőén levette a kezét Indy és Brody válláról is.

– Hányszor mondtam már neked, Junior, hogy a hit csodákra képes. Hittem, sőt *tudtam, hogy a kehely meg fog gyógyítani. És íme! Meggyógyultam!*

Mindazok után, ami aznap vele történt, Indy nem látta semmi értelmét annak, hogy tovább kételkedjék. Visszaemlékezett arra, amit az öreg indián mondott neki, amikor a sasról mesélt, azután, hogy ő a fennsíkról leereszkedett: *Most már legalább tudod, megvan benned az erő ahhoz, hogy bármit véghezvigyél, amit csak akarsz, és nem számít, mekkora a kihívás.*

Sasok és a Grál. A lovag és az indián. Minden összekeveredett benne. De az a fő, hogy apja életben van és éppúgy összetartoznak, mint azelőtt. Figyelte, amint a lovag közelebb lép Henryhez és az arcába mered.

– Te vagy az, testvér? Te vagy az a lovag, aki majd felvált engem?

– Sajnos nem. Én csak egyszerű tudós vagyok.

A lovag Brody felé fordult.

– Akkor hát te vagy az, testvér?

– Még hogy én? Én kérem angol vagyok!

A lovag zavarba jött. Odament Sallahhoz, aki a náci öröket a többiektől elfelé terelgette és erősen szemmel tartotta őket. A lovag Sallah vállára helyezte a kezét, abban a reményben, hogy végre megtalálta azt, aki majd felváltja.

– Ó, jó lovag...

Sallah egyáltalán nem értette, mit értsen ez alatt. Kérdőn Indyre nézett.

– Azt mondta neked, hogy jó lovag. Sallah az idős ember felé bólintott.

– Milyen igaz. Tényleg szükségünk lenne jó lovakra. Ég veled!

Indy lehajolt és felszedte a földről Henry kalapját, nyakkendőjét és karóráját. Megdermedve vette észre, hogy Elsa egyre közelebb araszol a Grálhoz. Nagy hirtelen kilépett, megragadta a kelyhet és a magasba emelte. A lány úgy meredt rá a kupára, mint aki transzba esett. Indy megértette, hogy neki a világon semmi más nem számít igazán. Még ő sem. És a Führer sem. És senki más. Csak a Grál megszállottja volt.

Most Indy figyelme az öreg lovagra terelődött, aki odalépett eléje.

– Minek jöttek ide ezek a különös lovagok – motyogta.

– Minek, ha nem azért, hogy kihívást intézzenek hozzám?

Teljesen megzavarodva rázogatta a fejét és elfelé indult.

– Ezért, te bolond! – válaszolt neki Elsa. Melléhez szorította a kelyhet és a bejárat felé rohant.

Indy már éppen utána akart iramodni, amikor a lány megfordult. Már csak néhány lépésnyire volt a templom ajtajától, alakjának körvonalait élesen kirajzolta a késő délutáni napfény. Meg kell értenie, gondolta Indy, hogy egyedül nem jutna messzire a sivatagban.

– Megszereztük. Menjünk!

– Ne! – kiáltotta a lovag. – A Grál soha nem hagyhatja el ezt a helyet. Soha!

Ránézett a lányra és Indyre.

– A halhatatlanságot csak itt adhatja meg. Sehol másutt.

Henry a lovagra, majd Elsára nézett.

– Hallgasson rá. Ő jobban tudja. A Grál nem lesz más, mint egyike a sok régi kehelynek, ha elhagyja ezt a templomot.

– Én nem hiszek neki – mondta Elsa.

– Nehogy átlépd vele a Pecsétet! – óvta a lovag a lányt. Elsa elfordult tőle és tett néhány dacos lépést a bejárat felé.

– Nagyon drágán fogsz ezért megfizetni – mondta a lovag halkan.

– Várjon! – kiáltotta a lány után Indy, és utánaeredt. Még mindig élénken élt az emlékezetében, ami Donovannal történt. – Várjon, Elsa! Ne mozduljon!

A lány már a kőpadlón ékeskedő fémpecsét felé tartott, de mitsem törődött vele. A Grál teljesen elvette a józan eszét. Mást se látott, csak az áhított kelyhet.

– Elsa!

Indy még éppen idejében érte utol a lányt és megragadta a karját. A lány

ráemelte hihetetlenül kék szemét és Indy érezte, hogy a szíve tája megbizsereg.

– Indy, ez most már a miénk – mondta halkan a lány. – A miénk. Nem érti? A miénk! Senki más nem számít. Donovan halott, és a Führer sem teheti rá a kezét!

Indy tagadóan rázta meg a fejét.

– Nem! Ennek itt kell maradnia.

A lány hirtelen erős mozdulattal kitepte karját Indy kezéből. Úgy dajkálta a Grált, mint egy kislány a plüssmackóját. Dacosan rálépett a pecsétre. Aztán keresztüllépve rajta kihátrált a templomból.

A következő pillanatban mély, mormogó hangok hallatszottak a templom alól. Nemcsak hallották a hangokat, hanem *éreztek* is, amint megremeg a föld. A kanyon sziklafalai repedeztek, mindenfelé por szállingózott, és az egyre vadabbul rázkódó falakról szikladarabok váltak le. Elsa rémülten fordult vissza a templom

felé. Indy elhátrált tőle, mert a lába előtt nyiladozni kezdett a föld. Láta meginogni az egyik hatalmas kőszobrot, az oszlopok is himbálódzni kezdtek. Odébbugrott, mert az egyik lovag kősisakja feléje zuhant és a lába előtt tört darabokra.

Henry a feje fölé tartotta karját, úgy védte magát az alázúduló törmeléktől. A kőpadló annyira rázkódott, hogy Brody térdre esett tőle. Sallah mindkettőjüket még idejében rántotta félre, mert az egyik leomló oszlop majdnem agyoncsapta őket. Közben a lovag felmenekült a lépcsőkön a belső szentélyhez.

Indy intett a többieknek, hogy igyekezzenek a kijárat felé. Amikor megfordult, megpillantotta Elsát, aki éppen az egyik ingadozó oszlopra meredt és szeme tágra nyílt a rémülettől. A föld ismét megrázkódott és a lány

elvesztette az egyensúlyát. Előretántorodva kiejtette kezéből a Grált.

Amint a kehely tovagördült tőle, a pecsét mentén hasadás keletkezett a kőpadlón. Elsa nagy nehezen talpra kászálódott. Terpeszállásban állt és a két lába között egyre jobban szélesedett a hasadék.

A repedés kettészelte azokat a templom belsejében lévő lépcsőket, amelyek a rejtett folyosó felé vezettek. A vad mozgás a lovagot is ledöntötte a lábáról. Hanyatt esett és legurult a lépcsőkön. Egy másik hasadás kettéosztotta a templomot, az elsőre merőleges irányban. Henry ugyanúgy eldőlt, mint korábban az oszlopok, és Brody is úgy tántorgott, mintha részeg lenne. Sallah és Indy teljesen ledermedt, mert fogalmuk sem volt róla, hogy merre indulhatnak el.

A nácik a bejárat felé kezdtek rohanni és átugrottak azt a hasadást, amelyik a

lány lába között terpeszkedett. Elsa megkísérelte, hogy az egyik lábát átemelve átkerüljön a hasadék egyik oldalára. Ám éppen azon az oldalon, amelyet kiválasztott magának, egy hatalmas felpúposodás keletkezett. A lány kétségbeesetten próbálkozott foggal-körömmel mindenben megkapaszkodni, ami csak elérhető volt.

A nácik is hasonló helyzetbe kerültek. Már majdnem felértek a kipúposodás tetejére, amikor megtántorodtak és belecsúsztak a szakadékba. Halálsikolyuk még sokáig visszhangzóit azután is, hogy óriási csattanással a szakadék aljába csapódtak.

Elsa megkapaszkodott egy nagyobb szikladarabban, amely a szakadék széléből állt ki. Maga alatt ott látta a Grált, amint egy, a szakadék oldalából kiálló kövön pihen. Ahelyett, hogy kimászni igyekezett volna, hogy minél messzebb kerüljön tőle, lefelé mászott

és kinyújtotta a kezét, hogy elérje a kelyhet.

Indy észrevette, hogy a lány iszonyú veszélyben van és feléje rohant. Hasravágta magát, kinyújtotta a kezét a lány felé és odakiáltott neki, hogy kapaszkodjon bele.

Csak az ujjai hegye ért össze. A férfi kissé továbbcsúszott a hasán a szakadék pereme felé és most már képes volt arra, hogy a lánynak mindkét kesztyűs kezét megragadja. Teljes erejét megfeszítve megpróbálta kihúzni Elsát a szakadékból. Igyekezete azonban hiábavalónak bizonyult és csúszni kezdett előrefelé.

– Junior! Junior! – kiáltozott feléje Henry

– Indy! – fújtatott Sallah is.

Míg Indy húzta kifelé a lányt, az kiszabadította egyik kezét a szorításból és lenyúlt a Grál felé. A kehely ott billegett a kiálló sziklán, a mély

szakadék felett. A lány csak az ujjbegyével érte el, de megragadni nem volt képes.

– Elsa! – ordította Indy. Szabad kezével belekapaszkodott egy sziklába.

– Elérem! – lihegte a lány. – El!

Közben a keze kezdett kicsúszni Indy szorításából. Egyre erősebben nyújtózott a kehely felé. Már majdnem megragadta a Grált, amikor keze kicsúszott a kesztyűjéből. Most már mindketten csak a kesztyűt fogták. A kezük nem érintkezett. A kesztyű nyúlt, nyúlt és a varrásnál kezdett felfesleni.

– Indy! – kiáltotta a lány, a hangjában jeges rémülettel. – Kérem, ne engedjen el! A kesztyű már majdnem teljesen szétszakadt.

– Elsa!

Indy elengedte a sziklát és a lány csuklója felé kapott. De elkésett. Épp hogy elérte a lány ujjait, amikor azok kicsúsztak a kezéből és Elsa,

rémületében borzalmasan sikoltozva, háttal belezuhant a szakadékba. Sikolya vissza-visszaverődött a templom omladozó falairól.

Indy előrecsúszott. Ujjait kétségbeesetten szorította a sziklára, amikor a bokájára acélos kéz kulcsolódott.

– Indy! – kiáltotta Sallah. – Foglak! Ki foglak húzni!

– Várj még! – mondta Indy és a karját lefelé nyújtva megpróbálta elérni a Grált. Már csak néhány centire volt a kehelytől.

– Engedj egy picit lejjebb!

– Ne légy őrült, Indy! – mormolta Sallah, de igyekezett minél biztosabban megtartani a barátját. Ő is csúszni kezdett előre, de egyáltalán nem azért, mintha engedelmeskedni óhajtott volna Indy kérésének.

– Csak még egy kicsit! – lihegte Indy.

– Kérlek, ne!

– Junior, gyere csak vissza szépen! –
utasította Henry Sallah háta mögül.

– El fogom érni! Meg tudom fogni!

– Indiana!

– Apám!

Ez volt az első alkalom az életében,
hogy Henry a nevén szólította.

– Hadd vesszen – mondta Henry
nyugodt hangon.

Indy otthagyta a serleget és nagy
nehezen elkezdte kikínlódni magát a
szakadékból. Sallah a bokájánál fogva
erősen húzta felfelé. Az Indy által kivájt
földdarabok lezúdultak a Grálra. Egy
pillanat múlva a kehely lecsúszott és
Elsa után zuhant a mélybe.

Sallah egy utolsó nagy rántással
felhúzta Indyt a szakadékból. Az még
egy darabig a hasán fekvé lefelé bámult
Elsa és a kehely után. Az a rémült arc,
ahogyan a lány a mélységbe zuhant,
örökre emlékezetébe vésődött. Ha úgy
tett volna a lánnyal, mint vele az apja, ha

rábeszélte volna, hogy hagyja a csudába a kelyhet, talán még most is élne. Talán megmenthette volna.

Henry keze a vállára nehezedett. Sürgetően mondta.

– Gyere! Ki kell jutnunk innen valahogyan. Indy bólintott. Felvette a földről a kalapját és, még egy utolsó pillantást vetve a szakadékba, feltápászkodott. Sallah vezette őket.

– Hol van Marcus? – kérdezte Henry riadtan.

– Itt vagyok! – hallatszott barátjuk hangja valahonnan a közelből.

Egyre több törmelék zúdult alá, miközben Indy igyekezett megszabadítani lelkét a lelkiismeret-furdalástól, ami még mindig gyötörte. Még most is az volt az érzése, hogy megmenthette volna Elsát, ha erőteljesebben próbálja rábeszélni, hogy a kelyhet hagyja a fenébe, az élete fontosabb. Talán jobban kellett volna

hatnia az értelmére. Végül is adósa volt a lánynak, hiszen megmentette az életét, ő pedig veszni hagyta.

Persze tudatában volt annak is, hogy legnagyobbbrészt a lány volt felelős saját haláláért. Nem volt képes elmenni a Grál nélkül. Most már Indy nem tehetett mást, mint hogy, hátat fordítva a lelkiismeret-furdalásnak, a saját életével törődik. Tudta, hogy a lány is így látná jónak.

Elindult a többiek nyomában. Apja akkor hirtelen megállt és felnézett a lépcsőkre, Indy követte a tekintetét és megpillantotta a Grál-lovagot, aki teljesen szenvtelenül álldogált a templomot kettészelő szakadék szélén. Szikladarabok, törmelékek zuhogtak alá körülötte, de ez sem látszott őt zavarni.

Búcsúzóul a lovag felemelte jobbját. Mintha azt akarta volna jelezni ezzel, hogy az Utolsó Keresztes Hadjárat véget ért, a Grál biztonságban van. Indy ezt nagyon is megértette. Most már tudta,

hogy a Szent Grál sokkal, de sokkal nagyobb jelentőségű egy réges-régi szent kupánál. Több, mint a halhatatlanság eszköze és több volt csodás gyógyító erőnél is.

Ivott ő is a kehely ambróziás vizéből és megértett mindent. Ez a cselekedete magasabb tudati szintre emelte őt, és így járt volna bárki más is, aki ihatott volna a kehelyből. Megfogadta, hogy mindazt a tudást és tisztánlátást, amire itt szert tett, hátralévő élete során a lehető legjobban fogja felhasználni.

Henry visszamosolygott a lovagra és meghajtotta felé a fejét.

– Apám!

Indy megfogta apja karját. Ideje volt menniük, mert már mindenfelől egyre hatalmasabb szikla- és oszlopdarabok zúdultak alá. A templom falai is omladoztak, a szakadék mélyéből pedig gőz tört elő. Indy már tudta, hogy túl

fogják élni. Ha eddig eljutottak, a többi is menni fog.

Egy pillanat múlva már ott álltak a templomba vezető külső lépcsők tetején. Indy még egy utolsó pillantást vetett a templom belsejébe. Úgy rémlett neki, mintha a Grál-lovag még mindig ott állna a belső lépcsőn.

– Henry, Indy, gyertek már! – ordította feléjük Brody, aki már az egyik lovon ült a templom előtt. – Ismerem az utat. Pattanjatok nyeregbe és gyertek utánam.

Brody megsarkantyúzta lovát. A paripa megiramodott. Tett egy kört és ágaskodva körbefordult a tengelye körül. Majdnem eltiporta Sallaht. Brody megingott a nyeregben, de végül is visszanyerte egyensúlyát és elgaloppozott a szűk kanyon felé.

Henry megcsóválta a fejét és átlendítette egyik lábat lova hátán.

– Jobb lesz, ha gyorsan követjük – pillantott Indyre.

– Csak utánad, Junior!

– Igenis, apám! – mosolygott Indy. Nem érdekelte, hogy apja miként szólítja, csak az, hogy mindketten élnek. A kutatás viszont befejeződött.

Henry, sőt, Indy számára is.

Megcsapkodta lovát a kantárszárral, majd Brody után ügetett.